

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΘΑΗ... ΣΣΕΙΑ

ΜΙΑΣ

ΕΦΗΒΗΣ

ΕΚΒΟΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Σύγχρονη Λογοτεχνία για Νέους

ΩΔΗ... ΣΣΕΙΑ ΜΙΑΣ ΕΦΗΒΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΩΔΗ... ΣΣΕΙΑ
ΜΙΑΣ ΕΦΗΒΗΣ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικά, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία
Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους
Ευαγγελία Θεοδορίδου, *Ωδή... σσεια μιας έφηβης*
Εικονογράφηση εξωφύλλου: Μαρία Θύμη
Επιμέλεια-διορθώσεις: Κώστας Σίμος
Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη
Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης
Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)
και Ευαγγελία Θεοδορίδου, 2019
Copyright © για την εικονογράφηση εξωφύλλου Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2019
Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2019
KET Γ424 ΚΕΠ 684/19 ISBN 978-960-16-8332-4

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στις κόρες μου, Παρασκευή και Φωτεινή, τις πραγματικές
ηρωίδες αυτού του ταξιδιού.
Σας ευχαριστώ που το μοιραστήκατε μαζί μου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

α... όπως <i>Άι παράτα με!</i>	11
β... όπως <i>Βοήθεια!</i>	18
γ... όπως <i>Γιατί;</i>	25
δ... όπως <i>Δεν καταλαβαίνει!</i>	32
ε... όπως <i>Εμπιστοσύνη!</i>	40
ζ... όπως <i>Ζω ένα δράμα!</i>	45
η... όπως <i>Ηρέμησε!</i>	53
θ... όπως <i>Θέλω, δε θέλω!</i>	60
ι... όπως <i>Ίδια</i>	74
κ... όπως <i>Κουράστηκα!</i>	82
λ... όπως <i>LoL!</i>	90
μ... όπως <i>Μόνη μου!</i>	101
ν... όπως <i>Νεύρα</i>	109
ξ... όπως <i>Ξερνάω</i>	122
ο... όπως <i>Ορέστης</i>	136
π... όπως <i>Προσπαθώ</i>	149
ρ... όπως <i>Ρίσκο</i>	160
σ... όπως <i>Σκάσε!</i>	174
τ... όπως <i>Τραγούδα!</i>	185
υ... όπως <i>Υποχρεώσεις</i>	196
φ... όπως <i>Φίλοι</i>	204
χ... όπως <i>Χαμός!</i>	215
ψ... όπως <i>Ψάχνομαι</i>	228
ω... όπως <i>Ωδή... σσεια μιας έφηβης</i>	237

α...

όπως Άι παράτα με!

Η πόρτα έσκασε με δύναμη πάνω στον τοίχο έτσι όπως την άνοιξα, αλλά δε με ένοιαξε καθόλου.

«Σιγά!» ακούστηκε η φωνή της μάνας μου.

Δεν της έδωσα καμία σημασία. Το τελευταίο πράγμα που θα σκεφτόμουν εκείνη τη στιγμή ήταν η καταραμένη πόρτα. Τα νεύρα μου ήταν κρόσσια και η παρατήρησή της έκανε την κατάσταση ακόμα χειρότερη.

«Είναι αλήθεια;» ρώτησα και έσφιξα με δύναμη την τσάντα του σχολείου, για να μην μπω στον πειρασμό να της την πετάξω στη μούρη.

«Τι πράγμα, Δάφνη μου;» συνέχισε να γράφει αμέριμνη.

Αυτή ήταν η μάνα μου. Σοφία Προκοπίου, φιλόλογος σε γυμνάσιο. Και μετά σου λένε εκπαιδευτικός... Ούτε που ίδρωσε το αυτί της.

«Θα φύγουμε;»

Τα δάχτυλά της κοκάλωσαν πάνω στο πληκτρολόγιο. Πήρε μια βαθιά ανάσα και σήκωσε τα μάτια της από την

οθόνη. Έβγαλε τα γυαλιά που φορούσε και τα άφησε πάνω στο τραπέζι, προτού στρέψει το βλέμμα της προς το μέρος μου. Με σκάνανε αποπάνω μέχρι κάτω. Αλλά έτσι ήταν αυτή. Ποτέ δεν κοίταζε σε ένα σημείο. «Αξονικό τομογράφο» τη φώναζα. Υπό άλλες συνθήκες μπορεί να μη με ενοχλούσε η συνήθειά της αυτή, αλλά εκείνη τη μέρα, και μάλιστα τη συγκεκριμένη στιγμή, με εκνεύριζε απίστευτα.

«Είναι αλήθεια πως θα μετακομίσουμε στη Σουηδία;»
ύψωσα τη φωνή μου.

Δε φάνηκε να θορυβείται καθόλου από την ερώτησή μου.

«Και πού το έμαθες εσύ αυτό;»

«Μου το είπε η Αλίκη».

Με αργές κινήσεις έκλεισε τον υπολογιστή και σηκώθηκε από την καρέκλα της. Έφτιαξε κάποιες αόρατες ζάρες στο φόρεμά της, μάλλον για να κερδίσει χρόνο, και με πλησίασε. Ήρθε και στάθηκε μπροστά μου. Δεν ποιήθηκα. Στάθηκα και εγώ στο ύψος μου. Στο ένα και πενήντα οχτώ για την ακρίβεια.

«Η μαμά της να υποθέσω ότι της το είπε;» Η φωνή της ήταν απαλή και ήρεμη σαν να μιλούσαμε για τον καιρό και όχι για ένα ζήτημα τόσο σοβαρό. Δε με ξεγελούσε. Την ήξερα πολύ καλά. Δε θα έλεγε τίποτε άλλο εάν δεν απαντούσα πρώτα στην ερώτησή της.

«Όχι».

«Τότε ποιος;»

«Κάποιος».

Το ήξερα πως αυτή η απάντηση ταίριαζε περισσότερο σε πεντάχρονο και όχι σε μια δεκαπεντάχρονη. Σε καμιά,

όμως, περίπτωση δε θα κάρφωνα την κολλητή μου, φανερώνοντας πως είχε κρυφακούσει τους γονείς της εκείνο το πρωινό. Άλλωστε, τι σημασία είχε ποιος μου το είχε πει; Αυτό που με ένοιαζε ήταν εάν ήταν αλήθεια. Σταύρωσα τα χέρια μου μπροστά στο στήθος και άρχισα να χτυπάω το πόδι μου στο πάτωμα. Απαιτούσα μια απάντηση και αν δε μου την έδινε θα τα έσπαγα όλα.

«Είναι αλήθεια, μωρό μου. Με τον μπαμπά αποφασίσαμε να μετακομίσουμε το καλοκαίρι στη Σουηδία» παραδέχτηκε εντελώς απάραχη.

Η ανάσα μου κόπηκε. Δεν μπορούσα να αναπνεύσω. Κάτι με έκαιγε στο στήθος. Σήκωσα το χέρι μου και πίεσα εκείνο το σημείο. Δεν ήμουν καλά. Καθόλου καλά. Όλα γύρω μου σκοτεινίαζαν. Ζαλιζόμουν. Μου έλειπε το οξυγόνο. Χρειαζόμουν αέρα. Ή καλύτερα όχι. Αυτό που χρειαζόμουν στην πραγματικότητα ήταν να ουρλιάξω. Και αυτό ακριβώς έκανα.

«Τιμ!» τσίριξα όσο πιο δυνατά μπορούσα. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία πως ακόμα και η κυρα-Κατίνα, που έμενε στο απέναντι σπίτι με την κόκκινη πόρτα και συνήθιζε να κάθεται στην κουνιστή πολυθρόνα της μπροστά στο παράθυρο σαν άλλη ηρωίδα στο *Ψυχώ*, θ' άκουσε την κραυγή μου παρά τη βαρηκοΐα της.

Τράβηξα την τσάντα από τον ώμο μου και την πέταξα με δύναμη κάτω. Το βλέμμα της ακολούθησε ολόκληρη την πορεία της, από τη στιγμή που έφυγε από το χέρι μου μέχρι που έσκασε στο πάτωμα. Τα φρύδια της έσμιξαν δυσοίωνα, όπως κάθε φορά που δεν της άρεσε κάποια πράξη μου. Χέστηκα!

«Δάφνη μου; Ηρέμησε, σε παρακαλώ».

Ηρέμησε; Μόλις είχε πει τη λάθος λέξη τη λάθος στιγμή.

«Πας καλά; Μου πετάς αυτή τη δόμβα κατάμουτρα και μετά μου ζητάς να ηρεμήσω;»

«Δάφνη μου, περίμενε μια στιγμή».

«Τι να περιμένω μωρέ; Να μου πεις τι; Κανά παραμύθι πάλι;».

«Περίμενε μια στιγμή μόνο! Να σου εξηγήσω».

Δε χρειαζόμουν εξηγήσεις. Δεν ήθελα εξηγήσεις. Το μόνο που ήθελα ήταν να μου πει πως τίποτε από αυτά δεν ίσχυε. Πως δε θα έπαιρναν ποτέ μια τέτοια απόφαση αν δεν το συζητούσαν πρώτα και μαζί μου. Αλλά μάλλον έκανα λάθος. Απ' ό,τι έδειχναν τα πράγματα, δεν τους ένοιαζε καθόλου η δική μου άποψη, παρόλο που μια απόφαση σαν αυτή επηρέαζε μόνο τη δική μου ζωή.

«Είστε εγωιστές» την κατηγορήσα χωρίς κανέναν διασταγμό. «Το μόνο που σας νοιάζει είναι ο εαυτός σας. Κανένας άλλος».

Τα μάτια μου είχαν θολώσει από τα δάκρυα, αλλά δε θα της έκανα τη χάρη να κλάψω μπροστά της. Ήμουν πολύ θυμωμένη για να το αφήσω να συμβεί. Και η ήρεμη φωνή της μου την έδινε ακόμα περισσότερο.

«Αυτό δεν είναι αλήθεια, Δάφνη μου. Νοιαζόμαστε για σένα και το ξέρεις. Θέλεις να το συζητήσουμε;».

«Τι να συζητήσουμε; Αφού το έχετε ήδη αποφασίσει».

«Μα...»

«Τι μα, μωρέ;»

«Θα σου το λέγαμε».

«Πότε; Στο αεροδρόμιο;»

«Όχι, φυσικά!»

Σήκωσε το χέρι της σε μια προσπάθεια να με αγγίξει στο μάγουλο. Δεν ήθελα το χάδι της. Δεν ήθελα τίποτε από εκείνη. Έκανα πίσω και, με μια απότομη κίνηση του χεριού μου, έσπρωξα με δύναμη το δικό της λίγο πριν φτάσει στο πρόσωπό μου. Δεν το περίμενε. Τα μάτια της γούρλωσαν. Έκανε μερικά βήματα πίσω. Ποτέ δεν είχε σηκώσει χέρι πάνω μου. Εγώ μόλις το είχα κάνει. Και δε μετάνιωνα.

«Δε θέλω να φύγουμε» ούρλιαξα για μια ακόμη φορά μπας και το εμποδώσει καλύτερα. Αλλά πού!

Με το στήθος της να ανεβοκατεβαίνει γρήγορα, στεκόταν μπροστά μου και με κοίταζε, χωρίς να κάνει καμιά προσπάθεια να με αγγίξει ξανά. Η φωνή της όταν μίλησε ακούστηκε σαν ψίθυρος.

«Το ξέρω, αγάπη μου. Θέλεις να καθίσουμε και να το συζητήσουμε ήρεμα και ωραία;»

«Θα αλλάξει τίποτα;»

Δεν απάντησε. Η σιωπή της τα έλεγε όλα. Έσφιξα τα χέρια σε γροθιές. Ένιωθα τα νύχια να πληγώνουν την παλάμη μου, αλλά δε με ένοιαζε. Το στομάχι μου είχε δεθεί κόμπος και τα μάτια μου έτσουζαν από τα δάκρυα που δεν άφηνα να τρέξουν όλη εκείνη την ώρα. Ο σωματικός πόνος, όμως, δεν ήταν τίποτα μπροστά στο βάρος που ένιωθα στην καρδιά. Ξεστόμισα το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στο στόμα.

«Σε μισώ».

Τίναξε απότομα το κεφάλι της προς τα πίσω σαν να δέχτηκε χαστούκι. Τα μαύρα μάτια της άνοιξαν διάπλατα. Ήταν η πρώτη φορά που το έλεγα. Ήταν η πρώτη φορά που το άκουγε. Την είχα πληγώσει επίτηδες. Το έβλε-

πα μπροστά μου. Δεν το ήθελα. Ή μάλλον... το ήθελα. Δεν ήξερα ούτε και εγώ η ίδια πια τι ήθελα. Έμεινα εκεί, περιμένοντας την αντίδρασή της. Μια κουδέντα ήθελα από εκείνη για να έχω το πάτημα να συνεχίσω. Μια κουδέντα μόνο. Αυτή όμως δε μίλησε. Δεν είπε τίποτα. Στεκόταν απέναντί μου και μόνο με κοίταζε.

Δεν άντεξα άλλο. Της γύρισα την πλάτη και ανέβηκα δυο δυο τα σκαλιά για το δωμάτιό μου. Ήθελα να μείνω μόνη. Μπήκα μέσα και βρόντηξα πίσω μου την πόρτα. Γύρισα το κλειδί στην κλειδαριά και σωριάστηκα στο πάτωμα ακουμπώντας την πλάτη μου στην ξύλινη επιφάνεια της πόρτας. Επιτέλους. Ήμουν ασφαλής στο καταφύγιο που μόνο ο οικείος χώρος του δωματίου μου μπορούσε να μου προσφέρει. Εκεί μέσα υπήρχα μόνο εγώ. Όλοι οι άλλοι παρέμεναν απέξω.

Εκείνη τη στιγμή η πόρτα έπαιζε τον ρόλο της διαχωριστικής γραμμής ανάμεσα σε δύο κόσμους. Ο ένας, ο γνωστός, περιοριζόταν μέσα στους τέσσερις τοίχους που βρισκόμουν και ο άλλος, ο άγνωστος, απλωνόταν έξω από αυτούς. Τον παρακολουθούσα με τρόμο και ήταν σαν να κρυφοκοίταζα μέσα από την κλειδαρότρυπα τη ζωή μου. Τη δική μου ζωή, που άλλοι όμως αποφάσιζαν πού και πώς θα τη ζούσα.

Φοδόμουν. Για πρώτη φορά ένιωθα τόσο μα τόσο μόνη και αβοήθητη.

«Δάφνη, μωρό μου, άνοιξέ μου» με παρακάλεσε η μάνα μου με την απίστευτα εκνευριστική ήρεμη φωνή της.

Ήμουν σίγουρη ότι δε θα τα παρατούσε τόσο εύκολα. Με είχε ακολουθήσει. Βρισκόταν έξω από την πόρτα μου και χτυπούσε για να μπει. Δε θα της άνοιγα. Ήμουν απο-

φασισμένη να την αφήσω έξω. Έξω από το δωμάτιό μου. Έξω από τη ζωή μου, όπως ακριβώς με είχαν αφήσει κι εκείνοι έξω από τη δική τους.

«Δάφνη μου, θέλω να σου εξηγήσω» προσπάθησε για άλλη μια φορά.

«**Αι παράτα με!**» φώναξα όσο πιο δυνατά μπορούσα για να μ' ακούσει.

β...

όπως *Βοήθεια!*

Θα φεύγαμε. Θα μετακομίζαμε. Όχι σε κάποια άλλη πόλη, αλλά στου διαόλου τη μάνα. Στη Σουηδία. Τι να έκανα εγώ εκεί πάνω με τους πιγκουίνους και τις πολικές αρκούδες; Μπορούσε κάποιος να μου πει;

Σωριάστηκα στο κρεβάτι μου με το λουλουδάτο κάλυμμα και έμεινα να κοιτάζω το ταβάνι. Πριν τέσσερις μήνες το είχα δάψει. Πάντα πίστευα πως, για τα επόμενα δυο χρόνια που μου έμεναν μέχρι να τελειώσω το λύκειο, κάθε πρωί που θα ξυπνούσα θα έβλεπα το ίδιο χρώμα. Το χρώμα του ουρανού. Όπως όμως είχαν εξελιχθεί τα πράγματα, θα έπρεπε μάλλον να προσανατολιζόμουν σε κάποιο άλλο χρώμα. Πιο σκούρο αυτή τη φορά.

Το μαύρο θα ήταν ταμάμ. Ακριδώς όπως και οι σκέψεις μου. Ένα φουλάρι στα μαλλιά μου έλειπε μόνο για να αρχίσω να τραγουδάω, σαν άλλη Amy Winehouse, το «Back To Black».

Η ζωή μου είχε αλλάξει μέσα σε μια στιγμή εκείνο το πρωινό στο σχολείο. Το ρολόι είχε σταματήσει στις 8:27.

Ξανάφερνα τώρα ολόκληρη τη σκηνή στο μυαλό μου, όπως ακριδώς συνέδη μέσα στην τάξη: Εγώ, καθισμένη στο θρανίο. Κάπου ανάμεσα στην κεντρομόλο και τη φυγόκεντρο που είχε σχεδιάσει ο φυσικός στον πίνακα, ήρθε η δόνηση του κινητού στην κωλότσεπη του τζιν μου να με δγάλει εκτός καμπύλης τροχιάς. Μήνυμα.

Αποκλείεται να το είχε στείλει ο Ορέστης, καθώς το ένα χέρι του ήταν απασχολημένο για να γράφει αυτά που έλεγε ο φυσικός, ενώ το άλλο κρατούσε το δικό μου κάτω από το θρανίο.

Μία κλοτσιά στην καρέκλα μου, θυμάμαι, είχε φανερώσει τον αποστολέα του. Την κολλητή μου την Αλίκη που καθόταν ακριδώς πίσω μου, μαζί με το αγόρι της τον Θέμη. Είχε αργήσει να έρθει στο σχολείο και δεν είχαμε προλάβει να μιλήσουμε καθόλου πριν μπούμε στην τάξη για μάθημα. Με το ελεύθερο χέρι μου, ψάρεψα το τηλέφωνο από την τσέπη και διάβασα το μήνυμα.

Μετακομίζετε;

Είχα γυρίσει να την κοιτάξω, εκείνη τη στιγμή, χωρίς να καταλαβαίνω τι εννοούσε. Με το βλέμμα της έδειξε προς τη μεριά του κινητού μου. Το έπιασα αμέσως το υπονοούμενο και άρχισα να πληκτρολογώ.

Ποιος μετακομίζει;

Εσύ.

Πού πάω;

Σουηδία.

Ποιος το είπε;

Η μαμά μου.

Δεν έδγαινε νόημα. Ποιος μετακόμιζε; Πού μετακόμιζε; Πότε μετακόμιζε; Και κυρίως... γιατί μετακόμιζε; Κε-

ντρομόλες και φυγόκεντρες γύριζαν σαν σβούρες στο κεφάλι μου και με τραβούσαν προς το διάλειμμα που, για κακή μου τύχη το τρισεκατάρατο, αργούσε πολύ να έρθει.

Οι λέξεις χοροπηδούσαν μπροστά στα μάτια μου. Φεύγαμε από την Ελλάδα και κανείς δε θεώρησε σωστό πως θα έπρεπε να το ξέρω και εγώ. Ήταν ποτέ δυνατόν; Μπα! Αποκλείεται! Κάποιο λάθος θα έκανε η Αλίκη. Ένα τέτοιο νέο δε θα μπορούσα να το μάθω με ένα sms από κάποιον ξένο. Όχι ότι η Αλίκη ήταν ξένη, αφού ήταν το πιο κοντινό μου πρόσωπο πέρα από την οικογένειά μου, αλλά πίστευα πως, αν αυτό αλήθευε, κάποιος από τους δικούς μου θα είχε το φιλότιμο να μου πει κάτι. Ή μήπως έκανα λάθος;

Έφερα για λίγο στο μυαλό μου τους σούπερ γονείς μου. Τον μπαμπά μου, που έτρεχε όλη μέρα σαν τρελός από το ένα νοσοκομείο στο άλλο για τους ασθενείς του, και τη μάνα μου, που είχε πάντα κάτι να κάνει στο σπίτι για τους μαθητές της. Οι ρυθμοί που ζούσαμε ήταν τρελοί. Τρελοί ήμασταν και εμείς. Το ήξερα αυτό. Πάντα όμως βρίσκαμε τον χρόνο για να συζητάμε.

Μπα! Κάτι άλλο θα είναι είχα καταλήξει, τότε, μέσα στην τάξη, προσπαθώντας να χαλαρώσω. Ήμουν σίγουρη πως θα μου το είχαν πει εάν φεύγαμε. Τουλάχιστον να ήμουν προετοιμασμένη για την κεραμίδα που μου είχε έρθει στο κεφάλι. Ή μήπως όχι; Δε γινόταν να το κρατήσουν μυστικό. Ή μήπως γινόταν;

Αν συνέχιζα με όλα εκείνα τα «μήπως» και τα «αν», ώσπου να τελείωνε η ώρα της φυσικής θα είχα τρελαθεί. Έπρεπε να μάθω τι συνέβαινε. Και γρήγορα μάλιστα.

Ούτε και εγώ η ίδια δεν κατάλαβα πώς άντεξα μέχρι

να χτυπήσει το κουδούνι. Δε φημιζόμουν και για την υπομονή μου. Το πρώτο πράγμα που έκανα ήταν να ρωτήσω την κολλητή μου για αυτά που μου είχε γράψει στο μήνυμά της. Το μόνο που έκανε ήταν να μου τα επιβεβαιώσει.

Η συνέλευση των καθηγητών της σχολικής μας περιφέρειας μας άφηνε ελεύθερους τις τελευταίες ώρες. Αντί να ακολουθήσω τους άλλους για καφέ, όπως είχαμε κανονίσει, προτίμησα να γυρίσω σπίτι. Ήξερα ότι θα την έβρισκα εκεί. Η μάνα μου ποτέ δεν πήγαινε στις συνελεύσεις. Άφηνε τους άλλους να αποφασίζουν για εκείνη, αλλά για μένα ήθελε να αποφασίζει αυτή. Χρειαζόμουν εξηγήσεις.

Και που τις πήρα όμως, τι κατάλαβα; Πάλι στα ίδια ήμασταν. Η εξήγηση είναι για να σου εξηγήσει κάποιος κάτι που δεν καταλαβαίνεις, μέχρι να το καταλάβεις. Αφού το καταλάβεις λοιπόν, μπορείς μετά να έχεις και άποψη. Εγώ που δεν καταλάβαινα τίποτε από όλα αυτά, τι άποψη να είχα; Και να είχα δηλαδή, ποιος θα την άκουγε; Σίγουρα, πάντως, όχι η μάνα μου.

Βούτηξα το μαξιλάρι που βρήκα δίπλα μου και το κοπάνησα με μανία πάνω στο πρόσωπό μου.

«Γαμώτο!» – η ζωή μου γκρεμιζόταν και εγώ δεν μπορούσα να κάνω τίποτε.

Σουηδία. Προσπάθησα να φέρω στο μυαλό μου όλα όσα ήξερα για τη Σουηδία. Το πρώτο πράγμα που μου ήρθε ήταν τα ΙΚΕΑ, πράγμα που δε με ενδιέφερε καθόλου, μιας και δε σκόπευα να αγοράσω έπιπλα, και τα H&M, τα οποία τα έβρισκα και εδώ στην Αθήνα, οπότε δε χρειαζόταν να ταξιδέψω στην άλλη άκρη του κόσμου για να ψωνίσω ρούχα.

Α! – και τα Νόμπελ. Πώς μπόρεσα να το ξεχάσω αυτό; Μόλις την περασμένη Παρασκευή, στις 10 του μήνα, με αφορμή τη συμπλήρωση κάποιων χρόνων –ούτε που θυμάμαι πόσων ακριβώς– από την απονομή του Νόμπελ Λογοτεχνίας στον Οδυσσέα Ελύτη, η φιλόλογος μας είχε δάλει να γράψουμε την άποψή μας για τον λόγο που εκφώνησε ο ποιητής όταν παρέλαβε το βραβείο.

Στη συνέχεια, μας είχε δείξει και ένα βίντεο από την απονομή. Από αυτά που είχα δει στο ντοκιμαντέρ, η Στοκχόλμη φαινόταν ωραία πόλη. Με τα πάρκα της, τις λίμνες της, τα ποτάμια της. Για τουρισμό, δηλαδή, ήταν μια χαρά. Όχι όμως για να πάω να ζήσω όλη μου τη ζωή εκεί. Δεν είχα τρελαθεί. Τουλάχιστον όχι ακόμα. Άραγε εκεί θα πηγαίναμε; Δεν είχα ιδέα, αλλά ούτε και με ένοιαζε.

Βολεύτηκα καλύτερα στο κρεβάτι μου και πήρα αγκαλιά το κακόμοιρο το μαξιλάρι. Μέσα στα νεύρα μου ούτε καν είχα ρωτήσει σε ποια πόλη θα μετακομίζαμε. Όχι ότι θα είχε και ιδιαίτερη σημασία, αλλά καλό θα ήταν να ήξερα, για να εντόπιζα και στον χάρτη πού θα με έβρισκε η επόμενη σχολική χρονιά.

Μα τι λέω; Παραλογίζομαι. Δε θέλω να πάω πουθενά! Ούτε τώρα ούτε μετά. Θέλω να μείνω εδώ. Ε-δώ!

Με πήρε το παράπονο. Γιατί έπρεπε να φύγω; Γιατί να μην μπορούσα να αποφασίζω εγώ για τη ζωή μου; Γιατί έπρεπε να κάνω ό,τι μου έλεγαν οι γονείς μου; Γιατί να μην ήμουν δεκαοχτώ και να έκανα ό,τι ήθελα; Γιατί δεν μπορούσαν να καταλάβουν ότι είναι πολύ δύσκολο για μία έφηβη να της ζητάνε να εγκαταλείψει τη ζωή που ήδη έχει και να ξεκινήσει μια άλλη κάπου αλλού; Επειδή ήταν μεγάλοι δε σήμαινε ότι μπορούσαν να αποφασίζουν εκεί-

νοι για μένα. Δεν ήμουν καμία βαλίτσα για να την κουβαλάνε από εδώ και από εκεί. Και εγώ είχα δικαίωμα να αποφασίζω για τη ζωή μου.

Θυμήθηκα τους συμμαθητές μου, την Άννα και τον Παναγιώτη. Μιλούσαμε με τα παιδιά στο σχολείο γι' αυτούς. Είχαν φύγει με τις οικογένειές τους στο Κατάρ και τους λυπόμασταν. Αναρωτιόμασταν πώς να ήταν άραγε να πας σε μια άλλη χώρα, που μιλάνε μια άλλη γλώσσα και δεν καταλαβαίνεις Χριστό από όλα αυτά που λένε. Να μπαίνεις μέσα στην τάξη και να μην ξέρεις κανέναν. Να είσαι τελείως μόνος. Να έχεις όλους τους άλλους να σε κοιτάνε, λες και είσαι εξωγήινος. Και πάνω από όλα να ζεις σε μια χώρα που τη λένε Κα-τάρ. Creepy!

Κοιτάζαμε τις φωτογραφίες που ανέβαζαν στο Instagram και τις σχολιάζαμε. Άλλοτε ήταν πάνω σε μία καμήλα και πήγαιναν δόλτα στη μέση της ερήμου και άλλοτε δρίσκονταν μέσα σε κάποιο παλάτι, σαν αυτά που βλέπουμε στα έργα με τον Αλαντίν και τον Αλί Μπαμπά με τους σαράντα κλέφτες. Μας φαινόταν πολύ παράξενο που η Άννα ήταν υποχρεωμένη να φοράει ένα μαντίλι στο κεφάλι όποτε επισκεπτόταν κάποιο ανάκτορο ή ναό και ζητούσαμε να μας πει λεπτομέρειες για τη ζωή εκεί πέρα.

Ποιος να μου το 'λεγε τότε πως θα ερχόταν κάποτε και η δική μου η σειρά που θα ανέβαζα φωτογραφίες με μένα σε κάποιο άλλο μέρος του κόσμου. Και να ήταν κάπου που θα το είχα επιλέξει εγώ η ίδια για διακοπές; Πάει στο διάολο! Θα φορούσα το μικίνι μου ή το μπουφάν και τον σκούφο μου, ανάλογα με τον προορισμό μας, και θα το απολάμβανα. Για λίγες μέρες καλά θα ήταν. Αλλά να

ήμουν αναγκασμένη να πάω σε μια χώρα που δεν ήξερα κανέναν και κανείς δε με ήξερε και να ζήσω μόνιμα εκεί... Ε, αυτό παραπήγαίνε!

Όπως η στρουθοκάμηλος χώνει το κεφάλι της στην άμμο, έτσι και εγώ έχωσα το δικό μου μέσα στο μαξιλάρι. Δεν ήθελα να βλέπω τίποτε. Δεν ήθελα να ακούω τίποτε. Σκεφτόμουν το status μου στα social media να αλλάξει.

Η Δάφνη μετακόμισε σήμερα στη Σουηδία.

OMG! Ήθελα. Να. Εξαφανιστώ. Εκείνη. Τη. Στιγμή.
«Βοήθεια!»

Υ...

όπως Γιατί;

«Δάφνη! Έλα κάτω που σε θέλω».

Αυτή ήταν η φωνή του μπαμπά μου. Εννοείται πως η μάνα μου δεν είχε χάσει τον καιρό της. Με το νι και με το σίγμα θα του τα είχε πει. Το ήξερα πως ήταν απλά θέμα χρόνου να άκουγα το όνομά μου από το στόμα του. Ήταν πραγματικά άξιο απορίας που δεν είχε έρθει και νωρίτερα! Μάλλον θα είχε κάποιο χειρουργείο που τον καθυστέρησε.

Δημήτρης Αγγέλου, μπαμπάς, χειρουργός και πρώην στρατιωτικός γιατρός, για την ακρίβεια. Για πολλά χρόνια εργαζόταν στο δημόσιο σύστημα υγείας της Ελλάδας, ώσπου ένα πρωί... ποιος;... ο μπαμπάς μου έκανε την υπέρβαση. Τους τα βρόντηξε και έφυγε.

Παραιτήθηκε και αποφάσισε να ιδιωτεύσει. Από τότε δεν τον βλέπαμε και πολύ συχνά στο σπίτι. Τι πολύ δηλαδή; Καθόλου θα έλεγα. Πάντα είχε κάποιον ασθενή να εξετάσει. Κάποια επείγουσα επέμβαση να κάνει. Κάποιον συνάδερχό του να βοηθήσει.

Ακόμα και τις φορές που τύχαινε να είναι στο σπίτι, το τηλέφωνό του ήταν πάντα και παντού μαζί του. Μόνο για μένα ήξερε να λέει ότι όλη μέρα ήμουν με το κινητό αγκαλιά, αλλά κι αυτός ήταν χειρότερος. Όποτε χτυπούσε και έφευγε από το δωμάτιο για να μιλήσει, βάζαμε στοίχημα εγώ και η μαμά μου για το εάν θα έφευγε και πόσες ώρες θα έλειπε. Περιττό να πω πως κέρδιζε πάντα εκείνη, μιας και τον ήξερε καλύτερα. Ένα βλέμμα στο πρόσωπό του ήταν αρκετό για να καταλάβει εάν θα έπρεπε να πάει στο νοσοκομείο ή όχι. Οι μαντικές της δυνάμεις ήταν πραγματικά αξιοθαύμαστες.

«Δάφνηη!» ξαναφώναξε.

Όσο και αν ήθελα να αποφύγω την κατσάδα για τη συμπεριφορά μου, που μεταξύ μας είχα όλα τα δίκια με το μέρος μου, ήμουν υποχρεωμένη να υπακούσω και να κατέβω κάτω.

«Έρχομαι!»

Το μαξιλάρι που κρατούσα εκσφενδονίστηκε απέναντι στον τοίχο και ένας βαθύς αναστεναγμός δγήκε από το στόμα μου καθώς το χέρι μου άγγιξε το πόμολο της πόρτας.

«Μια ψυχή που είναι να δγει ας δγει» μουρμούρισα και με βαριά καρδιά κατέβηκα τα δώδεκα σκαλιά που οδηγούσαν στο σαλόνι.

Η αντίστροφη μέτρηση είχε αρχίσει... 3... 2... 1.

Τόσο ακριδώς χρειάστηκε να μετρήσω μέσα μου. Ο μπαμπάς μου, με την κλασική ηρεμία που πάντα τον διέκρινε και η οποία τις περισσότερες φορές μού την έδινε στα νεύρα, περίμενε μέχρι να βολευτώ στον καναπέ, μακριά από τη μάνα μου, και να τον κοιτάξω.

«Η μαμά σου μου είπε πως έμαθες για το ταξίδι μας στη Σουηδία».

«Ναι. Και σίγουρα όχι από εσάς».

Δεν έκανα καμία απολύτως προσπάθεια να κρύψω τον θυμό μου, γι' αυτό και δε με ένοιαξε καθόλου που ακούστηκα αγενής. Το ήξερα πως δεν τους άρεσε να μιλάω έτσι και προετοιμάστηκα για τον εξάψαλμο που θα ερχόταν.

«Συγγνώμη» τον άκουσα ξαφνικά να λέει. «Έχεις δίκιο. Δεν έπρεπε να το μάθεις μ' αυτό τον τρόπο. Ήταν λάθος μας να μη σε ενημερώσουμε νωρίτερα».

Μου έπεσε το σαγόνι στο πάτωμα. Τα μάτια μου γούρλωσαν. Είχα μείνει. Ήμουν σίγουρη πως όλοι μπορούσαν να δούνε τους καπνούς που έδγαιναν από τα αυτιά μου. Τι ήταν αυτή η *συγγνώμη*; Χτύπημα κάτω από τη μέση; Δε θα με μάλωνε; Δε θα θύμωνε για τον τρόπο που είχα συμπεριφερθεί στη μάνα μου; Πώς μπορούσα να ξεκινήσω τον καβγά για τον οποίο είχα ετοιμαστεί από το πρωί, όταν μου ζητούσε *συγγνώμη*; Τι να απαντούσα εγώ σ' αυτό;

Έτσι ήταν ο μπαμπάς μου. Μία λέξη του ήταν αρκετή για να σε κάνει κουρέλι. Ήταν μανούλα στον ψυχολογικό πόλεμο. Ο κακός χαμός να συνέβαινε γύρω του, αυτός παρέμενε ψύχραιμος. Λες και γεννήθηκε χωρίς νεύρα. Γι' αυτό και ήταν τέλειος στη δουλειά του, αλλά στη δική μου την περίπτωση με έκανε να φορτώνω περισσότερο. Άνοιξα το στόμα μου και ξεφούρνισα την πρώτη λέξη που μου ήρθε.

«Γιατί; Γιατί πρέπει να φύγουμε; Αρκετές μετακομίσεις έχω κάνει λόγω της στρατιωτικής σου καριέρας» πα-

ραπονέθηκα. «Αρκετούς φίλους έχω χάσει. Ακόμα και τον Οδυσσέα, το σκυλί μου, που ξέρατε πόσο τον λάτρευα, αναγκάστηκα να τον αφήσω πίσω στη Χίο, γιατί είπατε πως ήτανε πολύ μεγάλος για να τον κλείσουμε μέσα σε ένα διαμέρισμα στην Αθήνα. Και τώρα μου λες πως πρέπει πάλι να φύγουμε; Γιατί πρέπει να παρατήσω τη ζωή μου εδώ και να μετακομίσω σε μια ξένη χώρα αυτή τη φορά; Γιατί δεν μπορούμε να μείνουμε εδώ; Γιατί;»

Μία τόση δα μικρούλα λέξη σε αμέτρητες ερωτήσεις. Ακριβώς όσες ήταν και οι σκέψεις μου από την ώρα που έμαθα τα θλιβερά μαντάτα. Κάπως έτσι θα ένιωσε και αυτός ο έρμος ο Ερωτόκριτος που κάναμε την προηγούμενη εβδομάδα στα νέα ελληνικά!

*Τ' άκουσες, Αρετούσα μου, τα θλιβερά μαντάτα,
ο κύρης σου με εξόρισε πολύ μακριά στη στράτα.*

Έλα όμως που και ο δικός μου ο κύρης θα εξόριζε σύντομα και εμένα *πολύ μακριά στη στράτα!* Η διαφορά ήταν πως δε θα εξόριζε μόνο εμένα. Αλλά όλους μας. Όλοι μαζί θα πηγαίναμε στην εξορία. Γιατί η Σουηδία αυτό ακριβώς μου φαινόταν. Εξορία. Τιμωρία. Η κόλαση η ίδια.

Ο μπαμπάς μου μάλλον κατάλαβε πως ήμουν έτοιμη να ξεφύγω από τα όριά μου, γιατί ήρθε και κάθισε δίπλα μου. Συνήθως μου ήταν πιο εύκολο να συζητάω μαζί του παρά με τη μαμά μου. Όχι πάντα. Τις περισσότερες φορές τουλάχιστον.

«Το ίδιο θα ρωτούσα και εγώ τους δικούς μου γονείς, αν ήμουν στη θέση σου. Γιατί;» μου απάντησε απαλά.

«Και θα ήμουν το ίδιο θυμωμένος στη σκέψη πως κάποιος άλλος αποφάσιζε για τη δική μου ζωή. Ούτε και εγώ θα ήθελα να αφήσω τους φίλους μου, το σχολείο μου, τους γνωστούς μου, τη ζωή μου εδώ και να πάω σε μια χώρα που δεν ξέρω κανέναν και να αρχίσω μια νέα ζωή».

«Τότε, γιατί πρέπει να φύγουμε;». Αυτό ήταν το μόνο που ήθελα να μάθω. Το δικαιούμουν. Και αν έκρινα από το βλέμμα που αντάλλαξε με τη μαμά μου, είχε επιτέλους έρθει η ώρα για να το μάθω και εγώ.

«Ο συνεργάτης μου στην κλινική, ο Γιάννης, τον τελευταίο χρόνο εργάζεται σε κάποιο νοσοκομείο στη Σουηδία και μου πρότεινε να πάω να δουλέψω εκεί. Έχουν μεγάλη ανάγκη από γιατρούς και πιστεύω πως είναι μια καλή ευκαιρία για να κάνουμε μια αλλαγή στη ζωή μας. Το συζήτησα με τη μαμά σου και είναι σύμφωνη και αυτή».

«Μα δε σου αρέσει η δουλειά σου εδώ; Τι θα γίνουν οι ασθενείς σου; Το ιατρείο; Το σχολείο της μαμάς; Θα πρέπει να αφήσει και αυτή τη δουλειά της. Τι θα κάνουμε εμείς;»

Είχα πάρει φόρα και δεν μπορούσα να σταματήσω, αλλά έπρεπε να μάθω τι σκεφτότανε, μπας και έδρισκε μια απάντηση σε αυτό το ρημαδιασμένο το γιατί. Μιλούσα τόσο γρήγορα, που είχα ξεχάσει να αναπνεύσω.

«Δάφνη, χαλάρωσε και μία μία τις ερωτήσεις» με συμβούλευσε και μου έπιασε το χέρι. Μου χαμογέλασε και πήρε μια βαθιά ανάσα. Τον μιμήθηκα χωρίς να το θέλω.

«Πρέπει να ξέρεις πως εσάς σκέφτομαι. Γι' αυτό και αποφάσισα να πάω πρώτα μόνος μου για να δω πώς είναι τα πράγματα. Εάν θεωρήσω πως όλα είναι εντάξει

και το μέλλον σας θα είναι καλύτερο εκεί, τότε μόνο θα μετακομίσουμε όλοι μαζί. Διαφορετικά, θα μείνετε εδώ και εγώ θα πηγαينوέροχομαι όσο πιο συχνά γίνεται. Όσον αφορά το ιατρείο, θα το κλείσω και οι συνεργάτες μου θα αναλάβουν τους ασθενείς μου».

«Και η μαμά; Τι θα γίνει με τη δουλειά της;»

«Θα πάρω άδεια άνευ αποδοχών για ένα διάστημα» πετάχτηκε αμέσως εκείνη «και θα μείνω μαζί σου στο σπίτι, μέχρι να προσαρμοστούμε. Εάν σου αρέσει η ζωή μας εκεί...»

«...που δε θα μου αρέσει» διάστημα να τη διαβεβαιώσω, κερδίζοντας ένα αυστηρό δασκαλιστικό βλέμμα από μέρους της, για αυτήν τη διακοπή, που με έκανε να το βουλώσω αμέσως.

«...και τα καταφέρεις» συνέχισε απτόητη σαν να μην είχα μιλήσει μόλις πριν από δυο δευτερόλεπτα «τότε θα προσπαθήσω να δω και εγώ δουλειά στη Σουηδία και θα ανανεώνω την άδειά μου εδώ στην Ελλάδα για όσο διάστημα μου επιτρέπεται».

«Τέλεια» αναφώνησα. «Απ' ό,τι φαίνεται τα έχετε σκεφτεί όλα. Το σπίτι μας. Το σχολείο μου. Τη δουλειά σου, τη δουλειά της. Όλα. Μόνο εμένα δε σκεφτήκατε».

Τράβηξα απότομα το χέρι μου και σηκώθηκα από τον καναπέ. Τα μάτια μου ήμουν σίγουρη πως από καστανά είχαν γίνει κατακόκκινα με τις φωτιές που πετούσαν. Ένιωθα ότι με δουλεύανε κι αυτό με εξόργιζε.

«Βαρέθηκα να ακούω τα ίδια και τα ίδια. Για το καλό σου γίνεται αυτό... για το μέλλον σου γίνεται το άλλο... εσένα σκεφτόμαστε και γι' αυτό κάνουμε αυτό... γι' αυτό κάνουμε το άλλο. Φτάνει πια! Αηδία κατάντησε».

Περιμένα πως θα μου έβαζαν τις φωνές για το ξέσπασμά μου. Πως θα θύμωναν. Πως θα με έδιωχναν στο δωμάτιό μου. Καμία αντίδραση. Ο τόνος της φωνής του μπαμπά μου, όταν μίλησε, ήταν ήρεμος. Ανησυχητικά ήρεμος, θα έλεγα. Τόσο ήρεμος, που ήμουν σίγουρη ότι δε θα ήταν για καλό.

«Μπορεί να έχεις και δίκιο, Δάφνη μου» έσμιξε τα φρύδια και σούφρωσε τα χείλη, έτσι όπως έκανε όταν ήμουν παιδί και με μάλωνε γιατί είχα κάνει κάποια αταξία.

Η διαίσθησή μου με προειδοποιούσε. Τα χειρότερα δεν είχαν έρθει ακόμα. Και δικαιώθηκα, όταν άκουσα τα επόμενα λόγια του.

«Μάλλον έκανα λάθος που πίστευα πως θα καταλάβαινες. Αλλά βλέπεις, νόμιζα πως θα μπορούσα να κάνω συζήτηση με μια ώριμη έφηβη. Όταν πάψεις να φέρεσαι σαν κακομαθημένο παιδί και είσαι σε θέση να ακούσεις και να κάνεις διάλογο, όπως ταιριάζει σε μία δεκαπεντάχρονη, θα είμαστε εδώ για σένα. Οποιαδήποτε στιγμή» σηκώθηκε και κοίταξε τη μάνα μου.

«Έπρεπε να σε είχα ακούσει» της είπε. «Δεν είναι έτοιμη για αυτή τη συζήτηση».

Και με αυτή την κουδέντα έφυγε, αφήνοντάς με άφωνη, να κοιτάζω την πόρτα του γραφείου του που έκλεινε πίσω του. Τα μάτια μου εστίασαν στο βάζο του τραπεζιού. Χαλαρά θα του το πέταγα στο κεφάλι.

Το ήξερα πως θα φεύγαμε. Το ήξερα πως θα ήμουν αναγκασμένη να αλλάξω τη ζωή μου. Το ήξερα πως αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να το δεχτώ. Αυτό που αποζητούσα ήταν μόνο μια απάντηση σε ένα πολύ απλό ερώτημα.

«Γιατί;»

δ...

όπως Δεν καταλαβαίνει!

«Καλά, δεν το πιστεύω! Σε είπε δηλαδή ανώριμη;»

«Έτσι ακριβώς».

«Τραγικός».

Ήταν αργά το βράδυ, όταν τελικά αποφάσισα να κάνουμε βιντεοκλήση με την Αλίκη. Θα με είχε πάρει τουλάχιστον διακόσιες φορές, αλλά δε γούσταρα να μιλήσω σε κανέναν έτσι που ήμουν. Εκείνη, όμως, με είχε δει και σε χειρότερες στιγμές.

Εδώ και ώρες είχα κλειστεί στο δωμάτιό μου και το μόνο που έκανα ήταν να κοιτάζω τη βροχή που δεν έλεγε να σταματήσει. Ο καιρός ταίριαζε γάντι στη διάθεσή μου· με μια λέξη σκατά. Οι σκέψεις έρχονταν η μία μετά την άλλη ακριβώς όπως οι στάλες της βροχής πάνω στο παράθυρο, ρυθμικά και ασταμάτητα.

Τα μάτια μου είχαν πρηστεί από το κλάμα και όταν τόλμησα να κοιτάξω στον καθρέφτη, φρίκαρα. Το πρόσωπό μου ήταν τόσο χλωμό, που τύφλα να 'χε ο Edward στο *Twilight*.

Η κολλητή μου βρισκόταν στην οθόνη απέναντί μου και κάτι μου έλεγε. Προσπάθησα να συγκεντρωθώ, αλλά δεν τα κατάφερα. Το μόνο που ήθελα ήταν να ξαπλώσω στο κρεβάτι και να γίνω ένα με το πάπλωμα.

«Ε! Χαζό! Πού χάθηκες;» η φωνή της διέκοψε το δράμα μου.

Το μάτι μου έπιασε την κίνησή της στην οθόνη του υπολογιστή. Την κοίταξα σαν χαμένη.

«Δάφνηηηηηη!» Η στριγκλιά της μου τρύπησε τα αυτιά. Είχα ξεχάσει τελείως πως ήμασταν συνδεδεμένες και με κοιτούσε μέσα από την κάμερα.

«Σόρι, ρε. Τι έλεγες;»

«Σε ρώτησα τι σου είπε τελικά ο father σου».

«Μετά το πρώτο σοκ;»

«Γιατί; Υπήρξε και δεύτερο;»

Το γέλιο της με ανάγκασε να απομακρυνθώ από την οθόνη. Οι ξανθές μπούκλες της τινάζονταν γύρω από το όμορφο πρόσωπό της και τα γαλάζια μάτια της άστραφταν. Τη λάτρευα. Ήταν ο άνθρωπός μου. Η κολλητή μου. Η αδερφή ψυχή μου. Μπορούσα να της συγχωρήσω τα πάντα. Θα μου έλειπε αν έφευγα. Ακόμα και το δυνατό της γέλιο θα μου έλειπε. Όταν την άκουσα πρώτη φορά να γελάει, στην Πέμπτη Δημοτικού, δεν μπορούσα να πιστέψω ότι ένα τόσο αγγελικό πρόσωπο είχε τόσο δυνατό γέλιο, που θα μπορούσε να ξυπνήσει ακόμα και νεκρό!

«Εσύ γελάς και εγώ κλαίω!»

Δεν μπορούσα να κρύψω την απελπισία μου. Ήμουν απίστευτα μπερδεμένη. Πίστευα πως η συζήτηση με τους γονείς μου θα με βοηθούσε να καταλάβω καλύτερα πώς είχαν τα πράγματα. Η αλήθεια, όμως, ήταν πως οι εξηγή-

σεις τους όχι μόνο δε με βοήθησαν να ξεκαθαρίσω τις σκέψεις μου, αλλά μου είχαν δημιουργήσει και άλλες. Πιο περίπλοκες από αυτές που ήδη είχα.

Η Αλίκη σοβάρεψε απότομα. Το γέλιο της κόπηκε και πλησίασε το πρόσωπό της πιο κοντά στην κάμερα. Είχε αρχίσει να φρικάρει και η ίδια. Το ήξερα πως αν μπορούσε, θα περνούσε μέσα από την οθόνη για να έρθει και να με αγκαλιάσει. Επειδή όμως κάτι τέτοιο ήταν αδύνατον, άπλωσε το χέρι της προς το μέρος μου. Χωρίς δεύτερη σκέψη, τέντωσα και εγώ το δικό μου. Αν και η φωτεινή οθόνη του υπολογιστή ήταν το μοναδικό σημείο επαφής μας, ήμουν σίγουρη πως μπορούσε να αισθανθεί τους δυνατούς χτύπους της καρδιάς μου.

«Θέλεις να μου πεις τι έγινε;» ρώτησε διστακτικά.

«Από πού να ξεκινήσω;»

«Από την αρχή μήπως;»

Πήρα μια βαθιά ανάσα και άρχισα να της λέω όλα όσα έγιναν μετά τον επικό μονόλογο του μπαμπά μου.

«Πήρα τον σάκο μου και ετοιμάστηκα να έρθω να σε δω. Άλλωστε μου τα ξεκαθάρισε όλα. Ψέματα μου είπαν, ανώριμη με είπαν, τι άλλο θα είχαμε να πούμε;»

«Ρε συ, μήπως υπερβάλλεις λίγο;» με διέκοψε με ένα σήκωμα του χεριού της. «Μεταξύ μας, δε σου είπαν κανένα ψέμα. Απλά σου έκρυψαν την αλήθεια. Άλλο το ένα, άλλο το άλλο».

Κουφάθηκα μ' αυτό που μου είπε. Χρειάστηκα λίγο χρόνο να το επεξεργαστώ.

Από τότε που θυμώμουν τον εαυτό μου, οι γονείς μου ήταν πάντα ειλικρινείς μαζί μου. Ποτέ δε μου είχαν πει ψέματα. Ακόμα και όταν είχε πεθάνει ο αγαπημένος μου

παππούς, δε μου είπανε τίποτα από αυτά που συνηθίζουν να λένε οι άλλοι γονείς για να μη στεναχωρήσουν τα παιδιά τους. Μου είπαν απλά ότι πέθανε από μια αρρώστια που λεγόταν καρκίνος και πως ποτέ δε θα τον ξαναβλέπαμε. Και τότε ήμουν μόνο πέντε χρονών.

Τώρα που ήμουν δεκαπέντε θα μου έλεγαν ψέματα; Δε νομίζω! Και όσο περισσότερο το σκεφτόμουν, τόσο πιο σίγουρη ήμουν γι' αυτό. Δε μου είχαν πει κάτι για να με παραπλανήσουν. Απλά, δε μου φανέρωσαν κάποια πράγματα, όπως ότι θα φεύγαμε σε άλλη χώρα σε λίγους μήνες!

Θα αντιδρούσα άραγε πιο ήρεμα και πιο ώριμα εάν το μάθαινα από τους ίδιους και όχι από κάποιον άλλο; Ή πάλι θα θύμωνα και θα φώναζα όπως ακριβώς είχα κάνει; Κανείς δεν ήξερε. Αυτό ήταν ένα ερώτημα την απάντηση του οποίου ποτέ δε θα τη μάθαιναν. Ούτε και εγώ όμως.

Το θέμα για μένα πάντως ήταν πως δε με εμπιστεύτηκαν. Πως με άφησαν έξω από κάτι που με αφορούσε άμεσα. Και αυτή η στάση τους με εξόργιζε, γι' αυτό και δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ και ξέσπασα στον μόνο άνθρωπο που δε μου έφταιγε. Στην Αλίκη.

«Εσύ, τώρα, με ποιανού το μέρος είσαι;»

«Με σένα είμαι, κοπελιά. Απλά πρέπει να πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά, όπως είναι, μπας και βγάλουμε καμιά άκρη».

«Ωραία, λοιπόν». Με βαριά καρδιά έπρεπε να το παραδεχτώ πως είχε δίκιο. «Δε μου είπανε ψέματα, αλλά δε μου είπαν και την αλήθεια. Ευχαριστήθηκες τώρα;»

«Καλά, για να ευχαριστηθώ εγώ μιλάμε τόση ώρα;» με ειρωνεύτηκε.

Της έκανα μια χειρονομία με το μεσαίο δάχτυλο, που

αν με έβλεπε η μάνα μου, θα κοκκίνιζε από ντροπή και θα αναρωτιόταν τι λάθος πήγε με την ανατροφή που μου δώσανε! Έπνιξα το γέλιο που ανέβηκε στα χείλη μου. Πάντα με έκανε να γελάω με το ύφος της, όταν και καλά είχε σοκαριστεί. Την αγνόησα και συνέχισα.

«Τη στιγμή που ήμουν στην εξώπορτα και ετοιμαζόμουν να ρίξω μαύρη πέτρα πίσω μου, η μαμά μου με στάματησε και με παρακάλεσε να μείνω και να το συζητήσουμε πολιτισμένα και ήρεμα. Την ξέρεις πόσο πιεστική μπορεί να γίνει».

Ανταλλάξαμε ένα χαμόγελο. Και οι δυο ξέραμε την κυρία Σοφία πολύ καλά. Οπότε δε χρειαζόταν και μεγάλη φαντασία για να σχηματίσει στο μυαλό της την εικόνα που της περιέγραφα.

«Για να μη σ' τα πολυλογώ, τελικά, με έπεισε να πάω να μιλήσω με τον μπαμπά μου».

«Και πήγες;»

«Δεν είχα άλλη επιλογή. Ή έπρεπε να φύγω ή να μείνω και να ξεκαθαρίσουμε την κατάσταση».

«Και;»

«Την ξεκαθαρίσαμε».

Δεν ήξερα ποιος είχε περισσότερη αγωνία. Εγώ ή εκείνη; Εάν δεν ήμουν τόσο στεναχωρημένη, θα γελούσα με το άγχος της.

«Αφού ηρέμησα και έβαλα σε μια τάξη τις σκέψεις μου, πήγα και τον δρῆκα στη βιβλιοθήκη. Μάλλον με περιμένε, γιατί καθόταν στη μία από τις δύο πολυθρόνες και όχι πίσω από το γραφείο του, όπου κάθεται συνήθως. Ακόμα και ο υπολογιστής του, να φανταστείς, που είναι αναμμένο 24 ώρες το 24ωρο, ήταν σβηστός.

»Όταν κάθισα απέναντί του, άρχισε να μου εξηγεί για την οικονομική κρίση που υπάρχει στην Ελλάδα και για το πόσο δύσκολα είναι πια τα πράγματα εδώ. Και για όλα αυτά που οι μεγάλοι συζητάνε τον τελευταίο καιρό μέρα νύχτα και μας πηξίζουν».

«Δηλαδή φεύγετε γιατί υπάρχει οικονομική κρίση;»

«Για να σου πω τη μαύρη αλήθεια, ούτε και εγώ κατάλαβα για ποιο λόγο φεύγουμε, γιατί κάποια στιγμή είπε κάτι για κρίση αξιών και για την ηθική πτώση της κοινωνίας. Ξέρεις τώρα! Αρχαία ελληνικά! Στο τέλος μού πέταξε και ένα πως θα είναι μια καλή ευκαιρία να πάμε όλοι μαζί σε μια άλλη χώρα, να δούμε έναν διαφορετικό τρόπο ζωής και να δοκιμάσουμε κάτι άλλο, έστω για λίγους μήνες και εκεί το τερμάτισε».

«Και πόσο καιρό θα κρατήσει αυτό το να δοκιμάσουμε κάτι άλλο, έστω για λίγους μήνες;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Μπορεί μέχρι τα επόμενα Χριστούγεννα. Μπορεί ολόκληρη τη σχολική χρονιά».

«Τι; Τόσο πολύ; Εγώ νόμιζα πως θα ήταν για λίγο. Για κάνα δυο τρεις μήνες».

Τα δάχτυλά της ακινητοποιήθηκαν στο διβλίο της ιστορίας που βρισκόταν μπροστά της. Έριξε το κεφάλι της πάνω στο γραφείο και άρχισε να το κοπανάει στην επιφάνειά του, μέχρι που την πόνεσε, μάλλον. Εάν η κατάσταση ήταν αλλιώς, θα είχα πεθάνει από τα γέλια. Τη λυπήθηκα όμως. Απ' ό,τι έδειχναν τα πράγματα, αντί να παρηγορεί αυτή εμένα, έπρεπε εγώ να την παρηγορήσω.

«Και εγώ αυτό νόμιζα, αλλά...»

Σήκωσα τα χέρια ψηλά. Ήταν χαμένος κόπος. Όλα είχαν ήδη αποφασιστεί. Απλά, κουδέντα να γίνεται.

«Του είπες πως δε θέλεις να φύγεις; Πως δε θέλεις να αλλάξεις τη ζωή σου; Να χάσεις τους φίλους σου; Και τι θα γίνει με το σχολείο; Με τις εξετάσεις; Με το πανεπιστήμιο; Με τον Ορέστη;»

Ήταν πια εκτός ελέγχου. Τα χέρια της πήγαιναν πέρα δώθε. Έπιανε και άφηνε τα μαλλιά της, τα οποία σίγουρα δεινοπαθούσαν από το τράδηγμα, και στριφογύριζε στην καρέκλα της σαν σβούρα.

«Του τα είπες όλα αυτά;» επέμεινε πιο έντονα αυτή τη φορά.

«Και που τα είπα;»

Μακάρι να μπορούσα να της δώσω να καταλάβει πως, όση ώρα βρισκόμουν μέσα στο γραφείο μαζί με τον μπαμπά μου, δεν είχα κάνει τίποτε άλλο από το να του εξηγώ γιατί δεν μπορούσα να φύγω. Για ευνόητους λόγους, είχα αφήσει τον Ορέστη έξω από τη συζήτηση.

Είχα προσπαθήσει μάλιστα να τον πείσω να μείνω πίσω μαζί με τη μαμά, μέχρι να τελειώνα το λύκειο και, έπειτα, να πήγαινα και να σπούδαζα στη Σουηδία. Του ζήτησα μια διορία, μέχρι να χωνέψω καλύτερα αυτό που θα συνέβαινε. Έφτασα στο σημείο να του προτείνω ακόμα και να έρθει να μείνει μαζί μου η γιαγιά και ο παππούς από τη Θεσσαλονίκη, όσο αυτός και η μαμά θα έλειπαν.

«Και τι σου απάντησε;» Η φωνή της Αλίκης είχε χάσει τώρα πια τη συνηθισμένη ζωηράδα της. Μάλλον κατάλαβαινε πως δεν υπήρχε πια κανένα μέλλον για μένα εκεί.

«Απλά να του έχω εμπιστοσύνη. Και πως όλα θα πάνε καλά».

«Και εσύ τι του είπες;»

«Τι να του πω; Ότι δεν έχει ιδέα πώς νιώθω. Ότι θα είναι δύσκολο για μένα να φύγω. Ότι θέλω να μείνω εδώ».

«Και...»

«Δεν καταλαβαίνει Χριστό!»

Ε...

όπως *Εμπιστοσύνη!*

Δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Στο μυαλό μου ερχόταν συνεχώς το θλιμμένο βλέμμα της μαμάς μου, όταν της έσπρωξα το χέρι μακριά, και το ήρεμο πρόσωπο του μπαμπά μου, όταν μου ζητούσε απλά να τον εμπιστευτώ.

Η ζωή μου είχε γίνει κόλαση και εγώ δεν μπορούσα να κάνω τίποτε για να το σταματήσω. Τα 'χα παίξει τελείως. Αν δε μιλούσα σε κάποιον, θα έσκαγα. Το ρολόι στο κινητό έδειχνε δύο παρά. Μάλλον θα κοιμόντουσαν όλοι. Εκτός...

Ο Ορέστης! Αυτός παίζει και να ήταν ξύπνιος. Τέτοιος φύτουλας, μπορεί και να διάβαζε ακόμα. Δεν είχε κάτσει η φάση να συναντηθούμε το απόγευμα, μιας και είχε φροντιστήριο μέχρι αργά το βράδυ, αλλά ευτυχώς που υπήρχε το Messenger. Είχε προσπαθήσει να με καλμάρει, λέγοντάς μου πως όλα θα ήταν οκεί. Πως τίποτε δε θα άλλαζε μεταξύ μας. Πως είχαμε αρκετό χρόνο μπροστά μας για να σκεφτούμε τι θα μπορούσαμε να κάνουμε και για να βρούμε μια λύση.

Υπήρχε όμως λύση; Ή μου έλεγε μαλακίες;

Έπρεπε να μιλήσω ξανά μαζί του. Να τον δω. Να τον ακούσω. Πήρα το κινητό στα χέρια μου. Τα δάχτυλά μου πετούσαν πάνω στα γράμματα καθώς πληκτρολογούσα.

Κοιμάσαι;

Μα τι χαζή ερώτηση. Και βέβαια θα κοιμόταν, τι ήταν; Βρικόλακας;

Πάτησα delete και έβαλα το κινητό στην άκρη. Άνοιξα το τάμπλετ μου και άρχισα να γκουγκλάρω. Δεν μπορεί, κάπου θα έβρισκα μια χρήσιμη συμβουλή για το πρόβλημά μου. Δε βρήκα καμία.

Τελικά η τεχνολογία είναι υπερεκτιμημένη. Νομίζουμε πως έχει τις απαντήσεις στα ερωτήματα που μας απασχολούν. Μπούρδες. Κανείς δεν ξέρει πώς λειτουργεί ο εγκέφαλος των γονιών. Έχει μόνο μία οπτική, τη δική τους. Πιο γρήγορα θα αποκωδικοποιήσουμε τον δίσκο της Φαιστού παρά τον εγκέφαλό τους, αν έχει τίποτα μέσα.

Άπλωσα το χέρι μου και άναψα το πορτατίφ. Ίσως το φως να με βοηθούσε να σκεφτώ πιο ήρεμα. Άφησα το τάμπλετ και έπιασα το ημερολόγιό μου και το σιλό που είχα πάντα δίπλα στο κρεβάτι. Διάλεξα μια κενή σελίδα και άρχισα να κάνω μουτζούρες. Τίποτα συγκεκριμένο. Απλά ήθελα να ξεγελάσω τις κακές σκέψεις και αυτή η απλή μηχανική κίνηση του χεριού μου με χαλάρωνε.

Μία λέξη γύριζε στο μυαλό μου.

Εμπιστοσύνη.

Αυτό μου είχε ζητήσει ο μπαμπάς μου την προηγούμενη μέρα. Να του δείξω εμπιστοσύνη, γιατί αυτός ήξερε καλύτερα από εμένα. Γιατί αυτός ήταν μεγάλος και εγώ μικρή. Γιατί αυτός μπορούσε να αποφασίσει τι ήταν σωστό και ωφέλιμο για την οικογένειά μας, ενώ εγώ όχι.

Δεν μπορούσα να πω... αλίμονο, μου έδωσαν το δικαίωμα να εκφράσω τις απόψεις μου, αφού το θέμα με αφορούσε άμεσα, αλλά την απόφαση θα την έπαιρναν εκείνοι, *σεβόμενοι πάντα τις επιθυμίες μου*, όπως χαρρακτηριστικά μου είχαν τονίσει.

Αυτό σε απλά ελληνικά σήμαινε:

Εσύ μπορείς να χτυπιέσαι όσο θέλεις, αλλά στο τέλος θα γίνει αυτό που λέμε εμείς. Με άλλα λόγια, σε έχουμε γραμμένη.

Σύμφωνα πάντα με τα λεγόμενα του μπαμπά μου, έπρεπε να τον εμπιστευτώ, γιατί αυτός κοίταζε μπροστά, στο μέλλον, και είχε δει πως η ζωή μας θα ήταν καλύτερη αν φεύγαμε. Είχε ζυγίσει, λέει, τα υπέρ και τα κατά της μετακόμισής μας στη Σουηδία και όπως ακριβώς μου είχε πει: «Η πλάστιγγα έγερνε προς τα υπέρ».

Ουάου! μου 'ρθε να ουρλιάξω από ενθουσιασμό. Ούτε και εγώ ήξερα πώς συγκρατήθηκα με τέτοια χαρά. Εκτός από γιατρός, ήταν και μάντης! Μπορούσε να δει το μέλλον. Απίστευτο;

Μην ξεράσω! Από πότε είχαν οι γονείς το χάρισμα της μαντικής ικανότητας; Μα τι ρωτούσα και εγώ η ηλίθια; Φυσικά και μπορούσε να το κάνει αυτό. Για τον μπαμπά μου μιλούσαμε. Δίπλα στη λέξη *παντογνώστης*, στο λεξικό, βρίσκεται η φωτογραφία του.

Αλλά και η μαμά μου δεν πήγαινε πίσω. Τύφλα να 'χε η Πυθία. Δε μου έδωσε ποτέ συμβουλές, μόνο με χρησμούς μού μιλούσε.

«Σσς. Μη μιλάς! Είσαι μικρή ακόμα. Εμπιστεύσου τημανούλα».

Και εγώ έκανα όπως μου έλεγε. Πίστευα όλα όσα μου

έλεγε. Και ως διά μαγείας έβρισκε λύση στο πρόβλημά μου, ή έτσι μου το σέρδιρε και εγώ το 'χαφτα γιατί ήμουν μικρή ή χαζή. Διαλέξτε ποιο από τα δύο. Ή και τα δύο άμα θέλετε.

Όχι ότι άλλαξε κάτι όταν μεγάλωσα. Τα ίδια χάλια ήταν.

Και πότε μου έδειξαν αυτοί εμπιστοσύνη; Όταν η μητέρα μου μου απαγόρευε να πάω σε κάποιο μέρος με τους φίλους μου, επειδή είχε ψάξει και είχε μάθει πως εκεί πριν από χρόνια και ζαμάνια είχε συμβεί κάποιο περιστατικό, το οποίο μπορεί να συνέβαινε ξανά όταν θα πήγαινα εγώ;

Ή όταν ο πατέρας μου με έκανε να αναρωτιέμαι αν ζω σε ζούγκλα, όταν μετά από κάθε εφημερία του μου έλεγε για τους νέους που είχε συναντήσει στα επείγοντα και με έπρηξε, με τις ώρες, για τους κινδύνους που παραμόνευαν γύρω μου κάθε φορά που περνούσα την πόρτα του σπιτιού μας;

Αυτό το λέγανε εμπιστοσύνη; Εγώ το έλεγα τρομοκρατία.

Μεγάλωσα όμως, και αυτοί ήταν ακόμα βαθιά νυχτωμένοι. Δεν ήμουν πια μωρό παιδί, αλλά έφηβη, και μπορούσα να αποφασίζω για όλα αυτά που με αφορούσαν. Είχα τον δικό μου τρόπο σκέψης –σωστός ή λάθος, δεν είχε σημασία, γιατί απλά ήταν ο δικός μου τρόπος– και ήμουν πρόθυμη να αναλάβω τις ευθύνες των πράξεών μου, όποιες και αν ήταν αυτές.

Τους γονείς μου δεν τους ήθελα ούτε μπροστά ούτε πίσω μου. Τους ήθελα δίπλα μου. Στο πλευρό μου. Να με υποστηρίζουν και να με στηρίζουν όποτε το είχα ανάγκη. Εάν στραβοπατούσα και τσακιζόμουν, ήθελα να ξέρω

πως θα βρισκονται εκεί για να με βοηθήσουν να σηκωθώ και να συνεχίσω –αν τους το ζητούσα– και όχι για να μου πουν: *Είδες τι έπαθες τώρα; Σ' τα 'λεγα εγώ.*

Θέλανε την εμπιστοσύνη μου. Αναρωτιόμουν όμως: Πότε με εμπιστεύτηκαν εκείνοι αυτά τα δεκαπέντε χρόνια; Πότε με άφησαν να κάνω τις δικές μου επιλογές και να δεχτώ τις συνέπειες, όποιες και αν ήταν αυτές; Πότε μου επέτρεψαν να κάνω κάτι που μπορεί να ήταν λάθος, απλά και μόνο για να μάθω από αυτό;

Δικό τους παιδί ήμουν, δεν μπορεί να μη γνώριζαν πόσο υπεύθυνη, πόσο ώριμη και πόσο έτοιμη ήμουν να παίρνω αποφάσεις για πράγματα που με αφορούσαν!

Τώρα μου ζητούσαν να τους ακολουθήσω σε μια νέα ζωή, μακριά από εδώ. Ήθελαν να κάνω ένα μεγάλο βήμα προς το μέλλον, που ήταν άγνωστο και, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, τρομακτικό. Να τους εμπιστευτώ, γιατί αυτοί ήξεραν καλύτερα.

Ξεχνούσαν όμως κάτι πολύ σημαντικό. Δε γινόταν να είναι μονόπλευρη η **εμπιστοσύνη!**

Ζ...

όπως Ζω ένα δράμα!

«Έλα βρε, μωρό μου. Μη χαλιέσαι. Όλα θα πάνε καλά. Θα δεις».

Εάν άκουγα ξανά από το στόμα του αυτό το *θα δεις*, μα το Θεό θα του 'χωνα μπουκέτο.

Ο Ορέστης ήταν ο μόνος που αρνιόταν να δει την πραγματικότητα. Το παιδί ήταν αλλού. Ζούσε σε ένα παράλληλο σύμπαν. Για κάποιον λόγο που δεν μπορούσα να εξηγήσω, μέσα στον κακό χαμό, ήταν ο μόνος που παρέμενε κουλ.

Εγώ τα είχα βάψει μαύρα και εκείνος έκανε σχέδια για τις καλοκαιρινές διακοπές.

«Πας καλά, παιδάκι μου;» μου ερχόταν να ουρλιάξω όταν τον έβλεπα έτσι χαλαρό και άνετο. «Ποιες διακοπές; Φεύγω, λέμε. Hellooo!» Ούτε και εγώ ήξερα πώς κρατιόμουν και δεν τον άρπαζα από τον λαιμό να τον ταρρακουνήσω μπας και ο εγκέφαλός του έκανε restart, γιατί μάλλον είχε κολλήσει.

Έκανα υπομονή αλλά... άνθρωπος είμαι και εγώ. Πό-

σο να άντεχα; Ήταν θέμα χρόνου να γίνει το μπαμ. Και έγινε.

Μόλις είχα επιστρέψει στο σχολείο από το γραφείο έκδοσης διαβατηρίων και ήμουν μες στα νεύρα. Οποιαδήποτε ελπίδα και αν είχα να παραμείνω στην Ελλάδα, πέθανε εκείνο το πρωί, όταν παρέδωσα στον αξιωματικό υπηρεσίας τον φάκελο με τα δικαιολογητικά.

Η υποδοχή που μου επιφύλαξε ο Ορέστης όταν με είδε να πλησιάζω στις κερκίδες του γηπέδου του σχολείου, όπου συνηθίζαμε να αράζουμε όταν δεν είχαμε μάθημα, ήταν κάτι παραπάνω από θερμή. Ήμασταν οι πιο φανατικοί φίλοι του διαλείμματος και της κοπάνας.

«Καλώς το μωράκι» φώναξε μες στην τρελή χαρά.

Δεν είχα καμία διάθεση να του ανταποδώσω το χαμόγελο. Ύψωσα το φρύδι μου και τον κοίταξα αγριεμένα. Για το δικό του το καλό, ευχόμουν να το 'πιανε το νόημα και να μη συνέχιζε. Χωρίς πολλά πολλά κάθισα ανάμεσα σ' αυτόν και στην Αλίκη. Η προσοχή του όλη ήταν στραμμένη στον αγώνα μπάσκετ που έπαιζαν οι συμμαθητές μας.

Περίμενα πως θα μ' αγκάλιαζε ή τουλάχιστον θα με τραβούσε κοντά του και θα με ρωτούσε πώς πήγε. Πως θα με παρηγορούσε, ρε αδερφέ! Τόσα περνούσα! Αλλά πού! Αυτός ήταν στην καρακοσμάρα του.

«Δες παιχνίδι που κάνει ο τύπος» μου είπε.

Τα είδα όλα!

Εντάξει, δεν ήταν αυτός που θα με έσερνε στη Σουηδία, αλλά θα μπορούσε να δείξει πως ενδιαφέρεται!

«Είσαι μαλάκας!» του πέταξα φουρκισμένη.

Γύρισε και με κοίταξε ξαφνιασμένος.

«Αγάπη μου;»

Μα ήταν δυνατόν να μην καταλαβαίνει τίποτα από όλα όσα συνέβαιναν; Ήταν ποτέ δυνατόν; Αυτό με φρίκαρε ακόμα περισσότερο.

«Μη μιλήσεις! Μην πεις κουδέντα!» τον αγριοκοίταξα.

«Μα... τι έκανα πάλι;»

«Σκάσε» του σφύριξα και τραδήχτηκα όσο πιο μακριά γινόταν.

Μη φανταστείτε και πολύ, μιας και η Αλίκη, που καθόταν από την άλλη μεριά, δεν πήρε τον κόλο της για να πάει πιο πέρα, ώστε να μου αφήσει περισσότερο χώρο. Φίλη σου λένε μετά!

«Δε βοηθάς» της είπα μέσα από τα δόντια μου.

Στο τσακ ήμουν να αρπαχτώ και μ' αυτήν. Συγκρατήθηκα όμως και μπαστακώθηκα στη θέση μου. Η αλήθεια ήταν ότι δεν ήθελα να φύγω μακριά από τον Ορέστη, αλλά μου την είχε δώσει.

Άπλωσε το χέρι του να με χαϊδέψει. Το έδιωξα μακριά. Μα τι κακιά συνήθεια ήταν αυτή; Πρώτα η μάνα μου και τώρα αυτός! Γιατί όλοι πιστεύουν πως αρκεί ένα χάδι για να διορθωθούν τα πράγματα; Τα κάνουν πρώτα σαν τα μούτρα τους και μετά νομίζουν πως όλα θα φτιάξουν εάν σε αγκαλιάσουν ή σε χαϊδέψουν. Αμ δε!

«Δάφνη; Τι συμβαίνει;» ρώτησε ξανά.

Αμήν! Είχα κερδίσει την προσοχή του.

«Δε θέλω να σου μιλήσω. Όχι τώρα» απάντησα και ξεφύσησα δυνατά μπας και ηρεμήσω. Έπρεπε να το 'βλεπε πως δεν ήμουν καλά και να 'δγαζε τον σκασμό. Αλλά πού τέτοια τύχη! Λες και του 'χα πει να κάνει το αντίθετο. Να με τσιτώσει περισσότερο.

«Μα τι έκανα;» διαμαρτυρήθηκε, περνώντας τα χέρια του μέσα από τα μαλλιά του, που ως συνήθως ήταν ξεχτένιστα και τον έκαναν να μοιάζει με τρελό επιστήμονα.

Αν ήταν αλλιώς τα πράγματα, θα τον βοηθούσα να τα ανακατέψει ακόμα περισσότερο, έτσι για να του τη σπάσω, αφού ήξερα πως δεν ήθελε να του αγγίζει κανείς τα μαλλιά. Εκείνη τη στιγμή όμως ήξερα πως αν του τα άγγιζα, θα ήταν μόνο για να του τα δγάλω τρίχα τρίχα.

Έτσι όπως το 'δλεπα, είχα δύο επιλογές. Πρώτη επιλογή: Να έπεφτα στην αγκαλιά του –και ας μην καταλάβαινε για ποιο λόγο– και να έκλαιγα, μέχρι να στραγγίξω. Δεύτερη επιλογή: Να άφηνα τα νεύρα μου να ξεσπάσουν και να τον έπαιρνε ο διάολος. Μπορείτε να μαντέψετε ποια επιλογή επικράτησε;

Πολύ σωστά.

«Μα καλά, πλάκα μου κάνεις;» ούρλιαξα. «Ξύπνα επιτέλους! Βγάζω διαβατήριο. Μ' ακούς; Φεύγω! Χωρίζουμε! Και αντί να με παρηγορήσεις, να μου πεις μια καλή κουβέντα, είσαι μες στην τρελή χαρά γιατί ο φίλος σου έβαλε τρίποντο. Πόσο αλλού είσαι;»

Δεν ήθελα να τον βλέπω μπροστά μου εκείνη τη στιγμή. Μου την είχε δώσει. Η Αλίκη, που, όπως έδειχναν τα πράγματα, ήταν η μόνη που με καταλάβαινε πραγματικά, με κοίταξε με συμπόνια.

«Πώς πήγε, ρε γλυκούλι;» ρώτησε και άγγιξε τα δάχτυλά μου που είχαν γαντζωθεί πάνω στην κερκίδα και δεν έλεγαν να την αφήσουν.

«Πώς περιμένεις να πάει, Σκατά».

«Πόσο σκατά δηλαδή;»

«Είχα μια ελπίδα μήπως τελικά οι γονείς μου το σκέ-

φτονταν καλύτερα και με άφηναν να συνεχίσω το λύκειο εδώ, αλλά τελικά θα φύγω μαζί τους».

Τα μάτια μου δούρκωσαν. Σε λίγο θα άνοιγαν οι δρύσες. Καθόλου παράξενο. Το ήξερα πως έπρεπε να το είχα συνηθίσει πια, μα ήταν δύσκολο. Με την ανάστροφη του χεριού μου σκούπισα διαστικά τα πρώτα δάκρυα. Δε γούσταρα να κλαίω μπροστά στους άλλους.

Η Αλίκη με αγκάλιασε σφιχτά και εγώ έκρυψα το πρόσωπό μου στην αφάνα της. Να που ο θάμνος που κουδαλούσε πάντα στο κεφάλι της μας είχε χρησιμεύσει σε κάτι!

Η αγκαλιά της μύριζε δαμάσκηνο. Η αγαπημένη της κρέμα σώματος. Αμέσως ένιωσα ασφάλεια και ηρεμία. Αυτό ήταν πάντα η Αλίκη για μένα. Το καταφύγιό μου. Το μέρος όπου πήγαινα όποτε χρειαζόμουν βοήθεια και λύσεις στα προβλήματά μου. Και αυτή τη φορά τη χρειαζόμουν όσο ποτέ άλλοτε.

«Τι έγινε, ρε κορίτσια;» ζήτησε να μάθει ο Θέμης, που έφτασε κρατώντας μία σακούλα με σάντουιτς και αναψυκτικά. «Γιατί αγκαλιάζεστε;»

Περισσότερο ένιωσα παρά είδα την καλαμιά που του 'ριξε η Αλίκη για να τον κάνει να το δουλώσει. Ο Θέμης φάνηκε να διστάζει για μια στιγμή μόνο, αλλά ευτυχώς γι' αυτόν αντιλήφθηκε γρήγορα πως, αν παρέμενε εκεί, κινδύνευε η σωματική του ακεραιότητα, γιατί την έκανε διακριτικά.

Ένας Θεός ήξερε τι θα είχε να τραδηίξει από την Αλίκη, όταν θα βρισκονταν μόνοι τους, εάν έκανε το λάθος και συνέχιζε. Σε αντίθεση με την κολλητή μου που ήταν στην τσίτα όλη την ώρα, έτοιμη να αρπαχτεί ακόμα και για μικροπράγματα, ο Θέμης ήταν το ακριδώς αντίθετο

από αυτήν. Ήταν ζεν. Δε χαμπάριαζε τίποτε. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και ταίριαζαν τόσο πολύ.

«Καλύτερα τώρα;» μου ψιθύρισε και με μια τελευταία σφιχτή αγκαλιά με απομάκρυνε από κοντά της. Αν και το έπαιξε ψύχραμη, έβαζα το χέρι μου στη φωτιά πως ο χωρισμός μας θα της στοίχιζε όσο και σε μένα. Τι κρίμα που δεν μπορούσα να πω το ίδιο και για τον Ορέστη, που είχε σηκωθεί όρθιος και ζητωκραύγαζε για ένα ακόμη τρίποντο.

Ο αγώνας είχε τελειώσει και το κουδούνι που χτύπησε μας έστελνε μέσα στην τάξη και στα αρχαία.

«Πάμε;» με ρώτησε επιφυλακτικά, αδέβαιος για το ποια θα ήταν η αντίδρασή μου. Θα έπιανα το χέρι του ή θα του 'ριχνα καμιά;

Ήθελα να παραμείνω θυμωμένη μαζί του και να του κρατήσω μούτρα, αφού έδειχνε πως δεν του καιγόταν καρφί που θα έφευγα και η σχέση μας θα άλλαζε. Δεν τα κατάφερα. Σε λίγο θα χωρίζαμε γαμώτο και δεν ήθελα τους μήνες που μας έμεναν να τους περνούσαμε μαλωμένοι. Έδωσα τόπο στην οργή.

«Πάμε» ψιθύρισα.

Αυτή τη φορά πήρε αμέσως μπρος. Τύλιξε το χέρι του γύρω από τους ώμους μου και με έσφιξε πάνω του. Το σώμα του ήταν ζεστό από τον ήλιο, όταν τον άγγιξα. Ένωσα καλύτερα. Έτσι αγκαλιασμένοι μπήκαμε μέσα στην τάξη και καθίσαμε στις θέσεις μας. Το ίδιο έκανε και η Αλίκη με τον Θέμη και κάθε κουδέντα σταμάτησε μόλις η φιλόλογος έκανε την εμφάνισή της.

Αρραία και πού το αντί μου έπιανε κάτι που είχε να κάνει με τον Σωκράτη και κάποιον Αιγύπτιο θεό, αλλά δεν

καταλάβαινα τίποτα κι ούτε με ενδιέφερε να καταλάβω. Το μυαλό μου ήταν αλλού. Το μόνο που παρακαλούσα ήταν να μη μου απευθύνει τον λόγο η καθηγήτρια.

Για κακή μου τύχη, ήταν σε όλους γνωστή η αδυναμία που είχα στα φιλολογικά μαθήματα – με μάλιστα φιλόλογο, τι περίμενε κανείς; – και αυτό με έκανε αυτομάτως την πιο κατάλληλη υποψήφια για να απαντήσει σε κάθε είδους ερώτηση. Κανονικά αυτό δε θα με χαλούσε, αλλά εκείνη τη μέρα δε γούσταρα καθόλου. Εάν δεν μπορούσα να συγκεντρωθώ σε ένα απλό μάθημα, πώς θα τα έβγαζα πέρα με τις εξετάσεις που είχαμε σε λίγους μήνες;

Χαλάρωσε!

Ο γνωστός γραφικός χαρακτήρας του Ορέστη, πάνω στη λευκή σελίδα του τετραδίου που μοιραζόμασταν για να ανταλλάσσουμε μηνύματα κατά τη διάρκεια του μαθήματος, εμφανίστηκε στο οπτικό μου πεδίο.

Πήρα το στιλό από το χέρι του και με τα δικά μου οργανοσκαλισμάτα του έγραψα:

— *Δεν είναι εύκολο!*

— *Το ξέρω. Προσπάθησε να μη σε πάρει αποκάτω!*

— *Με έχει ήδη πάρει.*

— *Πώς να βοηθήσω;*

— *Δεν μπορείς. Κανείς δεν μπορεί.*

Αναστέναξα βαθιά και ο αναστεναγμός μου αυτός έφτασε μέχρι τον πίνακα, εκεί που στεκόταν η καθηγήτρια με το διδύλιο των αρχαίων στα χέρια. Σήκωσε το βλέμμα της και το κάρφωσε προς το μέρος μας.

«Συμβαίνει κάτι, Δάφνη;»

Κούνησα αρνητικά το κεφάλι και μαζεύτηκα στην κάρελλα, περιμένοντας να επιστρέψει εκείνη στο κείμενό

της και εγώ στην ησυχία μου. Αυτό ήθελα μόνο. Την ησυχία μου.

Έλα όμως που ο Ορέστης είχε άλλα σχέδια για μένα! Με την άκρη του ματιού μου τον έβλεπα να αφήνει κάτω το στίλο και να σκύβει προς το μέρος μου. Αν έκρινα από το ξινισμένο ύφος της φιλολόγου, δεν ήμουν η μόνη που το είχε προσέξει αυτό. Είχε έρθει το τέλος μου.

«Το ήξερα πως το πρωί είχες πάει να βγάλεις διαβατήριο και θα είχες τις μαύρες σου. Γι' αυτό και δεν είπα τίποτα. Ξέρεις πόσο σ' αγαπάω».

Αυτό που κανονικά θα έπρεπε να ήταν ένας ψίθυρος ακούστηκε σαν κραυγή μέσα στην ησυχία που βασίλευε στην τάξη. Όλοι γύρισαν τα κεφάλια τους και μας κοίταξαν. Ήθελα να ανοίξει η γη και να με καταπιεί. Και άνοιξε.

«Μάλλον έχετε πολλά να πείτε εσείς οι δυο» είπε μελιστάλαχτα η καθηγήτρια και κατευθύνθηκε προς την πόρτα. «Θα πρότεινα λοιπόν να περάσετε και οι δύο έξω, μέχρι να λύσετε τα όποια προβλήματα έχετε. Με απουσία φυσικά».

Ο Ορέστης πετάχτηκε από την καρέκλα του, τραβολογώντας και μένα μαζί του, σχεδόν ευτυχισμένος, αδιαφορώντας για τους πάντες και τα πάντα. Αυτό το παιδί παίζει να μην ήξερε πότε να χαίρεται και πότε να λυπάται. Ό,τι κι αν έκανε, ήταν σε λάθος στιγμή.

«Δεν είναι δυνατόν αυτό που μου συμβαίνει» μονολογούσα την ώρα που έδβαινα από την τάξη. **«Ζω ένα δράμα!»**

η...

όπως *Ηρέμησε!*

«Πας καλά, παιδάκι μου; Τόσο καιρό είχες μουγκαθεί και ξαφνικά τώρα σου ήρθε να μου πεις πως μ' αγαπάς; Δεν μπορούσες να περιμένεις μέχρι να τελειώσει το μάθημα;»

Με ένα «Όχι» που θα ζήλευε και ο Μεταξάς, ο Ορέστης συνέχισε να με τραβάει προς τις κερκίδες, που ήταν άδειες, μιας και κανένα τμήμα δεν είχε γυμναστική εκείνη την ώρα. Από τη φούρια του ανέβαινε δυο δυο τα σκαλοπάτια, σέρνοντας και μένα μαζί του. Δεν του καιγόταν καρφί που τα δικά μου πόδια ήταν πιο κοντά από τα δικά του και με τα χίλια ζόρια κατάφερα να τον ακολουθώ. Ήθελα να διαμαρτυρηθώ, αλλά κάτι μου έλεγε πως δε θα με άκουγε. Το μόνο που μου έμενε να κάνω ήταν να παρακαλώ να μην εκτοξευτεί το κουμπί του θεόστενου τζιν μου.

«Ωραία!» είπε φανερά ικανοποιημένος από τον εαυτό του όταν φτάσαμε στο πιο ψηλό σημείο. Άραξε πίσω, παρασύροντας και εμένα μαζί. «Τώρα μπορούμε να μιλήσουμε».

Να μιλήσουμε; Μπορούσα να μιλήσω εγώ τώρα; Ακόμα έψαχνα να βρω την ανάσα μου. Ούτε μαραθώνιο να είχα τρέξει. Άρχισα να βήχω. Προσπάθησα να τραθήξω το χέρι μου από το δικό του για να το βάλω μπροστά στο στόμα μου, αλλά αυτός δεν το άφηνε.

«Έχεις δύο χέρια. Χρησιμοποίησε το άλλο!»

‘Όπα! Τι ήταν πάλι αυτό; Δε μου έφταναν οι γονείς μου, είχα τώρα και τον Ορέστη να με διατάζει; Έκανα μια ακόμα προσπάθεια να απελευθερωθώ, αλλά τζίφος!

«Για μισό λεπτό! Τι φάση;» τον αγριοκοίταξα. «Μήπως παραγνωριστήκαμε;»

«Εμείς, Δάφνη μου;»

«Εμείς, Ορέστη μου».

«Δεν το νομίζω».

«Εγώ πάλι το νομίζω».

Δεν ίδρωσε το αυτί του από την άσχημη συμπεριφορά μου.

Αντί να θυμώσει και να με αφήσει, γύρισε την παλάμη μου και κάρφωσε το βλέμμα του πάνω της, λες και θα μου έλεγε τη μοίρα μου. Το πρόσωπό του ήταν πολύ σοδαρό. Δε θυμόμουν να τον είχα δει ποτέ έτσι. Δεν ήξερα τι να πω. Και αυτό, πιστέψτε με, δεν ήταν κάτι που μου συνέβαινε συχνά. Περίμενα λίγα λεπτά ακόμα. Και λίγα ακόμα. Όταν η σιωπή παρατράβηξε, δεν άντεξα άλλο.

«Τι συμβαίνει, ρε Ορέστη; Τι βλέπεις; Θα ζήσω;» το έριξα στην πλάκα.

Δεν εκτίμησε το χιούμορ μου. Ούτε καν που με κοίταξε. Συνέχισε μόνο να χαϊδεύει το χέρι μου, με ήρεμες κινήσεις, σαν να μην είχε να κάνει τίποτε πιο σημαντικό εκείνη τη στιγμή.

«Γιατί πρέπει να συμβαίνει πάντα κάτι; Δεν μπορούμε απλά να αράξουμε και να χαλαρώσουμε;»

Να χαλαρώσουμε. Χμ! Πόσο μου είχε λείψει αυτό. Να κάθομαι και να μην κάνω τίποτε απολύτως. Να μη σκέφτομαι τίποτε. Να μην αγχώνομαι για τίποτε. Αλλά, να κάθομαι και να χαζεύω το υπερπέραν.

«Με ξεπερνάς τον τελευταίο καιρό» μου είπε με φωνή γεμάτη παράπονο, σαν παιδί που δεν του έδωσαν το γλειφιτζούρι που του είχαν υποσχεθεί. «Είσαι συνεχώς στην τσίτα».

Δεν αντιστάθηκα όταν με τράδηξε στην αγκαλιά του. Ένωθα πολύ όμορφα εκεί. Είχε σταματήσει να διαβάξει τις γραμμές της παλάμης μου και έτσι κατάφερα να χώσω τα χέρια μου κάτω από το μπουφάν του και να τον αγκαλιάσω και εγώ.

«Δεν το θέλω. Πραγματικά δεν το θέλω» μου ρμούρισα και ακούμπησα το κεφάλι μου πάνω στο στήθος του. «Δεν την παλεύω όμως με όλα αυτά που συμβαίνουν».

«Πρέπει να ηρεμήσεις. Δες και τη θετική πλευρά του πράγματος».

Σαν διαφήμιση από αναψυκτικό μού ακούστηκε αυτό.

«Γιατί; Υπάρχει;» αναρωτήθηκα δυνατά. «Εγώ θα φύγω και εσείς θα μείνετε εδώ. Όλοι μαζί εδώ και εγώ θα είμαι μόνη μου. Ξανά. Τι θετικό να δω σ' αυτό;»

Επιτέλους το ξεφούρνισα. Παραδέχτηκα αυτό που φοδόμουν περισσότερο από όλα. Να είμαι μόνη μου σε ένα μέρος που δε θα ξέρω κανέναν. Και το χειρότερο; Να είμαι αναγκασμένη να το περάσω αυτό για ακόμα μια φορά. Πόσα χτυπήματα μπορούσα να αντέξω; Πόσα; Ρωτούσα και απάντηση δεν έπαιρνα.

Ένωθα τα δάκρυα να μαζεύονται στα μάτια μου και ένας λυγμός ξέφυγε από το στόμα μου. Ο Ορέστης με έσφιξε πιο πολύ πάνω του και άρχισε να με χαϊδεύει στην πλάτη.

«Ξέρεις, Δάφνη...» άρχισε να λέει «...σκεφτόμουν...».

Ώπα! Σκεφτόταν; Τι σκεφτόταν; Πότε σκεφτόταν; Να τρελαθώ τώρα; Ο Ορέστης σκεφτόταν;

«Πότε, ρε συ...» ήταν το μόνο που πρόλαβα να πω.

«Πότε σκέφτηκα;»

Προσπάθησα να δγω από την αγκαλιά του, αλλά με κράτησε εκεί. Το μόνο που κατάφερα ήταν να κουνήσω το κεφάλι μου.

«Αν νόμιζες πως όλο αυτό τον καιρό εγώ αδιαφορούσα, είσαι θατιά νυχτωμένη» μου την είπε διακριτικά. «Ήσουν μονίμως θυμωμένη και έτοιμη να αρπάξεις από τον λαϊμό όποιον σου μιλούσε. Δεν άφησες άνθρωπο που να μη μαλώσεις μαζί του. Εμένα, την Αλίκη, τους γονείς σου!».

«Δεν είναι αλήθεια αυτό» διαμαρτυρήθηκα. Με αυτά που έλεγε με έκανε να φαίνομαι σκύλα. Και δεν ήμουν. Πάντα ήμουν αισιόδοξη, χαρούμενη, ευγενική, δεν αντιμιλούσα σχεδόν ποτέ, άκουγα όσους είχαν να μου πουν κάτι. Θύμωνα φυσικά, όπως όλοι μας, αλλά ποτέ μα ποτέ δεν ξέσπαγα στους άλλους.

«Δεν είναι;» επέμεινε ο Ορέστης.

Καλά, μπορεί τον τελευταίο καιρό να είχα αλλάξει... λίγο, κάτι που ήταν νορμάλ με αυτά που τράβαγα. Το καταλάβαινα και εγώ η ίδια, όμως δεν πίστευα πως αυτή η αλλαγή θα επηρέαζε τόσο πολύ τις σχέσεις μου με τους γύρω μου.

Όλοι λένε ότι φταίει η εφηβεία. Ότι δαιμονίζεσαι, ότι γίνεσαι νευρόσπαστο, ότι σου φταίνει οι πάντες και τα πάντα και ότι δε θρίσκεις ούτε μία στιγμή ηρεμίας και χαλάρωσης. Αν όντως συνέβαινε αυτό και σε μένα, και σύμφωνα με τον Ορέστη συνέβαινε, τότε έπρεπε να κάνω «κάτι» για να το σταματήσω, προτού μου καταστρέψω τη ζωή. Μέχρι όμως να αποφασίσω τι θα ήταν αυτό το «κάτι», θα έκανα το μόνο πράγμα που ήξερα καλά.

«Από τότε έγινες τόσο σοφός;» αστειεύτηκα, σε μια προσπάθεια να ελαφρύνω την ατμόσφαιρα που είχε γίνει πολύ βαριά και θα μας πλάκωνε σε λίγο. Αργότερα, μόνη, θα είχα τον χρόνο να σκεφτώ με ποιον τρόπο θα μπορούσα να διορθώσω την κατάσταση.

«Είμαι ο απουσιολόγος της τάξης. Σου λέει τίποτε αυτό;» ο Ορέστης με προκάλεσε.

«Ναι. Πως είσαι φυτό».

Το γέλιο του ακούστηκε σε όλο το γήπεδο. Τα δύσκολα είχαν περάσει. Προς το παρόν τουλάχιστον. Μπορούσα να αναπνεύσω ξανά. Σήκωσα το κεφάλι μου και του έσκασα ένα φιλί. Τον έπιασε απροετοίμαστο. Χαλάρωσε το σφίξιμο και έτσι κατάφερα να απελευθερωθώ και να τον κοιτάξω επιτέλους στα πανέμορφα γκριζοπράσινα μάτια του.

«Για τι ήταν αυτό;» με ρώτησε μερδεμένος.

Γέλασα με το ύφος που είχε πάρει.

«Πρέπει να υπάρχει πάντα κάποιος λόγος; Δεν μπορούμε απλά να αράξουμε και να φιλιόμαστε;» χρησιμοποίησα τα λόγια που μου είχε πει αυτός πριν από λίγο.

«Δάφνη! Δεν τα χάφτω αυτά. Έλα, ρίξ' το!»

Τελικά δεν είναι και τόσο ωραίο να έχεις για αγόρι τον

καλύτερό σου φίλο, που σε γνωρίζει και από την καλή και από την ανάποδη. Δεν μπορείς να του ξεφύγεις με τίποτε.

«Ήθελα απλά να σου πω ευχαριστώ για όλα αυτά που μου είπες. Τόσο καιρό νόμιζα ότι ήσουν αλλού».

«Το ότι δε μιλάω πολύ, Δάφνη μου, δε σημαίνει πως δεν καταλαβαίνω τι συμβαίνει γύρω μου».

«Ναι, αλλά δεν είπες τίποτα όταν ξέσπασα πάνω σου και σε στόλισα πατόκορφα».

«Δεν ήσουν σε θέση να ακούσεις τίποτα, αν θυμάσαι καλά».

Έσκυψε προς το μέρος μου και έκλεισε το πρόσωπό μου στα χέρια του. Κόντεψα να αλληθωρίσω έτσι κοντά μου που βρισκόταν.

«Αρπάζεσαι πολύ εύκολα και χάνεις το δίκιο σου. Κούλαρε λίγο και μίλα με τους δικούς σου» με συμβούλευσε. «Οκέι;»

Μια κουδέντα ήταν αυτό. Το μόνο που πρόλαβα να πω ήταν ένα ξερό «οκέι», γιατί ήταν η σειρά του να μου ανταποδώσει το φιλί. Ένα πεταχτό στα χείλη και ένα ακόμη στη μύτη. Πόσο ωραία ήταν όταν δε μιλούσαμε! Τον αγκάλιασα σφιχτά από τη μέση και κόλλησα πάνω του. Ευχόμουν να μπορούσα να μείνω εκεί και να μη χρειάζοταν να γυρίσουμε ξανά στο μάθημα.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή χτύπησε το κουδούνι. Γαμώ την τύχη μου, γαμώ. Τι ήθελα και το γκαντέμιασα; Σε λίγο στην αυλή θα γινόταν χαμός. Ήταν καιρός να την κάνομε.

Ο Ορέστης μού έπιασε το χέρι και, αυτή τη φορά, χωρίς να διάζεται καθόλου, κατεβήκαμε ένα ένα τα σκαλοπάτια για να πάμε να συναντήσουμε και τους υπόλοιπους.

Οι τρίχες στον σβέροκο μου σηκώθηκαν κάγκελο, όταν έσκυψε δίπλα στο αυτί μου και μου ψιθύρισε: «Και μην ξεχνάς, Δάφνη...».

«Ποιο από όλα; Ήταν τόσα αυτά που μου είπες». Το 'παιξα τάχα παρεξηγημένη για να κρύψω την αναστάτωση που μου προκαλούσε η ανάσα του στον λαιμό μου. Η αλήθεια ήταν ότι είχα ήδη αποφασίσει να δώσω μια δεύτερη ευκαιρία στους γονείς μου να μου εξηγήσουν. Πόσο δύσκολο άραγε θα ήταν;

«**Ηρέμησε!**» μου ψιθύρισε και γέλασε δυνατά με το ύφος που είχα πάρει.

Θ...

όπως Θέλω, δε θέλω!

Τελικά ήταν δύσκολο! Πολύ δύσκολο, αλλά άξιζε τον κόπο.

Σαν να είχαμε κάνει μια μυστική συμφωνία και τις επόμενες μέρες κανένας στο σπίτι δεν ανέφερε τη λέξη *Σουηδία*. Ήμουν σίγουρη πως οι γονείς μου, όταν βρίσκονταν μόνοι τους, θα οργάνωναν όλες τις λεπτομέρειες του ταξιδιού μας και θα φρόντιζαν για όσα έπρεπε να γίνουν. Όταν όμως ήμουν εγώ μπροστά, έκαναν την πάπια.

Από τη μια μεριά αυτό ήταν καλό, γιατί κατάφερα να ηρεμήσω. Κάπως. Τα απογεύματα, μετά το σχολείο, καθόμουν στο γραφείο μου και σημείωνα σε ένα χαρτί όλα όσα ήθελα να μάθω για τη μετακόμιση και τη ζωή μας στον μακρινό βορρά. Έγραφα, έσβηνα και τελειωμό δεν είχαν!

Από την άλλη μεριά όμως αυτό το θέατρο με κούραζε αφάνταστα. Ποιος θα έκανε τελικά το πρώτο δήμα; Εγώ περίμενα να το κάνουν οι γονείς μου. Και αυτοί περίμεναν να το κάνω εγώ. Ποιος από μας θα ήταν ο πιο τολμηρός;

Τζάμπα ανησυχούσα. Ένας μεγάλος λευκός φάκελος, με το όνομα του μπαμπά μου, που ήρθε μια μέρα με το ταχυδρομείο, έγινε η αφορμή για να ξεκαθαρίσει επιτέλους το τοπίο: Επέστρεφα από το σχολείο, όταν τον είδα, γραμμένο με αγγλικά γράμματα, να προεξέχει από το γραμματοκιβώτιο στην είσοδο του σπιτιού μας. Τον δούτηξα αμέσως. Το μάτι μου έπεσε κατευθείαν πάνω σε μία λέξη: Stockholm.

Τον στριφογυρνούσα στα χέρια μου, όσο ανέβαινα τα σκαλιά, και προσπαθούσα να κρατηθώ και να μην τον ανοίξω. Εννοείται πως δεν υπήρχε περίπτωση να το κάνω, αλλά εκείνη τη στιγμή ευχόμουν να μπορούσα, σαν τον Σούπερμαν, να έβλεπα τι έλεγε το χαρτί που υπήρχε μέσα.

Μιας και δε μου είχε κάτσει κάποια τέτοια υπερφυσική ικανότητα, αναγκαστικά θα έπρεπε να περιμένω να έρθει ο μπαμπάς μου από τη δουλειά για να τον ανοίξει. Θα έσκαγα μέχρι να μάθω τι έλεγε.

Η ώρα ήταν ήδη περασμένες οχτώ όταν χτύπησε η πόρτα του δωματίου μου.

«Έλα!» φώναξα, χωρίς καν να γυρίσω να δω ποιος ήταν. Η μαμά μου ποτέ δε θα έμπαινε στον κόπο να χτυπήσει, παρά θα μπουκάρε μέσα, λες και το δωμάτιό μου ήταν του μπαμπά της το τσιφλίκι. Άρα; Αφού δεν ήταν εκείνη...

«Εσύ, Δάφνη, έφερες τον φάκελο που βρήκα πάνω στο γραφείο μου;»

Γι' αυτό τον πήγαινα με χίλια τον μπαμπά μου. Ό,τι είχε να μου πει το έλεγε κατευθείαν, χωρίς πολλές φιοριτούρες. Το ίδιο απαιτούσε και από μένα. Γι' αυτό και οι απαντήσεις μου ήταν κοφτές.

«Ναι».

«Ξέρεις τι είναι;»

«Πού να ξέρω; Κλειστό δεν τον βρήκες;»

«Ναι, αλλά είπα μήπως είχες δει τον αποστολέα».

«Δεν κοίταξα καθόλου. Το μόνο που πρόσεξα ήταν πως είναι από τη Στοκχόλμη» απάντησα ήρεμα, αλλά μέσα μου η περιέργεια φούντωνε.

Έτσι όπως στεκόταν αποπάνω μου, άργησα πολύ να πάρω είδηση το χέρι του που απλώθηκε στη λίστα που είχα αφήσει πάνω στο γραφείο μου. Προτού προλάβω να του την αρπάξω, την είχε ήδη διαβάσει.

«Πολύ έξυπνο αυτό» παραδέχτηκε με ένα χαμόγελο μέχρι τα αυτιά, όταν γύρισα και τον κοίταξα, νευριασμένη για την αδιακρισία του.

«Βρίσκεις;»

«Αλήθεια σου λέω. Άλλωστε, ποτέ δεν αμφέβαλλα για την εξυπνάδα σου».

«Να 'σαι καλά».

Ακούμπησε τα χέρια πάνω στους ώμους μου και τα άφησε εκεί για λίγα λεπτά, χωρίς να μιλάει. Είδα τη ρυτίδα που σχηματίστηκε ανάμεσα στα φρύδια του, σημάδι πως σκεφτόταν κάτι πολύ σοβαρό. Περίμενα να μου σκάσει το παραμύθι. Δε με απογοήτευσε!

«Σε καμιά ώρα έλα κάτω. Κερνάω πίτσες» ξεφούρνισε απότομα, σαν να του είχε μόλις έρθει η θεία επιφοίτηση. Έσκυψε και με φίλησε στο κεφάλι. «Φέρε και τη λίστα σου μαζί!» μου πέταξε και βγήκε από το δωμάτιο, κλείνοντας απαλά πίσω του την πόρτα.

Μάλλον είχε φτάσει η στιγμή να ακολουθήσω τη συμβουλή του Ορέστη. Να μιλήσω με τους γονείς μου. Ομο-

λογώ πως ένιωθα πολύ πιο ήρεμη τώρα. Ίσως επειδή είχα αρκετό χρόνο να το δουλέψω περισσότερο μέσα μου; Ίσως πάλι επειδή ήμουν προετοιμασμένη και θα μπορούσα να κάνω έναν σωστό διάλογο; Ποιος ξέρει;

Τσέκαρα για πολλοστή φορά τη λίστα με όλα όσα θα ήθελα να μάθω και, όταν χτύπησε το θυροτηλέφωνο, μαρτυρώντας τον ερχομό του πιτσαδόρου, άφησα να περάσουν λίγα λεπτά πριν εγκαταλείψω το καταφύγιό μου. Έχωσα το χαρτί στην τσέπη του παντελονιού μου και κατέβηκα τα δώδεκα σκαλιά που οδηγούσαν στην τραπεζαρία.

Σε γενικές γραμμές, η όλη ατμόσφαιρα γύρω από το τραπέζι ήταν ευχάριστη. Μιλούσαμε, γελούσαμε, κουτσομπολεύαμε, σαν να μην είχε αλλάξει τίποτε απολύτως στην καθημερινότητά μας. Κατά βάθος όμως όλοι μας ξέραμε πως υπήρχε κάτι πίσω από αυτό που δείχναμε. Απλά κανένας μας δεν ήθελε να κάνει την αρχή.

Ύστερα από λίγη ώρα δεν άντεξα άλλο.

«Τι είχε μέσα αυτός ο φάκελος, μπαμπά;» τόλμησα και έκανα την ερώτηση που με βασάνιζε από το μεσημέρι.

«Την αναγνώριση του τίτλου της ειδικότητάς μου από το σουηδικό κράτος» απάντησε μεμιάς και με κοίταξε στα μάτια, περιμένοντας μάλλον να δει την αντίδρασή μου.

«Πράγμα που σημαίνει;»

«Σημαίνει πως μπορώ να εργαστώ επίσημα ως χειρουργός στη Σουηδία».

«Είναι δηλαδή κάποιο σημαντικό χαρτί;»

«Μπορείς να το πεις και έτσι».

Τόσο απλά. Από εκείνο το χαρτί εξαρτιόταν όλη μου

η ζωή. Δεν ήξερα αν έπρεπε να χαρώ με την επιτυχία του μπαμπά μου ή να στεναχωρηθώ, αφού πλέον δεν υπήρχε πια τίποτα που να μας εμπόδιζε να φύγουμε.

«Α! Μάλιστα».

Αυτό ήταν το μόνο που μπόρεσα να πω. Πήρα το ποτήρι με την πορτοκαλάδα μου και το κατέδασα μονορούφι. Μήπως να έπινα κάτι πιο δυνατό όπως κάνουν στις ταινίες οι πρωταγωνιστές όταν τα βρίσκουν σκούρα; Αλλά και το αλκοόλ δεν είναι η λύση στα προβλήματά μας. Αντίθετα είναι η αιτία για πολλά από αυτά. Άσε που δεν έπινα κιόλας.

Η πίτσα είχε αρχίσει να εξαφανίζεται σιγά σιγά από τα πιάτα και, εάν δεν υπήρχε κάποιο γλυκό στη συνέχεια για να με κρατήσει στο τραπέζι, θα έπρεπε να την κάνω για το δωμάτιό μου με ελαφρά πηδηματάκια.

«Μιας και εγώ απάντησα στην ερώτησή σου, θα ήθελες τώρα να μας μιλήσεις κι εσύ για αυτή τη λίστα που είδα στο γραφείο σου;»

Η λίστα! Η σκέψη μου όλη ήταν στραμμένη στον φάκελο και στο χαρτί που είχε μέσα, που κόντεψα να την ξεχάσω. Ο μπαμπάς μου, όμως, όχι. Κοίταξα αυτόν και τη μαμά μου που κάθονταν απέναντί μου ήρεμοι και χαλαροί και κατάλαβα πως είχαν προετοιμαστεί για εκείνη τη στιγμή.

Έβαλα το χέρι στην τσέπη και έδγαλα το ταλαιπωρημένο χαρτί. Το ξεδίπλωσα και προσπάθησα να αφαιρέσω τις ζάρες με τα δάχτυλά μου. Δεν κατάφερα και πολλά, οπότε τα παράτησα.

«Λοιπόν» άρχισα να εξηγώ, λες και μιλούσα σε παιδιά νηπιαγωγείου. «Εδώ έχω μερικές ερωτήσεις που θέλω να

σας κάνω και έχουν σχέση με την απόφασή σας να φύγουμε στη Σουηδία. Νομίζω πως, αν πάρω κάποιες απαντήσεις, ίσως καταφέρω να δω με άλλο μάτι το σχέδιό σας και να μην είμαι τόσο φρικαρισμένη».

«Θα προσπαθήσουμε, αν μπορούμε, φυσικά, να σου λύσουμε τις όποιες απορίες έχεις, Δάφνη μου» υποσχέθηκε η μαμά μου και, αφού έγειρε μπροστά, σταύρωσε τα χέρια της πάνω στο τραπέζι, ακριβώς όπως έκανε στο γυμνάσιο, όταν εξέταζε τους μαθητές της.

«Ωραία λοιπόν» πήρα μια βαθιά ανάσα και άρχισα. «Ας ξεκινήσουμε με κάτι εύκολο. Θα ήθελα να μάθω πού θα πάμε. Στον βορρά; Στον νότο; Πού; Ακόμα δε μου είπατε σε ποια πόλη θα μετακομίσουμε».

Αν και αυτή την ερώτηση δεν τη θεωρούσα τόσο σημαντική, έπρεπε τουλάχιστον να ψάξω στον χάρτη και να βρω πού θα ήταν το νέο μου σπίτι.

«Η πόλη που θα πάμε λέγεται Ουμέα» με πληροφόρησε χωρίς καθυστέρηση η μαμά μου. «Είναι πολύ ψηλά στον χάρτη, λίγο πιο κάτω από τον αρκτικό κύκλο. Είναι μια μικρή πόλη, με 120.000 κατοίκους, στην οποία, όμως, υπάρχει το καλύτερο πανεπιστήμιο και το μεγαλύτερο νοσοκομείο στη Βόρεια Σουηδία».

«Θα μείνουμε για πάντα εκεί;»

Είχαμε φτάσει πια στο ζητούμενο. Αυτή ήταν για μένα η πιο σημαντική ερώτηση. Το μέλλον μου ολόκληρο εξαρτιόταν από την απάντηση που θα έπαιρνα. Ο πιο κατάλληλος για να μου απαντήσει ήταν ο μπαμπάς μου. Γι' αυτό και έστρεψα το βλέμμα μου σ' εκείνον.

«Δεν ξέρω, Δάφνη. Ειλικρινά, δεν ξέρω». Ποτέ δεν τον είχα ακούσει τόσο αδέβαιο.

«Τα πάντα θα εξαρτηθούν από το εάν θα καταφέρουμε να προσαρμοστούμε ή όχι στον τρόπο ζωής εκεί. Και αναφέρομαι κυρίως σε σένα. Τα προηγούμενα χρόνια κάναμε αρκετές μετακομίσεις, λόγω του στρατού, και ξέρω πόσο σου στοίχιζε. Σκεφτήκαμε λοιπόν, αυτή τη φορά, να έχουμε μια δοκιμαστική περίοδο, προτού πάρουμε την τελική απόφαση.

»Στα τέλη Φλεβάρη σκοπεύω να πάω μόνος μου στην Ουμέα και να δουλέψω για ένα διάστημα στο νοσοκομείο, ώστε να δω πώς είναι οι συνθήκες εργασίας, οι ρυθμοί της ζωής, η πόλη γενικότερα, και να κρίνω εάν μπορείτε να με ακολουθήσετε ή όχι».

«Έχετε ήδη βρει το σπίτι που θα μείνουμε;»

«Όχι ακόμα. Έχω βρει ένα επιπλωμένο διαμέρισμα μόνο για τους δύο μήνες που θα πάω. Αν αποφασίσω ότι θα είναι καλά για όλους μας, τότε θα ψάξω για κάποιο σπίτι, κατάλληλο για την οικογένειά μας. Πρώτα θα μάθω ποιες περιοχές είναι ασφαλείς, ώστε να κινούμαστε άνετα και χωρίς φόβο, και έπειτα θα βρω το σχολείο που θα πας».

«Θα πάω σε ελληνικό σχολείο;»

«Όχι. Σε σουηδικό. Δεν υπάρχει ελληνικό σχολείο στην Ουμέα. Νομίζω όμως πως αυτό θα είναι καλό για σένα».

Αυτό το τελευταίο το είπε με τόση σιγουριά, που δεν μπόρεσα να κρατηθώ.

«Βέβαια. Αφού τα σουηδικά τα μιλάω φαρσί, δε θα έχω κανένα πρόβλημα να συνεννοηθώ με τους υπόλοιπους στην τάξη».

Γαμώτο! Δεν ήθελα να φανεί τόσο πολύ η ειρωνεία

στα λόγια μου. Μόλις τα ξεστόμισα, το μετάνιωσα αμέσως. Ακόμα και σε μένα ακούστηκε πολύ bitch.

«Σόρι. Μου ξέφυγε» διάστηκα να δικαιολογηθώ. «Αφού όμως δε μιλάω και δεν καταλαβαίνω γρυ σουηδικά και αυτοί δεν ξέρουν γρυ ελληνικά, πώς θα συνεννοούμαι μαζί τους;» Αυτή ήταν μια απορία που είχα. Σε τι γλώσσα θα επικοινωνούσα με τα παιδιά στο σχολείο; Εδώ στην Ελλάδα, και δυσκολευόμουν να επικοινωνήσω με πολλούς που μιλούσαν την ίδια γλώσσα με μένα. Φαντάσου τι είχε να γίνει εκεί που δεν υπήρχε κοινή γλώσσα! Ω, ρε, γέλια που θα κάναμε!

«Μα ξέρεις αγγλικά, μωρό μου» μου έδωσε την απάντηση η μαμά μου, χωρίς να δείχνει καμία ανησυχία.

«Τώρα μάλιστα. Τα πιάσαμε τα λεφτά μας» την ειρωνεύτηκα, χωρίς προσπάθεια να κρατηθώ αυτή τη φορά. Ε, πια, φιρί φιρί το πήγαινε. Για αυτήν όλα απλά φαινόταν. Ας ρωτούσε όμως και τον άλλο. «Πας καλά, ρε μαμά; Σε σουηδικό σχολείο θα πηγαίνω, θα είμαι τότε στη Δευτέρα Λυκείου...»

«Στην Πρώτη Λυκείου θα πηγαίνεις, μωρό μου» με διέκοψε εκείνη χωρίς να μπορεί να κρύψει την αμηχανία της. «Στη Σουηδία ξεκινάνε το σχολείο μια χρονιά αργότερα».

«Θα μείνω δηλαδή και στάσιμη στην ίδια τάξη;» της πέταξα. «Τέλεια!» Από το κακό στο χειρότερο πηγαίναμε. Τι άλλο με περιέμενε;

«Δεν είναι αυτό που νομίζεις, Δάφνη. Να σου εξηγήσω πώς είναι το σύστημα;» προσφέρθηκε αμέσως να μου δώσει τα φώτα της, λες και με ένοιαζε πώς ήταν το γαμημένο το εκπαιδευτικό σύστημα της Σουηδίας.

«Όχι! Αυτό που θέλω να μου εξηγήσεις είναι τα εξής: Στην...» κόλλησα λίγο, μέχρι να επεξεργαστεί ο εγκέφαλός μου τη νέα πληροφορία, αλλά γρήγορα το ξεπέρασα «...Πρώτη Λυκείου που θα πάω, θα μιλάω αγγλικά; Το μάθημα στο σχολείο γίνεται στα αγγλικά; Τα διβλία είναι γραμμένα στα αγγλικά; Οι καθηγητές μιλάνε αγγλικά; Αν δε μιλάει κανείς σουηδικά, τότε τι στον κόρακα σουηδικό σχολείο είναι; Δουλεύομαστε και μεταξύ μας;».

Δεν ήμουν σίγουρη αν καταλάβαινε αυτά που της έλεγα ή αν έκανε πως δεν τα καταλάβαινε. Αντί να παρεξηγηθεί και να μου τα ψάλει για τον τρόπο που της μιλούσα, αυτή μου χαμογελούσε, σαν να περίμενε αυτό το ξέσπασμά μου.

«Στην αρχή θα είναι δύσκολο, το ξέρω. Όλοι όμως στη Σουηδία μιλάνε αγγλικά και θα μπορείς να συνεννοείσαι άνετα. Με τον καιρό θα καταλαβαίνεις και τα σουηδικά και προτού το συνειδητοποιήσεις θα τα μιλάς και θα τα γράφεις απταισίτως. Απλά θα χρειαστείς λίγο χρόνο μέχρι να το καταφέρεις αυτό».

Λίγο χρόνο. Τι ωραία που ακουγόταν! Αν για τον Αϊνστάιν ο χρόνος ήταν κάτι σχετικό, φανταστείτε για μένα! Πόσος ακριβώς ήταν αυτός ο *λίγος χρόνος*;

«Φοβάμαι, μαμά, πως δε θα μπορέσω να προσαρμοστώ στο σχολείο. Δε θα ξέρω κανέναν. Εδώ έχω τόσους φίλους. Και τι θα γίνει με τα μαθήματα; Με τους βαθμούς μου; Εδώ στα ελληνικά, και οι βαθμοί μου σε κάποια μαθήματα είναι έτσι κι έτσι. Τι θα κάνω εκεί, που δε θα καταλαβαίνω λέξη από αυτά που θα λέει ο καθηγητής; Θα πατώσω».

Και αυτή ήταν η αλήθεια. Για κάποιον λόγο όμως που

δεν μπορούσα να εξηγήσω, οι γονείς μου φαίνονταν πολύ χαλαροί. Δεν έδειχναν να τους απασχολούν καθόλου οι βαθμοί και η σχολική μου επίδοση. Άρχιζα να αμφιβάλλω για τη νοητική τους κατάσταση. Εάν δεν τους έβλεπα με τα μάτια μου να πίνουν αναψυκτικό στο φαγητό, θα έλεγα πως είχαν γίνει ντέφι και δεν καταλάβαιναν τι λέγαμε.

Εδώ γινόταν μάχη κανονική, με τη μάνα μου συνήθως, κάθε φορά που είχαμε διαγωνίσματα. *Διάβασες; Τι διάβασες; Πότε πρόλαβες να διαβάσεις; Εάν δεν τελειώσεις τα μαθήματα, ξέχνα τον καφέ και τη βόλτα με τους άλλους. Πώς πήγαμε στο τεστ; Γράψαμε στο διαγώνισμα; Γιατί δεν έγραψες καλά; Εμ, αφού δε διάβασες, τι περιμενες;*

Και τώρα η Ιερά Εξέταση είχε εξαφανιστεί και μπροστά μου είχα τη μαμά μου, χαλαρή και άνετη, να μη χαλιέται καθόλου στη σκέψη ότι θα πήγαινα χάλια στα μαθήματα.

«Σου έχω απόλυτη εμπιστοσύνη, Δάφνη μου. Είσαι τόσο πεισματάρρα, που είμαι σίγουρη πως το πείσμα σου δε θα σε αφήσει να πατώσεις. Δεν ανησυχώ καθόλου. Μα καθόλου. Ξεχνάς ότι μου έχεις μοιάσει» είπε και έκλεισε το μάτι στον μπαμπά μου. Τα λόγια της με έστειλαν αδιάβαστη.

«Και αν δεν τα καταφέρω;» τη ρώτησα. Υπήρχε πάντα και αυτή η πιθανότητα.

«Πάντα θα έχουμε την επιλογή να γυρίσουμε πίσω. Μη σε απασχολεί αυτό. Όλα αυτά τα χρόνια που βρισκομαι μέσα στο σχολείο, έχω μάθει ένα πράγμα». Το ύφος της άλλαξε και μπροστά μου, όταν συνέχισε, δεν εί-

χα τη μαμά μου αλλά τη φιλόλογο του σχολείου. «Ένας ικανός μαθητής παραμένει ικανός, σε όποιο περιβάλλον και αν βρεθεί. Έχω πίστη σε σένα, μωρό μου».

Εμπιστοσύνη. Πίστη. Ήταν δυνατόν να ένιωθαν έτσι οι γονείς μου για μένα όλα αυτά τα χρόνια και εγώ να μην το είχα πάρει χαμπάρι; Πριν λίγο καιρό με είχαν πει *ανώριμη* και μου έδειχναν με τον τρόπο τους πόσο λίγο με εμπιστεύονταν. Και τώρα αυτό; Μήπως τους πραγματικούς μου γονείς τούς είχαν απαγάγει εξωγήινοι και τους αντικατέστησαν με κλώνους τους; Αλλά και πάλι, αυτούς θα διάλεγαν να απαγάγουν; Να τους κάνουν τι; Ούτε για πειραματόζωα δεν έκαναν!

«Έλα, πάμε! Επόμενη ερώτηση!»

Δε γινόταν να μη γελάσω όταν άκουσα τον κοροϊδευτικό τόνο του μπαμπά μου και είδα να τρίβει τα χέρια του και να σηκώνει τα μανίκια της μπλούζας του. Μου θύμιζε παίχτη σε τηλεπαιχνίδι γνώσεων.

«Ωραία, λοιπόν» μμήθηκα το ύφος του. «Πόσες φορές θα ερχόμαστε στην Ελλάδα; Μία, δύο, τρεις, καμία;»

Η ερώτηση μπορεί να είχε διατυπωθεί στο πλαίσιο ενός υποτιθέμενου τηλεπαιχνιδιού, αλλά η απάντηση θα ήταν πέρα για πέρα αληθινή.

«Το πλάνο μας είναι να ερχόμαστε σίγουρα το καλοκαίρι για να κάνουμε και τις διακοπές μας» με πληροφόρησε ο μπαμπάς μου. «Εάν έχουμε την οικονομική δυνατότητα και μπορώ φυσικά να πάρω άδεια από τη δουλειά, τότε μπορεί να κάνουμε και κανά ταξιδάκι μέσα στον χρόνο. Ευχαριστημένη;»

«Δε θα το έλεγα, αλλά εντάξει».

Αυτή ήταν η μόνη απάντηση που είχα να τους δώσω.

Δεν μπορούσα να ζητήσω τίποτα περισσότερο από εκείνους. Τουλάχιστον, για την ώρα. Ήταν ειλικρινείς μαζί μου και εγώ αρκετά έξυπνη για να καταλάβω πως ένα ταξίδι στην Ελλάδα κόστιζε αρκετά χρήματα.

Έριξα μια ακόμη ματιά στη λίστα που κρατούσα και σε αυτό που ήταν γραμμένο πάνω της με κεφαλαία γράμματα.

«Και τώρα, η τελευταία μου ερώτηση και ξεμπερδέψαμε». Με αργές κινήσεις δίπλωσα το χαρτί και το έβαλα πίσω στην τσέπη μου. Έκρυσπα τα χέρια μου κάτω από το τραπέζι για να μη δουν οι γονείς μου ότι έτρεμαν και τους κοίταξα στα μάτια. Εν μέρει, είχα πάρει την απάντησή μου. Θα ήθελα όμως να την ακούσω ξεκάθαρα και από τους ίδιους. Ακολουθώντας τη συμβουλή του Ορέστη, είχα καταφέρει να επικοινωνήσω μαζί τους και, στο τέλος εκείνης της συζήτησης, ήξερα σίγουρα πολύ περισσότερα από αυτά που γνώριζα πριν κατέδω για φαγητό. Έμενε ένα ακόμη πράγμα να μάθω.

«Με σκεφτήκατε καθόλου εμένα όταν πήρατε αυτή την απόφαση;» Ξεστόμισα τελικά. «Με υπολογίσατε; Σας πέρασε καθόλου από το μυαλό πόσο δύσκολο θα είναι να αφήσω τα πάντα πίσω μου; Και κυρίως τους φίλους μου; Αλήθεια, με σκεφτήκατε;»

«Μα εσένα σκεφτήκαμε, Δάφνη μου».

Αυτή τη φορά η μάνα μου το τερμάτισε. Έσπασε κάθε προηγούμενο ρεκόρ της. Η απάντησή της ήταν σε χρόνο ντετέ. Το σοβαρό ύφος της δεν άφηνε κανένα περιθώριο για να μην την πιστέψω, όταν άρχισε να μου εξηγεί.

«Το μέλλον σου σκεφτήκαμε. Γι' αυτό και φεύγουμε. Μέρα με τη μέρα αισθανόμαστε ότι εγκλωβιζόμαστε στην

κατάσταση που επικρατεί αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα. Θέλουμε στο μέλλον να μπορείς να έχεις πολλές επιλογές και εναλλακτικές λύσεις στη ζωή σου και να είσαι ελεύθερη να ζήσεις όπως εσύ θα επιλέξεις».

«Δηλαδή με φυλακίζετε τώρα σε μία επιλογή που δε θέλω, για να έχω τη δυνατότητα να είμαι ελεύθερη να επιλέξω αργότερα; Τι να πω! Σε αυτό το σπίτι έχουμε πιάσει ταβάνι στη διανόηση!»

«Δάφνηηη!» Η μάνα μου τα είχε πάρει. Αλλά και εγώ το είχα παρακάνει πάλι.

«Εμείς τη ζωή μας την έχουμε βάλει σε μια σειρά. Έχουμε ένα επίπεδο μόρφωσης που μας επιτρέπει να δουλέψουμε και να ζήσουμε όπου θέλουμε. Εσύ όμως; Θα έχεις τις ίδιες προοπτικές εδώ και τις ίδιες στη Σουηδία;»

«Η δική μου ζωή είναι εδώ, μαμά. Μαζί με τους φίλους μου» διαμαρτυρήθηκα, χωρίς να κρύψω τον θυμό μου.

«Και οι οποίοι μπορεί να επέλεγαν να ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο, εάν βρισκόνταν στη θέση σου. Σκέψου λίγο! Πόσοι από τους φίλους σου θα ήθελαν, αν τους δινόταν η ευκαιρία, να φύγουν και να σπουδάσουν σε μια άλλη χώρα;»

Δάγκωσα τα χείλη μου και δε μίλησα, όσο και αν με ενοχλούσε, γιατί κατά βάθος ήξερα πως αυτό που έλεγε έστεκε. Πολλές φορές, όταν τύχαινε να μιλήσουμε με τα παιδιά για το μέλλον μας, είχαμε αναφέρει την πιθανότητα να φύγουμε έξω για σπουδές και για να γνωρίσουμε τον κόσμο. Αλλά όλοι μαζί. Όχι ο καθένας μόνος του.

«Και μη νομίζεις ότι θα σταματήσεις όλα αυτά που κάνεις» πετάχτηκε ο μπαμπάς μου για να ηρεμήσει την κα-

τάσταση, που είχε αρχίσει να ξεφεύγει πάλι. «Έχω ήδη βρει κολυμβητήριο και σχολή χορού, για να συνεχίσεις τις δραστηριότητές σου. Και εννοείται πως το σπίτι μας θα είναι πάντα ανοιχτό για τους φίλους σου, όποτε θέλουν να έρθουν να σε επισκεφτούν.

»Και να σου πω και κάτι ακόμα;» συνέχισε. «Δες το ταξίδι μας αυτό σαν μια καλή ευκαιρία να αποκτήσεις γνώσεις και εμπειρία που λίγα παιδιά στην ηλικία σου θα είχαν. Μπορεί τώρα να φεύγεις για το εξωτερικό, αλλά πάντα θα έχεις πίσω μια πόρτα ανοιχτή, άμα θελήσεις κάποια στιγμή στο μέλλον να γυρίσεις και να ζήσεις στην Ελλάδα».

Κούνησα το κεφάλι μου. Είχα πάρει τις απαντήσεις που ζητούσα. Καλές ή κακές –ο χρόνος θα το έδειχνε–, αυτές ήταν. Το μόνο που μου έμενε πλέον να κάνω ήταν να καθίσω κάτω και να τις δω μία μία με ηρεμία. Σ' αυτό θα με βοηθούσε και ο Ορέστης. Εκείνος με έβαλε σ' αυτό το τριπάκι, εκείνος θα με έβγαζε και από αυτό. Ήθελε δεν ήθελε.

Και εγώ θα έπρεπε να το αποδεχτώ. Ήταν πια γεγονός. Θα έφευγα.

«Θέλω, δε θέλω!» ψέλλισα.

I...

όπως Ίδια

Το τραπέζι του μικρού καφέ που πηγαίναμε και αράζαμε στην πλατεία του Ψυχικού δε φαινόταν από τα χαρτιά που ήταν σκορπισμένα πάνω του. Βρισκόμασταν ήδη στον δεύτερο φρέντο και ακόμα δεν είχαμε δει ούτε τις μισές από τις πληροφορίες που είχα πάρει από τους γονείς μου.

«Ρε συ, είχε δίκιο η μάνα σου». Τα μάτια του Ορέστη πετάχτηκαν έξω έτσι όπως έδλεπε στο κινητό του τον χάρτη της Σουηδίας. «Η πόλη που θα μετακομίσετε είναι στο Θεό!»

Δε χρειάστηκε καν να κοιτάξω. Το ήξερα ήδη.

«Πιο βόρεια πεθαίνεις» μουρμούρισα μες στα νεύρα. Αυτό, που μπορούσα και έκανα και χιούμορ ενώ ήθελα να κοπανήσω το κεφάλι μου στον τοίχο, με ξεπερνούσε.

Ο Ορέστης συνέχισε να σκρολάρει στην οθόνη. Κάπου κάπου άκουγα διάφορα επιφωνήματα να δγαίνουν από το στόμα του, έτσι όπως περνούσαν από μπροστά μας φωτογραφίες της πόλης.

«Γαμάτο!» φώναξε ξαφνικά και μου κόλλησε την οθόνη στη μούρη.

«Καλά. Κούλαρε και λίγο. Δεν είδες και κανέναν ιπτάμενο δίσκο» σχολίασα αδιάφορα, ενώ μου έδειχνε μία φωτογραφία με το τεράστιο ποτάμι, που διέσχιζε την πόλη όπου θα μετακόμιζα, να είναι παγωμένο και ανθρώπους να περπατάνε πάνω του για να περάσουν από τη μία όχθη στην άλλη.

Για να έλεγα και του στραβού το δίκιο, ήταν κάτι εντυπωσιακό, αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να το παραδεχτώ. Είχα ορκιστεί να μη δω τίποτα θετικό σε εκείνο το μέρος, που θα ήμουν καταδικασμένη να ζω με τους πικρούινους. Έλα, όμως, που ο Ορέστης είχε δαλθεί να με ψήσει για τη γαμάτη επιλογή των γονιών μου.

«Κοίτα! Κοίτα!» επέμενε και άρχισε να με σκουντάει με τον αγκώνα του, μέχρι που τελικά αναγκάστηκα να δω αυτό που ήθελε. Το Βόρειο Σέλας, πάνω από μια γέφυρα, που έμοιαζε να κρέμεται από το πουθενά, να έχει κάνει, από μαύρο, πράσινο όλο τον ουρανό της Ουμέας. «Μιλάμε, δεν υπάρχει!» Ήταν τόση η χαρά του, που δεν πήρε είδηση το δολοφονικό βλέμμα που του έριξα.

Έπιασα το ποτήρι μου και ρούφηξα μια γερή τζούρα καφέ. Πού θα πήγαινε! Θα τελείωνε κάποτε η μπαταρία του τηλεφώνου και θα το έκλεινε το ρημάδι. Άρχισα να ανακατεύω με μανία τα χαρτιά στο τραπέζι. Έπρεπε να κάνω κάτι με τα χέρια μου, γιατί αλλιώς έδλεπα το κινήτό του να μαθαίνει υποδρόχιο κολύμπι μέσα στην κανάτα με το νερό που υπήρχε στο τραπέζι.

«Ξέρεις, δε φαίνεται να είναι και τόσο άσχημα» κατέληξε και, σαν να είχε διαβάσει τη σκέψη μου, έκλεισε και

έβαλε το κινητό στην ασφάλεια της τσέπης του παντελονιού του. «Και να σου πω και κάτι;» ρίσκαρε να συνεχίσει «το περίμενα χειρότερο. Μια χαρά πόλη φαίνεται!».

«Μήπως θέλεις να αλλάξουμε;» τον ειρωνεύτηκα. «Θέλεις να φύγεις εσύ και εγώ να μείνω εδώ;»

«Γίνεται;»

Μου φάνηκε ή ήταν ιδέα μου πως άκουσα έναν τόνο ελπίδας στη φωνή του; Σαν καμπανάκια άρχισαν να χτυπάνε στα αυτιά μου τα λόγια της μάνας μου που μου έλεγε πως σίγουρα οι φίλοι μου, αν μπορούσαν, θα έφευγαν και εκείνοι για να δοκιμάσουν μια νέα ζωή στο εξωτερικό.

«Ποιος δε θα ήθελε να φύγει και να δει τον κόσμο, μωράκι;» συνέχισε ο Ορέστης το βιολί του. «Εγώ πάντως, αν μπορούσα, θα ήθελα να ταξιδέψω, να δω νέα μέρη και να συναντήσω άλλους ανθρώπους. Είσαι πολύ τυχερή που μπορείς να το κάνεις».

«Και δε θα στεναχωριόσουν που θα αφήνες τους φίλους σου πίσω και θα ήσουν μόνος εκεί;»

«Πλάκα κάνεις; Και τα κινητά τι τα έχουμε; Τα τάμπλετ τι δουλειά κάνουν; Με μια κλήση μπορώ να δω όποιον θέλω από όποιο μέρος κι αν βρίσκομαι. Οι φίλοι μου θα μπορούν να με επισκεφτούν όποτε θέλουν και θα περνάμε μπόμπα όταν θα έρχονται, και μάλιστα με δωρεάν φιλοξενία».

Αυτό το τελευταίο τού άρεσε τόσο πολύ, που άρχισε να γελάει μόνος του. Λοιπόν, δεν του το 'χα. Κοίτα ο Ορέστης! Όλα λυμένα ήταν στο κεφάλι του. Μου παρουσίαζε μια πλευρά του θέματος που δεν την είχα σκεφτεί ποτέ ως τότε. Το ταξίδι σαν μια ευκαιρία να γνωρίσω τον κόσμο. Να δω νέα μέρη και να κάνω νέα πράγματα. Ακουγόταν

σούπερ... αλλά δεν... δε με ενδιέφερε καθόλου τη συγκεκριμένη στιγμή να το παίξω Ντόρα η εξερευνητριά και να γυρίζω με έναν σάκο στην πλάτη.

Από όσα είπε, ένα έμεινε στο μυαλό μου. Είχε αναφέρει κάτι πριν λίγο που με έβαλε σε σκέψεις. Τι εννοούσε όταν μου είπε ότι αυτός στη θέση μου θα έφευγε και δε θα στεναχωριόταν καθόλου; Κι εμείς οι δύο τι θα γινόμασταν; Με όσα έλεγε έδειχνε πως δεν του καιγόταν καρφάκι για μας. Αυτό ένα πράγμα σήμαινε: η σχέση μας περνούσε κρίση. Φόρτωσα άσχημα. Γύρισα την καρτέκλα μου προς το μέρος του για να τον βλέπω καλύτερα και πήρα θέση μάχης.

«Αν κατάλαβα καλά, Ορέστη, θέλεις να μου πεις πως, αν εσύ ήσουν εγώ, θα έφευγες, χωρίς να σε νοιάξει που θα με άφηνες πίσω; Αυτό μου λες;»

Με κοιτούσε σαν να μ' έβλεπε για πρώτη φορά. Γνωρίζομασταν χρόνια και μπορούσε να πιάσει στον αέρα τις αλλαγές στη διάθεσή μου. Και εκείνη τη στιγμή δεν ήταν και η καλύτερη!

«Από όλα όσα σου είπα, αυτό κατάλαβες;»

Ο τόνος της φωνής του παρέμενε σταθερός. Από τον τρόπο όμως που έφερε το χέρι του στο πρόσωπό του και έτριψε το σημείο πάνω από τα μάτια του, έδειχνε πως είχε αρχίσει να εκνευρίζεται. Αν ήθελα να αποφύγω τον καβγά, έπρεπε να μη ζορίσω άλλο τα πράγματα. Όμως, χέστηκα για το πώς αισθανόταν ο Ορέστης. Εγώ πώς αισθανόμουν!

«Γιατί, εσύ τι εννοούσες;» τον προκάλεσα ανοιχτά. Εδώ που φτάσαμε, δεν μπορούσα να κάνω πίσω.

Έτριξε τα δόντια του και ξεφύσησε δυνατά. Το 'βλεπα πως θα γινόμασταν κώλος, αλλά θα το τραβούσα όσο

δεν πήγαινε. Από ό,τι έδειχναν τα πράγματα, μόνο εγώ πίστευα στη σχέση μας και στο ότι θα ήμασταν για πάντα μαζί. Μ' αρέσει που ανησυχούσα πως θα το έπαιρνε βαρέως που θα χωρίσουμε! Καρφί δεν του καιγόταν. Καλέ, αυτός θα έκανε πάρτι μόλις έφευγα!

«Ρε μωράκι, γιατί παρεξηγείς τα πάντα; Γιατί βλέπεις πράγματα εκεί που δεν υπάρχουν;» διαμαρτυρήθηκε σε μια προσπάθεια να σώσει ό,τι μπορούσε. Ήταν όμως αργά. Είχα πάρει φόρα και δε σταματούσα.

«Ορέστη, κόψε τις μαλακίες! Τώρα μόλις είπες πως θέλεις να γνωρίσεις τον κόσμο και πως θα ήθελες να ήσουν στη θέση μου. Άρα δε θα στεναχωριόσουν καθόλου εάν σου έλεγαν οι δικοί σου αύριο πως φεύγετε και πάτε στην Ταγκανίκα, ας πούμε».

«Θα στεναχωριόμουν, αλλά δε θα τα έβαφα και μαύρα. Θα ήταν πολύ κουλ να φύγω από εδώ και να πάω να ζήσω για λίγο κάπου αλλού».

Κουλ! Αυτό πίστευε. Πως ήταν *κουλ* να αλλάζει η ζωή σου. Πως ήταν *κουλ* να αφήνεις πίσω σου φίλους και γνωστούς και να τρέχεις στου διαόλου το κέρατο, επειδή του μπαμπά σου του κάπνισε ξαφνικά να αναζητήσει τη μοίρα του στο εξωτερικό. Πως ήταν *κουλ* να αφήνεις το κορίτσι σου. Τελικά, τα αγόρια είναι γουρούνια.

«Δε μ' αγαπάς» θύμωσα και άρχισα να μαζεύω με φούρια τα χαρτιά από το τραπέζι.

«Τι είπες;» άπλωσε το χέρι του και έπιασε το δικό μου, ρίχνοντας μερικές σελίδες στο πάτωμα.

«Δε μ' αγαπάς».

«Σοδαρά μιλάς;»

«Σου φαίνομαι να κάνω πλάκα; Τέρμα. Αυτό ήταν».

«Επειδή είπα πως θα ήθελα κάποια στιγμή να ταξιδέψω και να γνωρίσω τον κόσμο, τα χαλάμε;» ρώτησε φανερά μπερδεμένος. Για μια στιγμή, μόνο για μια στιγμή, τον λυπήθηκα, έτσι που τον έβλεπα να ανοιγοκλείνει τα μάτια του και να κουνάει το κεφάλι του, προσπαθώντας να καταλάβει τι συνέβαινε. Μου πέρασε όμως.

Τίναξα το χέρι μου και έχωσα όπως όπως τα τελευταία χαρτιά στην τσάντα μου.

«Δεν είπες μόνο αυτό» τον κατηγορήσα.

«Τι άλλο είπα;»

«Πως είμαι τυχερή που φεύγω, πως θα χαιρόσουν αν έκανες το ίδιο και πως δε σε νοιάζει για μας».

«Εγώ τα είπα όλα αυτά; Πότε;» Τώρα είχε αρπαχτεί για τα καλά. Περνούσε και ξαναπερνούσε το χέρι μέσα στα μαλλιά του, τα οποία όμως ξαναέπεφταν μπροστά στο πρόσωπό του. Ήταν τόσο όμορφος! Γιατί έπρεπε να γίνουν έτσι τα πράγματα;

«Πριν λίγο».

Προτού προλάβω να σηκωθώ, αυτός είχε ήδη βάλει το μπουφάν του. Ποτέ μου δεν τον είχα δει τόσο, μα τόσο θυμωμένο. Άρπαξε τον σάκο του από το πάτωμα με μανία.

«Τα 'χεις παίξει τελείως, κορίτσι μου. Άντε να σε δει κανάς γιατρός. Ψυχίατρος συγκεκριμένα».

Χωρίς να κοιτάξει πίσω του, σηκώθηκε και έφυγε, αφήνοντάς με σύξυλη. Πέρασε τον κεντρικό δρόμο, χωρίς καν να γυρίσει να μου ρίξει δεύτερη ματιά. Αυτό πόνεσε.

«Δεν ξέρεις πώς είναι να ξεκινάς ξανά τη ζωή σου από την αρχή, γι' αυτό μιλάς» ψιθύρισα, αν και δεν υπήρχε περίπτωση να με ακούσει. Είχε ήδη εξαφανιστεί. Σκατά τα έκανα, γαμώτο, σκατά.

Γι' αυτόν ήταν παιχνιδάκι να αλλάξει σχολείο, φίλους, χώρα, ζωή. Για μένα ήταν εφιάλτης. Θυμήθηκα όλα τα σχολεία που είχα αλλάξει στη ζωή μου, λόγω των μεταθέσεων του μπαμπά μου. Θυμήθηκα πόσο άσχημα ένιωθα, τις πρώτες μέρες που δεν ήξερα κανέναν. Καθόμουν μόνη μου και κοιτούσα τα άλλα παιδιά που ήταν φίλοι από παλιά να παίζουν και εγώ δεν είχα κανέναν. Έκανα φίλους φυσικά, αλλά περνούσε καιρός για να γίνει αυτό. Και μόλις έλεγα πως όλα ήταν οκεί, ξαναφεύγαμε.

Άντε ξανά μανά πάλι τα ίδια, νέα πόλη, νέο σχολείο. Πάλι να είμαι το νέο παιδί της τάξης και να με κοιτάνε όλοι. Πάλι να είμαι μόνη μου. Πάλι να είμαι χωρίς φίλους.

Μέχρι που, στην Πέμπτη Δημοτικού, όταν ήρθαμε στην Αθήνα, γνώρισα την Αλίκη και έγινε η αυτοκόλλητή μου. Πριν περάσει καιρός προστέθηκε και ο Ορέστης στην παρέα μας και δέσαμε οι τρεις μας. Για πόσο; Δεν είχα ιδέα. Ήμουν όμως τόσο χαρούμενη που τους είχα δίπλα μου, που δε με ένοιαζε τίποτε άλλο.

Η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής μου δεν άργησε να έρθει. Θα τη θυμάμαι πάντα. Ήταν τότε που ο μπαμπάς μου μας ανακοίνωσε πως θα παραιτούνταν από τον στρατό και δε θα χρειαζόταν ποτέ ξανά να μετακομίσουμε. Επιτέλους, θα μπορούσα να παλουκωθώ και εγώ κάπου μέχρι να τελειώσω το σχολείο. Θα μπορούσα να κάθομαι με τους φίλους μου και να κάνουμε όλοι μαζί σχέδια για την επόμενη μέρα, τη μεθεπόμενη, τον επόμενο χρόνο και τον μεθεπόμενο. Δε θα ήμουν ποτέ ξανά μόνη, ό,τι και αν γινόταν.

Η ευτυχία μου δεν κράτησε για πολύ. Έτοιμοι ήμασταν πάλι για φευγιά. Λες και μας κυνηγούσαν. Τύφλα να

΄χε η Οδύσσεια. Τώρα να ζούσε ο Όμηρος. Μπεστ σέλερ θα γινόταν η βιογραφία μου. Ούτε οι τσιγγάνοι δεν γύρναγαν έτσι. Άντε πάλι από την αρχή. Καινούριο σχολείο, καινούριο σπίτι, χωρίς φίλους, σε άγνωστη πόλη, σε άγνωστη χώρα. Τίποτε δεν είχε αλλάξει... ή μάλλον όχι. Αυτή τη φορά θα μου ήταν άγνωστη και η γλώσσα που μιλούσαν.

Δηλαδή, σχεδόν... μια από τα **ίδια**.

Κ...

όπως Κουράστηκα!

«Δεν αντέχω άλλο».

Η ζωή μου όλη μέσα σε εκείνες τις τρεις λέξεις. Την τελευταία ώρα βρισκόμουν ακίνητη στο κρεβάτι μου και προσπαθούσα να αποφασίσω αν θα έπρεπε να το παίξω άρρωστη και να παραμείνω εκεί που ήμουν για το υπόλοιπο της μέρας –αν και θα προτιμούσα για το υπόλοιπο της ζωής μου– ή αν θα ήταν καλύτερα να έβαζα τα δυνατά μου και να σερνόμουν μέχρι το μπάνιο για να ρίξω λίγο παγωμένο νερό στο πρόσωπό μου μπας και συνερχόμουν.

Μου την έσπαγαν τα πάντα. Και όταν λέμε τα πάντα, εννοούμε τα πάντα. Οι γονείς μου, το σχολείο, οι φίλοι μου, ο Ορέστης, ο ίδιος μου ο εαυτός. Δεν ήθελα να βλέπω και να ακούω κανένα. Το μόνο που ήθελα ήταν να μείνω στο κρεβάτι μου όλη την ημέρα. Και το ότι ήταν Σάββατο και δεν είχαμε σχολείο μού έδινε την ευκαιρία που ζητούσα. Έβρισκε όμως κανείς την ησυχία του στο σπίτι μου; Φυσικά και όχι.

Η μάνα μου είχε άλλα σχέδια. Πριν καλά καλά ανοίξω τα μάτια μου, μπούκαρε στο δωμάτιό μου, εννοείται χωρίς να χτυπήσει την πόρτα. Τι κακό και αυτό! Δεν υπήρχε κανένας σεβασμός στον προσωπικό χώρο του άλλου! Όποιος ήθελε έμπαινε και έβγαине, χωρίς καν να ρωτάει. Για τη μάνα μου μιλάω, αφού ο μπαμπάς μου ποτέ μα ποτέ δεν έμπαινε χωρίς να χτυπήσει. Αυτό του το αναγνώριζα.

«Άνοιξε κανά παράθυρο! Θα σκάσεις σαν τον ποντικό εδώ μέσα!» άρχισε τη μουρμούρα. Πάντα αναρωτιόμουν πού την έβρισκε την όρεξη όλη τη μέρα. Με την τσίμπλα στο μάτι ήμουν και είχε αρχίσει. Έχωσα το κεφάλι μου πιο βαθιά κάτω από τα σκεπάσματα και δεν απάντησα. Τα νεύρα μου είχαν τετνωθεί επικίνδυνα και οι κρόταφοί μου χτυπούσαν σαν ωρολογιακή δόμβα που ήταν έτοιμη να σκάσει. Παρακαλούσα μέσα μου να την κάνει, αλλά πού τέτοια τύχη. Είχε έρθει για να κατσικωθεί.

Αν και είχα δάλει τα μαξιλάρια σαν ωτοασπίδες, άκουγα ακόμα τον θόρυβο που έκανε έτσι όπως τριγυρούσε και μάζευε τα πράγματα από το πάτωμα.

«Αυτό δεν είναι δωμάτιο. Αχούρι είναι» μονολογούσε, χωρίς να σταματάει να μαζεύει. Αυτή η συνήθειά της να μουρμουράει, ενώ ήξερε πως ήμουν εκεί και την άκουγα, αλλά να μην απευθύνεται προσωπικά σε μένα, μου την έδινε στα νεύρα. Και δεν μπορούσα να της πω και τίποτε, γιατί θα με ρωτούσε:

Γιατί; Σε σένα μιλάω;

Στο δικό μου δωμάτιο βρισκόταν και εγώ ήμουν εκεί, σε ποιον μιλούσε; Στον φούφουτο;

«Άσ' τα, ρε μαμά! Θα τα μαζέψω εγώ».

«Πότε;»

«Τότε. Φύγε!»

Δεν άντεξα και πέταξα τα μαξιλάρια αποπάνω μου. Είχε κερδίσει αυτή τη μάχη. Τα κατάφερε. Θα σηκωνόμουν.

«Πόσο δύσκολο είναι να μείνει κάποιος μόνος του μέσα σ' αυτό το σπίτι; Δεν υπάρχει καθόλου προσωπικός χώρος;» Είχα φάει φρίκη και, για να μην αρπαχτώ μαζί της, προτίμησα να μιλήσω στον εαυτό μου, ενώ ταυτόχρονα έψαχνα στα τυφλά να βρω πού στο καλό ήταν το κινητό μου για να δω την ώρα.

«Δέκα είναι» είπε σαν τον μάντη Κάλχα.

Σας έχω μιλήσει ήδη για τις μαντικές ικανότητες της μαμάς μου. Ήξερε σχεδόν πάντα τι σκεφτόμουν και πολλές φορές μού απαντούσε προτού καν τη ρωτήσω. Όπως ακριβώς και εκείνη τη στιγμή. Και το χειρότερο ήταν πως, όσο περνούσε ο καιρός, τόσο βελτιωνόταν αυτό της το χάρισμα.

«Ρε μαμά, είναι νωρίς. Πολύ νωρίς» διαμαρτυρήθηκα και της έδωσα λίγο χρόνο να φύγει προτού γίνουμε μαλλιά κουδάρια. «Φύγε και άσε με στην ησυχία μου!» μούγκρισα, τελικά, μέσα από τα δόντια μου. Τι ζητούσα; Όταν ένιωσα τα σκεπάσματά μου να με εγκαταλείπουν, μου τη δίδωσε.

«Άλλοι στην ηλικία σου έχουν βγάλει το μισό μεροκάματο. Και εσύ είσαι ακόμα στο κρεβάτι».

Μου είχε πιάσει την κουβέντα η bitch για να μην πάρω είδηση το μοχθηρό της σχέδιο. Στην αγκαλιά της τώρα κρατούσε το πάπλωμά μου και κάπου το πήγαινε.

«Και άλλοι κοιμούνται μέχρι το μεσημέρι» τη διέκοψα.

«Γιατί ποτέ δεν τους αναφέρεις αυτούς και λες μόνο ό,τι σε συμφέρει;»

Ούτε γύρισε να με κοιτάξει. Έκοβα το κεφάλι μου πως τα μάτια της θα στριφογυρνούσαν τώρα, θα κουνούσε το κεφάλι της πάνω κάτω δέκα φορές και θα σούφρωνε τα χείλη της, όπως έκανε κάθε φορά που δεν είχε τι να πει. Ήταν μόνο οι δικοί μου γονείς που έδλεπαν μόνο τη μια πλευρά του πράγματος; Ή ήταν και άλλοι; Γιατί μιλούσαν μόνο γι' αυτό που τους βόλευε, ενώ για το άλλο δε λέγανε ούτε κουδέντα; Μα για τόσο χαζούς μάς περνούσαν εμάς τους έφηβους; Νόμιζαν πως δεν ξέρουμε πως κάθε νόμισμα έχει δυο πλευρές και όχι μία;

Έπρεπε να το καταλάβω πως η ησυχία που επικρατούσε στο δωμάτιο δεν ήταν καλό σημάδι. Και είχα δίκιο. Ο απότομος τρόπος που η καλή μου η μανούλα σήκωσε το ρολό και άφησε τον ήλιο να μπει μέσα, τυφλώνοντάς με, μαρτυρούσε πως την είχα εκνευρίσει. Πολύ. Έβαλα το χέρι μπροστά στο πρόσωπό μου για να προστατεύσω τα μάτια μου, σαν να ήμουν δαμπίρ και το φως με έκαιγε. Λίγο ακόμα και θα άρχιζα να βλέπω καπνούς να βγαίνουν από το δέρμα μου.

«Έλεος, ρε μαμά!» κοπάνησα με δύναμη το κεφάλι μου στο στρώμα. Άκουγα καλά; Γελούσε; Γυάλισε το μάτι μου.

Πήρε ένα ρούχο, άγνωστης ταυτότητας, από το πάτωμα και μου το πέταξε στα μούτρα.

«Σήκω, γιατί θα ξανάρθω» με προειδοποίησε. Το γέλιο της δυνάμωσε, όταν βγήκε από το δωμάτιό μου, αφήνοντας πίσω της ανοιχτή την πόρτα, επειδή ήξερε ότι είχε νικήσει στην αναμέτρηση. Είχε καταλάβει τα σχέδιά μου

και δεν υπήρχε πιθανότητα να με άφηνε να μείνω στο κρεβάτι όλη την ημέρα. Τι καλή!

Αν και είχα ξυπνήσει για τα καλά, δεν είχα κουράγιο να σηκωθώ. Ήμουν κοιμάτια! Το μόνο που ήθελα ήταν να κοιμάμαι. Να κοιμάμαι για να μη σκέφτομαι. Γιατί μόνο έτσι δε σκεφτόμουν τα προβλήματά μου και όλα όσα τριγύριζαν στο μυαλό μου. Άλλωστε, τι θα άλλαζε αν ξυπνούσα; Τίποτε απολύτως. Θα γινόταν η ζωή μου καλύτερη; Όχι!

Είχα κουραστεί να κάνω όλα αυτά που έπρεπε να κάνω. Όλοι περίμεναν κάτι από εμένα. Ο μπαμπάς μου βρισκόταν ακόμα στη Σουηδία για να δει *αν μας σηκώνει το κλίμα*, όπως είπε χαρακτηριστικά προτού φύγει. Θα επέστρεφε μετά από κανά δυο μήνες και περίμενε να δώσω μια ευκαιρία στη νέα μας ζωή εκεί, αν τελικά πηγαίναμε.

Η μαμά μου ήθελε από τη μια να μην αγχώνομαι για το μέλλον μου, αφού αυτό δε θα ήταν εδώ στην Ελλάδα αλλά στο εξωτερικό, αλλά από την άλλη μου τα έπρηξε για τους βαθμούς μου στο τρίμηνο και στις τελικές εξετάσεις που θα ήταν σε λίγους μήνες.

Και σαν να μην έφταναν εκείνοι οι δύο, είχα και τους καθηγητές μου, τόσο στο φροντιστήριο όσο και στο σχολείο, να με ζαλίζουν με συμβουλές του τύπου:

Ξέρουμε πόσο δύσκολη είναι αυτή η περίοδος για σένα, αλλά πρέπει να προσπαθήσεις να κρατήσεις ψηλά τους βαθμούς σου, γιατί δεν ξέρεις αν η βαθμολογία αυτής της χρονιάς μετράει στη Σουηδία.

Εμείς είμαστε εδώ, αν θελήσεις να μας μιλήσεις.

Είναι κρίμα να παρατήσεις τους κόπους μιας ζωής.

Τώρα που έφτασες στο τέρμα, τώρα θα τα παρατήσεις;

Μπούρδες, μπούρδες, μπούρδες. Μια ζωή προετοιμαζόμουν για κάτι που δεν ήξερα αν τελικά θα υπήρχε όταν θα ερχόταν εκείνη η ώρα. Μια ζωή διάβαζα για κάποιες εξετάσεις που κρατούσαν μόνο λίγες ώρες. Άξιζε άραγε αυτό; Άξιζε να θυσιάζα μια ζωή για λίγες ώρες; Κάποιοι έλεγαν πως άξιζε, εγώ όμως είχα αρχίσει να αμφιβάλλω. Ήταν δυνατόν όλο το μέλλον μου να εξαρτιόταν από κάποιες εξετάσεις; Ποιος μαλάκας το σκέφτηκε αυτό;

Και εντάξει, είχα ρίξει χι σε όλους εκείνους που ζητούσαν από μένα να συμπεριφέρομαι όπως εκείνοι ήθελαν – αλλά και οι φίλοι μου; Ήταν δυνατόν ακόμα και εκείνοι να μου λένε τι έπρεπε να κάνω;

Η Αλίκη, η κολλητή μου, η αδερφή ψυχή μου, που πάντα τη θεωρούσα δικό μου άνθρωπο, όταν της είπα πως τσακώθηκα άγρια με τον Ορέστη, αντί να με υπερασπιστεί και να με καταλάβει, με έβρισε. Έριξε όλο το βάρος σε μένα και προσπάθησε να με πείσει να πάω και να του ζητήσω συγγνώμη, για να τα ξαναβρούμε.

Έλεγε και έλεγε και έλεγε και τελειωμό δεν είχε, ώσπου πια δεν άντεξα και της τα 'χωσα.

«Κουράστηκα πια να μου λέτε τι να κάνω. Αυτή τη φορά θα κάνω αυτό που θέλω εγώ και σ' όποιον αρέσω. Αν δε σου αρέσει, τράβα να γίνεις κολλητή με τον άλλο τον καραγκιόζη!»

Αυτή ήταν και η τελευταία κουδέντα που είχαμε ανταλλάξει εδώ και τρεις ημέρες. Στο σχολείο τούς απέφευγα όλους, ή, πιο σωστά, με απέφευγαν εκείνοι. Ο Ορέστης είχε πάει να καθίσει μαζί με τον Ηλία, ένα αγόρι με το οποίο ζήτημα ήταν αν είχαν πει μια *καλημέρα* από την

αρχή της χρονιάς, και εγώ βρέθηκα να κάθομαι μόνη μου, σαν τον παλιό καλό καιρό. Η Αλίκη ούτε που γύριζε να με κοιτάξει. Και καλύτερα να μην το έκανε δηλαδή, γιατί αν το βλέμμα μπορούσε να σκοτώσει, θα ήμουν ήδη νεκρή. Μόνο ο Θέμης μού μιλούσε πότε πότε και μόνο όταν δεν ήταν εκείνη μπροστά.

Τα 'χα θαλασσώσει. Το ήξερα. Είχα κουραστεί όμως να προσπαθώ να κάνω τους πάντες χαρούμενους. Είχα κουραστεί να προσπαθώ να ικανοποιήσω τους γονείς μου, τους καθηγητές μου, τους φίλους μου, τον Ορέστη, τη γειτονιά, τον κάθε γνωστό και άγνωστο που ζητούσε κάτι από εμένα. Είχα κουραστεί να έχω τόσο πολλές ευθύνες. Είχα κουραστεί να ακούω τα ίδια και τα ίδια δεκαπέντε χρόνια τώρα:

Πρέπει να διαδάζεις τα μαθήματά σου, αν θέλεις να περάσεις στο πανεπιστήμιο και να βρεις μια αξιόλογη δουλειά... πρέπει να προσέχεις τους καθηγητές σου, γιατί αυτοί είναι οι ειδικοί και ξέρουν τι πρέπει να σου διδάξουν... πρέπει να ακούς τους γονείς σου και να μην τους αμφισβητείς, γιατί αυτοί είναι μεγαλύτεροι και ξέρουν καλύτερα... πρέπει να αγαπάς το σχολείο, γιατί αυτό θα σου διδάξει τη γνώση και θα σου ανοίξει ένα παράθυρο για τον κόσμο... πρέπει να βρίσκεσαι πάντα στο πλευρό των φίλων σου, όποτε αυτοί σε έχουν ανάγκη... πρέπει να δίνεις το 100% του εαυτού σου!...

Πόσα «πρέπει» μπορούσε να χωρέσει ο ανθρώπινος νους; Ε; Πόσα;

Τα είχα κάνει όλα αυτά. Έδωσα το 100% του εαυτού μου. Και τελικά τι κατάλαβα; Τίποτα. Τζάμπα η προσπάθεια.

«Γαμώτο! Γι' αυτό θέλω να κοιμάμαι. Για να μη σκέφτομαι».

Με τα χίλια ζόρια σηκώθηκα και κοίταξα το χάος που επικρατούσε γύρω μου. Δεν το ήθελα, αλλά έπρεπε να το παραδεχτώ. Για άλλη μια φορά είχε δίκιο η μάνα μου. Ρούχα, βιβλία, χαρτιά, χαρτάκια, τσάντες, τσαντάκια, όλα ήταν πεταμένα σε κάθε γωνιά του δωματίου μου. Ήταν λες και είχε πέσει βόμβα. Έπρεπε οπωσδήποτε να το φτιάξω. Όχι επειδή μου το είχε πει εκείνη, αλλά επειδή δεν μπορούσα να ζήσω εγώ μέσα σε εκείνο το αχούρι. Άσε που το συμμάζεμα θα ήταν ένας τρόπος να κάνω κάτι για να ξεχαστώ και να μη σκέφτομαι όλα εκείνα που δε με άφηναν στιγμή να ησυχάσω.

«Να ξεχαστώ και να μη σκέφτομαι!» είπα δυνατά στον εαυτό μου. Τι ωραίο που ακουγόταν αυτό! Όμως ήταν τοο good to be true! «Εύκολα το λες, δύσκολα το κάνεις» μουρμούρισα και έσκυψα να σηκώσω μια μπλούζα που ήταν πεταμένη, στον δρόμο μου για το μπάνιο.

Άι σιχτίρ πια! **Κουράστηκα.**

λ...

όπως LOL!

«Καλώς ορίσατε στον κόσμο των ζόμπι. Στον κόσμο των ζωντανών νεκρών. Εκεί όπου ο πραγματικός κόσμος μένει έξω από αυτήν εδώ την πόρτα και ο θάνατος παραμονεύει για κάθε ανυποψίαστο που θα τολμήσει να μπει μέσα και να διακόψει τη μάχη που δίνουν ατρόμητοι μαχητές σώμα με σώμα...»

«Αλίκη... κόψε τις μαλακίες και προχώρα».

Δεν ήταν ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία φορά που μπαίναμε στο νητ καφέ στο Ψυχικό για να αναζητήσουμε τον Ορέστη και τον Θέμη. Αλλά ούτε και η πρώτη φορά που η Αλίκη τρελαινόταν έτσι όπως έβλεπε τα αγόρια να λιώνουν μπροστά στις οθόνες, παίζοντας online games.

«Δεν το πιστεύω» φώναξε και έβαλε τα δάχτυλα μες στα μαλλιά της για να τινάξει τις μπούκλες, όπως έκανε πάντα όταν ήταν εκτός εαυτού. «Πώς μπορούν και κολάνε μπροστά σε αυτές τις αηδίες; Μπορείς να μου πεις;»

Προσπαθούσα να μη γελάσω, γιατί ήξερα πως δε με

έπαιρνε να την εκνευρίσω περισσότερο, μιας και εξαιτίας μου βρισκόμασταν σε εκείνο το μέρος, αλλά δε γινόταν να μην την τσιγκλήσω λίγο.

«Ευτυχώς που ο Θέμης δεν είναι σαν αυτούς».

Το βλέμμα που μου έριξε ήταν όλα τα λεφτά, γιατί το συγκεκριμένο αγόρι βρισκόταν λίγο πιο πέρα από εμάς. Είχε τα χέρια του στο πληκτρολόγιο και μπινελίκωνε κάποιον που παίζει και να 'ταν στην άλλη άκρη της Γης.

«Εάν δε θέλεις οι τρεις μέρες που δε μιλούσαμε να γίνουν δεκατρείς, σκάσε» σφύριξε, ενώ την ίδια στιγμή προσπαθούσε να μη γελάσει με το δήθεν φοβισμένο ύφος που είχα πάρει.

«Έσκασα».

Δεν είχα και άλλη επιλογή. Μόλις την προηγούμενη μέρα τα είχαμε βρει. Δε με έπαιρνε να τη θυμώσω ξανά, και ιδίως τόσο σύντομα. Εντάξει, διαφωνούσαμε συχνά μεταξύ μας. Αυτό ήταν αλήθεια. Αλλά έτσι δεν κάνουν οι φίλοι; Μαλώνουν, χωρίζουν, τα ξαναβρίσκουν, ξαναμαλώνουν και πάει λέγοντας. Σε μας όμως, πρώτη φορά είχε κρατήσει τόσο πολύ. Συνήθως ήταν λίγες ώρες. Άντε το πολύ μια μέρα. Ποτέ παραπάνω.

Είχα κάνει χοντρή μαλακία που ξέσπασα πάνω της. Τι μου έφταιγε αυτή αν έφευγα και αν μάλωσα με τον Ορέστη; Είπαμε φίλοι, φίλοι, αλλά μέχρι ένα σημείο. Το φταίξιμο ήταν καθαρά δικό μου. Δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία γι' αυτό. Εγώ ήμουν εκείνη που θα έπρεπε να ζητήσω συγγνώμη. Πώς όμως να ρίξεις τα μούτρα σου και να το κάνεις αυτό; Εδώ σε θέλω.

Εμένα πάντως μου πήρε τρεις μέρες –μαζί και το Σαββατοκύριακο– για να δάλω σε μια τάξη το χάος στο κε-

φάλι μου και λιγότερο από δυο λεπτά για να ξαναποκτήσω την κολλητή μου. Το μόνο που χρειάστηκε ήταν ένα sms:

Και ναι. Είναι αλήθεια. Ο γνωστός μαλάκας που προσπαθώ να κρύψω, αλλά υπάρχει πάντα μέσα μου, τα έκανε σκατά. Σόρι.

1, 2, 3, 4, 5. Μέχρι εκεί μέτρησα, γιατί το skype στον υπολογιστή μου άρχισε να κουδουνίζει και η φάτσα της Αλίκης εμφανίστηκε στην οθόνη. Δεν πρόλαβα να πω κουδέντα.

«Εάν αυτός ο μαλάκας μού ξαναφωνάξει έτσι, θα τον σκίσω! Αυτό να του πεις!»

Αυτή ήταν η Αλίκη. Πάντα ευγενική και με τον καλό λόγο στο στόμα! Από το να με σκυλοδρίσει ή να μου στείλει ένα κατεδατό λόγους που δεν ήθελε να με ξαναδεί, αυτή προτίμησε μία πρόταση. Λάθος... δύο. Την επόμενη στιγμή αρχίσαμε να γελάμε και να φωνάζουμε, σαν να μην είχε γίνει ποτέ τίποτε.

«Σόρι, ρε φιλενάδα. Βλακεία μου» είπα χωρίς ντροπή και αυτό ήταν αλήθεια. Μου είχε λείψει τόσο πολύ, που έδριξα η ίδια τον εαυτό μου για τη μαλακία που είχα κάνει. Και ακόμα περισσότερο που μου είχε πάρει τόσες μέρες να το παραδεχτώ.

«Αφού το λες εσύ».

Μου έκλεισε το μάτι μέσα από την κάμερα και γέλασε με το αστείο της, τινάζοντας πέρα δώθε τις μπουκλες της.

«Και τώρα;» ρώτησα. «Τι κάνουμε;»

«Εγώ τίποτα. Εσύ πολλά».

Ο τρόπος που μου χαμογέλασε με έβαλε σε υποψίες, γιατί ήμουν σίγουρη πως κάτι πονηρό είχε στο μυαλό της.

Και αυτό το πονηρό είχε σχέση με μένα. Φοδόμουν να ρωτήσω. Το δούλωσα και την περίμενα να συνεχίσει.

«Αφού λοιπόν, όπως είπες και εσύ η ίδια, τα 'κανες σκατά, μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να επανορθώσεις» άρχισε να λέει και, από τον τρόπο που άστραψαν τα μάτια της, υποψιάστηκα σε τι, ή καλύτερα σε ποιον, αναφερόταν.

«Για ρίξ' το!»

«Θα έρθεις μαζί μου να δρούμε τον Ορέστη και να του ζητήσεις συγγνώμη. Αφού το έκανες με μένα, θα το κάνεις και με αυτόν».

Ποιος είδε τον Θεό και δεν τον φοβήθηκε! Άστραψα και δρόντηξα.

«Δεν υπάρχει πιθανότητα. Ούτε μία στο εκατομμύριο» της το ξέκοψα με την πρώτη. «Άλλο η κολλητή και άλλο ο γκόμενος. Γκόμενο δρίσκεις όποτε θέλεις. Κολλητή, όμως, όχι. Είναι γαιδούρι, γουρούνι, μαλάκας, αναισθητός και...» Κόλλησα. Στο μυαλό μου εκείνη την ώρα δε μου ερχόταν κανένα άλλο κοσμητικό επίθετο. Ήμουν όμως σίγουρη πως υπήρχαν πολλά ακόμα με τα οποία θα μπορούσα να τον στολίσω, αλλά από τα νεύρα μου τα είχα ξεχάσει.

Όση ώρα δρισκόμουν σε ντελίριο, η Αλίκη με άκουγε χωρίς να μιλάει. Κάπου κάπου σουφρώνε τα χείλη της ή κουνούσε το κεφάλι της, αλλά τίποτε άλλο. Περίμενε μέχρι να τελειώσω το κατεδατό που είχα για τον ακατονόμαστο.

«Τελείωσες;» ρώτησε στο τέλος, μόλις ξεφύσησα δυνατά και, έτσι όπως καθόμουν στο κρεβάτι μου, έριξα το κεφάλι μου πίσω στον τοίχο.

«Ναι».

Αυτός ο μονόλογος με είχε εξοντώσει. Μου ρούφηξε όλη την ενέργεια. Ένιωθα σαν μπαλόκι που το φούσκωσαν για να το σκάσουν αμέσως μετά.

«Ωραία» χύθηκε στην καρέκλα της, όπως έκανε όποτε ήθελε να το παίξει χαλαρή, ενώ στην πραγματικότητα δεν ήταν. «Επειδή αυτή τη συζήτηση την έχουμε ξανακάνει και ήμασταν μαλωμένες για τρεις ολόκληρες μέρες, δε θα σου πω τίποτα. Όμως, αν δεν πας να του μιλήσεις, θα βγει ο δικός μου γνωστός μαλάκας στη φόρα και δε θα σου αρέσει».

«Δε θα το κάνεις!» ούρλιαξα και, αφήνοντας την άνετη στάση μου, έγειρα μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή για να τη βλέπω καλύτερα.

Σήκωσε το φρύδι αδιάφορα και άρχισε να χτυπάει τα δάχτυλα πάνω στο μάγουλό της. «Δοκίμασέ με» με προκάλεσε.

Θα το έκανε. Ήμουν σίγουρη. Η Αλίκη δεν μπλόφαρε ποτέ. Ό,τι είχε να σου πει, θα σου το έλεγε κατάμουτρα και δεν την ένοιαζε και καθόλου. Εμένα όμως με ένοιαζε. Με ένοιαζε που θα θύμωνε και θα περνούσε πολύς, πολύς καιρός για να ξαναμιλήσουμε. Δεν είχα επιλογή. Με κρατούσε δεμένη χειροπόδαρα.

Και έτσι βρεθήκαμε εκεί, στο νητ, με τα ζόμπι μπροστά στις οθόνες να μαλώνουν μεταξύ τους. Η Αλίκη έτοιμη να αρπάξει τον Θέμη από τον λαιμό και εγώ να κοιτάζω τον Ορέστη από μακριά, προσπαθώντας να βρω το θάρρος να πάω να του μιλήσω. Ήμουν σίγουρη πως μια συγγνώμη δε θα ήταν αρκετή, γιατί ήξερα πόσο πεισματάρης και εγωιστής μπορούσε μερικές φορές να γίνει, αλλά έχε χάρη που το είχα υποσχεθεί και έπρεπε να το κάνω.

Τον πλησίασα αργά και προσεκτικά. Τα μάτια του ήταν κολλημένα στην οθόνη, σε κάποια ανθρωπάκια που έτρεχαν, κρατώντας σπαθιά και πετώντας μπλε φωτιές, ενώ τα δάχτυλά του, που πήγαιναν από το ένα κουμπί στο άλλο, οδηγούσαν κάποιον πολεμιστή. Μέχρι εδώ καταλάβαινα. Από εκεί και πέρα, είχα μαύρα μεσάνυχτα.

Κοίταξα τα ακουστικά που είχε στα αυτιά του. Πώς θα του τα έδγαζα, χωρίς να θυμώσει, για να μπορέσει να με ακούσει; Γύρισα και είδα την Αλίκη που είχε ήδη τραδήξει τα ακουστικά του Θέμη, ο οποίος δε φαινόταν και ιδιαίτερα χαρούμενος για αυτή την κίνησή της. Δεν την κοιτούσε καν. Όλη του η προσοχή ήταν στο παιχνίδι και μόνο τα σφιγμένα χείλη της κολλητής μου φανέρωναν πως η κατάσταση μεταξύ τους ήταν οριακή.

Κάτι μου έλεγε πως δε θα παραμέναμε και πολύ σε εκείνο το μέρος. Έπρεπε να διαστώ. Τι χειρότερο μπορούσε να συμβεί; Να χωρίζαμε; Αφού ήμασταν σχεδόν χωρισμένοι! Στάθηκα πίσω από τον Ορέστη και τον χτύπησα στον ώμο.

«Έλα!» μουρμούρισε και συνέχισε να πατάει τα κουμπάκια σαν τρελός.

Αυτή ήταν η μόνη του αντίδραση. Μία λέξη. Ούτε καν γύρισε να δει ποιος τον είχε ακουμπήσει. Ο κόσμος να καιγόταν, αυτός είχε αποστολή, να σώσει τον πολεμιστή του. Αρχίζα να τα παίρνω, αλλά είχα ορκιστεί πως θα προσπαθούσα να δώσω μια ευκαιρία σ' αυτόν και στη σχέση μας. Πήρα μια βαθιά ανάσα και αφαίρεσα με μια κίνηση τα ακουστικά από τα αυτιά του.

«Καλά, ρε μαλ...» άρχισε να ωρύεται. Τινάχτηκε από τη θέση του σαν ελατήριο. Τα μάτια του γούρλωσαν όταν

είδε ποιος είχε τολμήσει να τον ενοχλήσει. Όλο αυτό τον καιρό που ήμασταν μαζί, ποτέ δεν είχα κάνει κάτι τέτοιο. Ούτε και θα σκεφτόμουν ποτέ να το κάνω, αν δεν ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου. Και εκείνη τη στιγμή ήταν.

Είχα καταφέρει να κερδίσω την προσοχή του και χαιρόμουν γι' αυτό. Μου είχε λείψει. Ήμουν έτοιμη να του χαμογελάσω και να του ζητήσω συγγνώμη, αλλά με γείωσε κανονικά.

«Α! Εσύ είσαι;» ξενέρωσε που με είδε και ξαναγύρισε στη μάχη που συνεχιζόταν στην οθόνη του υπολογιστή.

Αυτή τη φορά η αντίδρασή του ήταν δυο λέξεις και ένα επιφώνημα! Το είπα, δεν το είπα; Στα φιλολογικά πετούσα. Μπορούσα να κάθομαι με τις ώρες και να μαθαίνω την ιστορία ή τις κλίσεις των ρημάτων στα αρχαία ελληνικά, αλλά δεν είχα καθόλου υπομονή με τις μαλακίες. Επειδή όμως έφταιγα, είπα να δώσω τόπο στην οργή, που φούσκωνε όλο και πιο πολύ, και να το παίξω χαζή, πως δεν έπιασα δηλαδή τον αδιάφορο τρόπο του.

«Εγώ είμαι» του απάντησα και στάθηκα δίπλα στην οθόνη. Έτσι δε θα μπορούσε να προσποιηθεί πως δε με έβλεπε. Αλλά πάλι... δεν έπαιρνα και όρκο γι' αυτό. Κοτζάμ κορίτσι στεκόταν μπροστά του και τι κορίτσι! Είχα φροντίσει ιδιαίτερα, λόγω της κατάστασης, την εμφάνισή μου. Φόρεσα την κοντή τζιν φούστα μου με τη λευκή μπλούζα με το V, που τόνιζε το στήθος μου, και είχα αφήσει τα μαλλιά μου ελεύθερα, επειδή ήξερα πόσο πολύ του άρεσαν έτσι. Μου είχε κάνει και η Αλίκη ένα απίστευτο smokey eyes μακιγιάζ... τι να λέμε... Ήμουν μια θεά. Πολλά κεφάλια είχαν γυρίσει και μας κοιτούσαν, αλλά αυτός τον χαβά του. Συνέχιζε να παίζει.

Το παιδί ήταν τελείως ζαβό. Και εγώ αρκετά θυμωμένη.
«Ορέστη, θέλω να μιλήσουμε».

Πίστευα πως θα έπιανε τον απότομο τόνο της φωνής μου και θα δεχόταν να σηκώσει τα δάχτυλά του από τα πλήκτρα, αλλά πού! Καταδέχτηκε όμως να μου απαντήσει. Θα ήμουν και αχάριστη αν δεν το παραδεχόμουν.

«Τι να πούμε; Δε χωρίσαμε;»

«Ε... γι' αυτό θέλω να σου μιλήσω».

«Καλά. Αλλά όχι τώρα».

Έχετε δει ποτέ στην τηλεόραση εκείνα τα καρτούν που αρχίζουν να κοκκινίζουν από τα πόδια και, μέχρι να φτάσει το χρώμα στο κεφάλι, έχουν ήδη αρχίσει να δγάζουν καπνούς από τη μύτη και τα αυτιά; Ε, αυτό συνέβαινε σε μένα. Είτε καρτούν βλέπατε είτε εμένα, το ίδιο και το αυτό. Το μόνο που ήθελα ήταν να του περάσω την οθόνη κολάρο, αλλά συγκρατήθηκα.

«Για πότε το βλέπεις να μπορείς;»

Η φωνή μου ήταν επικίνδυνα ήρεμη και κανονικά θα έπρεπε, αν ήταν έξυπνος, να το καταλάβει, αλλά ήταν τόσο αποδλακωμένος, που ούτε αυτό πήρε είδηση.

«Κάποια στιγμή. Δεν ξέρω. Παίζω τώρα».

Το είπα. Δεν το είπα; Είχε αποδλακωθεί τελείως. Ούτε μία πρόταση σωστή δεν μπορούσε να πει. Τελικά είχε δίκιο η Αλίκη. Ήμασταν στον κόσμο των ζόμπι. Γύρισα προς το μέρος της· καθώς μιλούσε στον Θέμη, κουνούσε τα χέρια της με μανία πέρα δώθε και, όταν δεν τα κουνούσε, τα 'θαζε και τα 'θαζε μέσα στην αφάνα της. Ήταν έξω φρενών. Στο τέλος, μάλλον του πέταξε κάτι πολύ βαρύ, γιατί ο Θέμης έμεινε με ανοιχτό το στόμα, όταν τον παράτησε και ήρθε προς το μέρος μου.

«Φεύγουμε;» ρώτησε και, πριν προλάβω να της απαντήσω, όρμησε έξω, αδιαφορώντας για τα περιεργα βλέμματα των άλλων. Ναι· είχε έρθει η ώρα να την κάνω και εγώ. Και πολύ είχα μείνει. Αφού το παιδί δεν είχε επαφή. Μ' αρέσει που περίμενα να με στηρίξει κιόλας στις δύσκολες στιγμές που περνούσα!

«Ξέρεις τι λέω, ρε Ορέστη;»

Θαύμασα και εγώ η ίδια τον εαυτό μου για το πόσο ήρεμη κατάφερα να δείχνω έτσι όπως στεκόμουν μπροστά του και τον κοιτούσα, ενώ στην πραγματικότητα ήθελα να του χώσω μπουκέτο στη μάπα.

«Τι;» απάντησε χωρίς να με κοιτάξει, ενώ το βλέμμα του φανέρωνε όλη του την αγωνία για την τύχη του πολεμιστή του.

Χωρίς δεύτερη σκέψη, έσκυψα και τον φίλησα στο στόμα. Μόνο όταν δεν μπορούσα πια να αναπνεύσω, τραδύχητα μακριά του.

«Δεν πας να πνιγείς και εσύ και το παιχνίδι σου!» του πέταξα όταν ξεκόλλησα το στόμα μου από το δικό του.

Τα είχα καταφέρει. Είχα κερδίσει επιτέλους την προσοχή του. Τα καντήλια που κατέβαζε, έτσι όπως έβγαινα από το μαγαζί, μου έλεγαν πως ο πολεμιστής του τα είχε τινάξει. Ήμουν πολύ περήφανη για τον εαυτό μου.

«Θα μπορούσε να είναι και χειρότερα» μου είπε μια γνωστή φωνή όταν δγήκα στον ήλιο και στον κόσμο των ζωντανών. Γύρισα και είδα την Αλίκη που με περίμενε έξω από την πόρτα του καφέ. Της είχε περάσει ο θυμός και τώρα ήταν ήρεμη και χαμογελαστή. Η διάθεσή της άλλαζε συνέχεια και αυτό ήταν κάτι που μου άρεσε.

«Θα μπορούσε» της απάντησα στο ίδιο ύφος και την

τράδηξα από το χέρι για να απομακρυνθούμε όσο πιο γρήγορα γινόταν από τον τόπο του εγκλήματος. Δε θα ήθελα σε καμιά περίπτωση να συναντήσω τον Ορέστη τόσο σύντομα μετά από αυτό που του είχα κάνει. Τα αγόρια δεν ξέρουν να διαχειρίζονται την ήττα τους στα παιχνίδια που παίζουν, και ιδίως αν αυτή συμβαίνει όταν είναι και άλλοι μπροστά. Πόσο μάλλον όταν για την ήττα ευθύνεται το κορίτσι τους.

«Πότε λες θα μας ξαναμιλήσουν;» αναρωτήθηκε δυνατά η κολλητή μου και συνέχισε να περπατάει με γρήγορο βήμα, σαν να την κυνηγούσαν θεοί και δαίμονες, παρόλο που ο Θέμης δεν ανήκε σε καμιά από αυτές τις κατηγορίες.

Το σκανδαλιάρικο ύφος της και το χαμόγελο στα χείλη της δεν έλεγαν να φύγουν από το πρόσωπό της. Τρελαινόταν όταν γύρω μας γινόταν τζέρτζελο. Και εμένα μου είχε λείψει αυτό. Να διασκεδάζω και να μη σκέφτομαι τίποτα. Η ζωή χρειάζεται να έχει πλάκα.

Έκανα πως σκεφτόμουν σοβαρά την ερώτησή της.

«Ξέρεις πως τα αγόρια δυσκολεύονται να παραδεχτούν ότι χάσανε. Οπότε, βάλε καμιά δύο, τρεις μέρες ή...»

Ο ήχος από τα κινητά μας δε με άφησε να πω τίποτε άλλο. Και οι δύο ταυτόχρονα κοιτάξαμε το Snapchat. Η οθόνη είχε γεμίσει με κόκκινα θυμωμένα emoji.

«Η και περισσότερα» συμπλήρωσε η Αλίκη γελώντας δυνατά, μην μπορώντας να συγκρατηθεί άλλο. Με κοίταξε στα μάτια, προτού κατεβάσει τα δάχτυλα στα πλήκτρα του κινητού της.

«Έτοιμη;»

Δε χρειαζόταν να πει τίποτε άλλο.
«Πανέτοιμη».
Χρειάστηκαν μόλις λίγα δευτερόλεπτα.
Και τι δε θα έδιναν να ήμουν σε μίαν άκρη και να έβλε-
πα τις φάτσες τους όταν θα λάμβαναν αυτό το μήνυμα!
Πολλά, πολλά κίτρινα γελαστά emoji και μία μόνο λέ-
ξη:
LOL!

μ...

όπως *Μόνη μου!*

Ο Ορέστης έχασε τη μάχη στο online game και εγώ, παρά τις φιλότιμες προσπάθειες που κατέβαλα, έχασα εκείνον. Τζάμπα οι πρόβες που είχα κάνει μπροστά στον καθρέφτη για το πώς θα του ζητούσα συγγνώμη και μια δεύτερη ευκαιρία. Τελικά τι κατάλαβα; Τίποτα. Μια τρύπα στο νερό έκανα. Πάλι ήμουν χωρίς αγόρι. Το μόνο θετικό που υπήρχε στην όλη υπόθεση –αν μπορούσες να το πεις θετικό– ήταν πως δεν ήμουν τελείως μόνη αυτή τη φορά.

Είχα την Αλίκη, η οποία τα είχε πάρει τόσο άγρια με τον Θέμη, που ορκίστηκε να μην του ξαναμιλήσει ποτέ ξανά. Ακούς εκεί να της πει πως τον καταπιέζει και του λέει συνεχώς τι να κάνει και τι όχι. Αν είναι δυνατόν! Το μόνο που του είχε πει η κακομοίρα ήταν να ξεκολλήσει από την κονσόλα και να της δώσει λίγη σημασία. Να έβγαιναν έξω για καφέ, να πήγαιναν κανένα σινεμά, σε κανένα κλαμπ, να κάνανε κάτι, ρε αδερφέ, που να έδειχνε πως ενδιαφερόταν για εκείνην. Ο Θέμης όμως... πέρα βρέχει!

Μωρέ καλά έκανε και τον έφτυσε. Αλλά τι περιμένεις; Αγόρια.

Και να με λοιπόν, Σάββατο βράδυ, να κάθομαι μόνη μου στο δωμάτιό μου και να ψάχνω να βρω στον υπολογιστή καμιά καλή ταινία, για να περάσω την ώρα μου. Η Αλίκη είχε πάει σε έναν γάμο μιας ξαδέρφης της, ο μπαμπάς μου ήταν ακόμα στη Σουηδία και η μαμά μου, που είχε βγει για κινέζικο με κάποιες φίλες της, θα γύριζε κατά τα μεσάνυχτα. Μέχρι τότε, είχα όλο το σπίτι δικό μου! Τι κρίμα να μην είχα και κάποιον για να το μοιραστώ!

Όσο για τον ακατονόμαστο, ούτε φωνή ούτε ακρόαση. Από εκείνη την ημέρα στο νητ καφέ, δε μου έδινε καμία πλέον σημασία. Μόνο στο σχολείο συναντιόμασταν. Με έβλεπε, τον έβλεπα, αλλά μέχρι εκεί. Τον απέφευγα όπως ο διάβολος το λιβάνι. Από τη μια ντρεπόμουν για το ξέσπασμά μου, από την άλλη ήμουν ακόμα αρπαγμένη από τη συμπεριφορά του και δεν ήθελα καμία σχέση μαζί του. Ή μήπως ήθελα; Ούτε κι εγώ η ίδια δεν ήξερα τι ήθελα.

Κάτι τέτοιες στιγμές ευχόμουν να είχα περισσότερους φίλους, ώστε αν δεν μπορούσε ο ένας να βγει, να κανόνιζα με τους άλλους. Έτσι δε θα ήμουν αναγκασμένη να μένω σαββατόβραδο κλεισμένη μέσα στο σπίτι, σαν καμιά χωρισμένη, όπως αυτές που βλέπεις στις ταινίες, αγκαλιά με το μπολ το παγωτό και μια γάτα ξαπλωμένη στα πόδια της. Εντάξει, γάτα δεν είχα, γιατί η μαμά μου θα είχε φρικάρει, αλλά όλα τα υπόλοιπα τα είχα. Κλασικό μπακούρι.

Βέβαια, δεν παραπονιόμουν, παλιότερα ήμουν μόνη και έρημη, ενώ... τώρα; Είχα μια κολλητή, ένα πρώην

αγόρι και έναν πρώην φίλο. Θα έλεγα πως ήμουν σε καλύτερη μοίρα από ό,τι παλιότερα.

«Με λένε Δάφνη και είμαι καλά» φώναξα δυνατά και η αλήθεια ήταν ότι το πίστευα αυτό που έλεγα. Ήμουν χαρούμενη με τους φίλους που είχα διαλέξει να είμαι και αυτοί για μένα έφταναν και περίσσευαν. Ακόμα και αν με κάποιους δε μιλιόμασταν εκείνη την περίοδο. Ονόματα δε λέμε!

Όταν ήμουν μικρή, ήθελα να είμαι ένα από αυτά τα κορίτσια που ντύνονται μοντέρνα, βάφονται, δγαίνουν έξω, κάνουν παρέα με τα πιο όμορφα αγόρια του σχολείου. Ποια δεν το ήθελε; Ας σηκώσει το χέρι. Καλά το υποψιάστηκα. Δεν υπάρχει καμία. Ήμουν πραγματικά πολύ δυστυχησμένη που δεν ανήκα στην κλίκα τους. Συχνά αναρωτιόμουν: «Γιατί αυτές και όχι εγώ;». Τι είχαν εκείνα τα κορίτσια καλύτερο από εμένα και εγώ πάντα ήμουν στην απέξω; Έτσι προσπάθησα να γίνω σαν εκείνα. Προσπάθησα να μιμηθώ τον τρόπο που ντύνονται, που χτενίζονται, που περπατούν, που μιλούν, που συμπεριφέρονται, ακόμα και τον τρόπο που στέκονται. Και τα είχα καταφέρει. Εν μέρει και για λίγο.

Θυμάμαι μόλις είχαμε μετακομίσει στην Αθήνα και θα ξεκινούσα στην Πέμπτη Δημοτικού. Πρώτη φορά ήμουν στην πρωτεύουσα και όλα μού φαίνονταν σούπερ. Η Μάργκο και η παρέα της ήταν τα πιο όμορφα κορίτσια που είχα δει ποτέ μου. Έμοιαζαν σαν εκείνα που βλέπαμε στην τηλεόραση. Μοντέρνα, γελαστά και πάνω από όλα δημοφιλή. Οι ντίδες του σχολείου. Όπου πήγαιναν, πήγαιναν όλες μαζί και τραβούσαν πάνω τους όλα τα βλέμματα. Θα έκανα τα πάντα για να γινόμουν και εγώ φίλη τους.

Μια μέρα, που γύρισα σπίτι, άρχισα να ξεψαχνίζω την ντουλάπα μου για να βρω τα ρούχα που ταίριαζαν στο στιλ τους. Φυσικά δε βρήκα τίποτα. Άρχισα τότε να γκρινιάζω τόσο πολύ, που η μάνα μου τελικά δεν άντεξε και πήγαμε μαζί να ψωνίσω τα ρούχα που ήθελα. Αυτό το είχε κάνει, όχι για να σταματήσω την γκρινία –η κυρία Σοφία δε χαμπαριάζει από τέτοια–, αλλά πίστευε πως έτσι με βοηθούσε να προσαρμοστώ καλύτερα στη νέα αλλαγή της ζωής μας.

Στο περίπου τα είχα καταφέρει. Είχα αρχίσει να προσαρμόζομαι. Στο περίπου η Μάργκο και η παρέα της με είχανε δεχτεί. Έλα όμως που, ακόμα και όταν ήμουν μαζί τους, εξακολουθούσα να αισθάνομαι μόνη; Όταν για παράδειγμα μιλούσαμε για διάφορα θέματα και έλεγα και εγώ τη γνώμη μου, αυτές γυρνούσαν με τουπέ και μου έλεγαν: «Μη λες βλακείες».

Στην αρχή πίστευα πραγματικά πως έλεγα βλακείες, οπότε το δούλωνα και μόνο άκουγα. Είχα και γαμώ την αυτοπεποίθησή!

Άλλες φορές πάλι, όταν χωριζόμασταν σε ομάδες για να κάνουμε κάτι που έλεγε η δασκάλα ή να παίξουμε, πώς τύχαινε πάντα και ήμουν εκείνη που περίσσευε; Οι υποτιθέμενες φίλες μου κανόνιζαν να είναι όλες μαζί και εγώ χώρια. Και το χειρότερο; Κανόνιζαν να βρεθούν στο σπίτι της μιας ή της άλλης και ποτέ δεν καλούσαν και μένα. Είχαν δώσει νέα ερμηνεία στη λέξη «φιλία».

Κάλλιο αργά παρά ποτέ, κάποια στιγμή κατάλαβα πως ήταν καλύτερα για μένα να είμαι μόνη μου. Έτσι, δε θα στεναχωριόμουν από τη συμπεριφορά κανενός. Και από ό,τι έδειξε η συνέχεια, αυτό ήταν το καλύτερο πράγ-

μα που θα μπορούσε ποτέ να μου συμβεί, γιατί τότε, μόλις ξέκοψα από αυτές τις κάργιες, γνώρισα τους δυο πιο σημαντικούς ανθρώπους της ζωής μου – μετά τους γονείς μου φυσικά.

Λίγες μέρες πριν τα Χριστούγεννα, ήρθε στην τάξη μας η Αλίκη. Με αυτά τα φουντωτά μαλλιά και με αυτό τον τσαμπουκά που ποτέ δεν αποχωριζόταν, δεν ήταν περιέργο που τα παιδιά την απέφευγαν. Τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα, παίζει και να τη φοβόντουσαν. Εγώ πάλι ένιωθα χαρούμενη, γιατί δεν ήμουν πια το καινούριο παιδί της τάξης που δεν είχε κανέναν για παρέα. Ντρέπομαι που το λέω, αλλά, κατά έναν διεστραμμένο τρόπο, αυτό με παρηγορούσε.

Την κοιτούσα πολλές φορές από μακριά στο μάθημα ή στο διάλειμμα που καθόταν και εκείνη μόνη της σε μια γωνιά και ήθελα να πάω να της μιλήσω, αλλά ντρεπόμουν. Τι θα γινόταν αν δεν ήθελε να γίνουμε φίλες και μου έριχνε άκυρο; Ή αν μου έλεγε καμιά άσχημη κουδέντα μπροστά στους άλλους και εκείνοι έβρισκαν πάτημα για να με κοροϊδέψουν; Έτσι λοιπόν, το βούλωνα και λούφαζα.

Την τελευταία μέρα, πριν κλείσουν τα σχολεία για τις χριστουγεννιάτικες διακοπές, η δασκάλα ζήτησε να φέρει ο καθένας μας μια ταινία για να δούμε όλοι μαζί μέσα στην τάξη. Η ταινία που βγήκε στην κλήρωση ήταν η δική μου. *Ρούντολφ το ελαφάκι*. Έλα όμως που τα παιδιά δεν τη θέλανε και αρχίσανε να φωνάζουν και να λένε πως ήταν για μωρά και πως προτιμούσαν μια άλλη, για μεγάλα παιδιά.

Δε με θέλανε που δε με θέλανε, αυτό το τελευταίο το

τερμάτισε. Μέχρι εκείνη τη μέρα απλά με απέφευγαν. Δεν ήθελα και να με μισήσουν! Για να μην κάνω χειρότερα τα πράγματα, έπεισα τελικά τη δασκάλα πως δε θα είχα κανένα πρόβλημα να βλέπαμε μια άλλη ταινία. Τελικά είδαμε το *Πολικό εξπρές*.

Όταν τελείωσε και όλοι βγήκαν έξω, έτρεξα στις τουαλέτες και άρχισα να κλαίω. Τότε άκουσα μια φωνή έξω από την πόρτα.

«Μην κλαις, Δάφνη. Και η δική μου αγαπημένη ταινία είναι ο *Ρούντολφ*».

Άνοιξα την πόρτα δειλά και είδα την Αλίκη. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που μου μίλησε και από τότε δεν έχει κλείσει το στόμα της. Εκείνη την ημέρα ήξερα πως ποτέ ξανά δε θα ήμουν μόνη μου. Και είχα δίκιο. Αν εξαιρέσει κανείς τις ελάχιστες φορές που μαλώσαμε και για λίγο δε μιλούμασταν, δεν έχουμε χωρίσει ποτέ. Είμαστε κάτι σαν αυτοκόλλητες.

Αυτό φυσικά είχε και τα αρνητικά του. Όταν, για παράδειγμα, η Αλίκη δεν ήταν στο σχολείο, ένιωθα πολύ μόνη μου. Υπήρχαν κάποια παιδιά με τα οποία μπορεί να αντάλασσα καμιά κουβέντα, αλλά ήταν αλλιώς όταν βρισκόταν και αυτή κοντά μου. Ένιωθα όμορφα. Ένιωθα δυνατή. Σίγουρη για τον εαυτό μου. Σαν κάποιος να στεκόταν δίπλα μου και να με στήριζε. Δεν μπορούσα να το εξηγήσω διαφορετικά.

Τη φορά που χρειάστηκε να λείψει για να επισκεφτούν, με τη μαμά της, τον μπαμπά της που δούλευε στη Ρόδο, δεν ήθελα να πάω στο σχολείο. Είχαν περάσει μόλις λίγες εβδομάδες από τότε που είχαμε γνωριστεί και αρχίσαμε να κάνουμε παρέα, όταν ξαφνικά έμεινα ξανά

μόνη. Μια φίλη είχα κάνει και αυτή την είχα χάσει. Για λίγες μέρες ήταν μόνο, αλλά τότε ήμουν μικρή και δεν το καταλάβαινα. Το κακό ήταν πως καθόμασταν στο ίδιο θρανίο και η θέση δίπλα μου ήταν, για άλλη μια φορά, άδεια.

Φανταστείτε λοιπόν την έκπληξή μου όταν ένα πρωινό, που η δασκάλα μάς ζήτησε να φτιάξουμε ζευγαράκια για μια άσκηση, ήρθε και στάθηκε μπροστά μου ο Ορέστης, ένας συμμαθητής μου που δε μου είχε μιλήσει ποτέ μέχρι τότε.

«Δάφνη, θέλεις να κάνουμε μαζί την εργασία;» με ρώτησε και εγώ έμεινα σύξυλη, να κοιτάζω το αγόρι με τα μεγάλα γκριζοπράσινα μάτια και τα μαλλιά που η κάθε τρίχα ακολουθούσε τη δική της κατεύθυνση.

Δε θυμάμαι τι του απάντησα. Δε θυμάμαι καν αν του απάντησα. Αυτό που θυμάμαι όμως ήταν τα λακκάκια που σχηματίστηκαν στο πρόσωπό του, όταν μου χαμογέλασε ντροπαλά. Ακόμα και μέχρι σήμερα, έπειτα από τόσα χρόνια, αυτά τα λακκάκια έχουν την ίδια επίδραση πάνω μου.

Πάντα πίστευα πως για τα περισσότερα παιδιά στην τάξη ήμουν αόρατη. Πως δεν υπήρχα, αφού σπάνια μου μιλούσανε και ακόμα πιο σπάνια με παίζανε. Και εντελώς απρόσμενα, ένα αγόρι μού ζητούσε να καθίσει μαζί μου, επειδή είχε προσέξει πως έλειπε η φίλη μου και ήμουν μόνη. Δε θυμάμαι αν του μίλησα ή αν τον βούτηξα και τον παλούκωσα στην άδεια θέση πλάι μου. Μάλλον κάτι είπα ή κάτι έκανα, γιατί όλες τις μέρες που έλειπε η Αλίκη ο Ορέστης καθόταν στο ίδιο θρανίο με μένα και παίζαμε μαζί στα διαλείμματα. Αλλά ακόμα και όταν εκείνη γύρι-

σε, συνεχίσαμε να κάνουμε παρέα. Απλά κόλλησε μαζί μας και γίναμε τρεις.

Και αυτό κράτησε σε όλο το δημοτικό, σε όλο το γυμνάσιο και έφτασε μέχρι και το λύκειο, όπου εκεί πλέον, μαζί με τον Θέμη, γίναμε τέσσερις. Κι όλα αυτά τα χρόνια ήμασταν και μαζί και μόνοι. Ήμασταν παρέα κολλητοί, όπου πήγαινε ο ένας σε λίγο έρχονταν και οι άλλοι, αλλά υπήρχαν και στιγμές που μπορούσαμε, αν το θέλαμε, να μένουμε μόνοι μας, χωρίς ο ένας να πιλατεύει και να ζαλίζει τον άλλο.

Και τώρα ήταν μία από αυτές τις στιγμές. Μόνο που δεν το είχα επιλέξει η ίδια. Οι γονείς μου ήταν σκορπισμένοι στους πέντε ανέμους, η Αλίκη γλεντούσε στον γάμο και ο Ορέστης ήταν τόσο αρπαγμένος, που δεν το 'βλεπα να μου στέλνει μήνυμα για να μου ζητήσει, όπως παλιά, να έρθει και να αράξει μαζί μου.

Τι να έκανα και εγώ; Έβαλα στον υπολογιστή την αγαπημένη μου ταινία, *Δέκα πράγματα που μισώ σε σένα* –τυχαίο; δε νομίζω–, πήρα αγκαλιά το τάπερ με τα ποπ κορν και κουλουριάστηκα στο κρεβάτι μου. Αφού αυτή ήταν η μοίρα μου, τουλάχιστον μπορούσα να την απολαύσω. Ίσως τελικά να μην ήταν και τόσο άσχημα να έμενα ένα σαββατόβραδο στο σπίτι **μόνη μου!**

V...

όπως Νεύρα

Μόνη. Χίλιες φορές μόνη, παρά αυτό που ζούσα. Από το πρωί δεν είχε βάλει γλώσσα μέσα η μάνα μου. Όλα τής φταίγανε. Ο καιρός που ήταν βροχερός και δεν μπορούσε να στεγνώσει το χαλί που είχε πλύνει, ο μπαμπάς μου που επέστρεψε στα πάτρια εδάφη την προηγούμενη μέρα και εκείνο το πρωί ανακάλυψε πως το πουκάμισό του ήθελε σιδέρωμα, η γιαγιά μου που πήρε τηλέφωνο απ' τα άγρια χαράματα και θρηνούσε για τον «ξεριζωμό» μας, το δωμάτιό μου που της θύμιζε βομβαρδισμένο τοπίο... Όταν λέμε όλα, εννοούμε όλα.

Η μέρα μου δεν ξεκίνησε καλά. Καθόλου καλά!

«Κούλαρε λίγο, ρε μαμά! Πολύ τσιτωμένη είσαι πρωί πρωί». Τι άλλο μπορούσα να της πω, έτσι όπως την έβλεπα να μπαينوγαίνει από το ένα δωμάτιο στο άλλο, χωρίς στην ουσία να κάνει κάτι, αφού το σπίτι ήταν μια χαρά;

«Πώς να μην είμαι; Εμ, βέβαια. Τι προβλήματα έχεις εσύ; Ρώτα και μένα».

Τι ήθελα και μίλησα; Αφού ήξερα πως, όταν ήταν έτσι, έπρεπε να εξαφανιστώ ή να το βουλώσω. Δεν ήταν και η πιο κατάλληλη στιγμή για να της πω πως έκανε μεγάλο λάθος αν πίστευε πως μόνο οι μεγάλοι έχουν προβλήματα. Τι να της έλεγα; Πως εξαιτίας τους η ζωή μου πήγαινε από το κακό στο χειρότερο; Πως χωρίς καν να με ρωτήσουν αποφάσισαν ότι έπρεπε να μεταναστεύσουμε σε άλλη χώρα και όλα αυτά για το καλό μου; Πως ανησυχούσα για το τι θα γινόταν στο μέλλον; Πως εγώ δεν ήθελα να πάω πουθενά και ήθελα να μείνω εκεί που ήμουν; Πως δε με καταλάβαινε κανείς; Πως ένιωθα πιο μόνη από μόνη; Πως έπρεπε να σκεφτώ έναν τρόπο για να σπάσω το κεφάλι του Ορέστη;

Τι από όλα αυτά να της έλεγα, όταν μου πετούσε ένα «Εμ, βέβαια. Τι προβλήματα έχεις εσύ; Ρώτα και μένα»;

Πόσο πιο εγωιστές μπορούν να γίνουν οι γονείς; Πόσο;

Είχα και εγώ τα θέματά μου, που δεν τα λες και λίγα! Προς το παρόν όμως τα άφησα πίσω και κάθισα στο τραπέζι της κουζίνας να φάω τα κορνφλέικς μου. Έριχνα μια τελευταία ματιά στα αρχαία, μιας και θα είχαμε τεστ τη δεύτερη ώρα, όταν η σκιά της έπεσε βαριά πάνω μου.

«Διαβάσαμε τίποτα;» ρώτησε και κοίταξε τάχα αδιάφορα τη σελίδα που είχα ανοίξει. Έκλεισα με δύναμη το βιβλίο και σηκώθηκα να δάλω το μπολ με το κουτάλι μέσα στον νεροχύτη.

«Εσύ δεν ξέρω. Εγώ πάντως διάβασα».

«Μμμ. Κρουάδες».

«Να μη ρωτούσες».

Αυτός ο πληθυντικός! Αηδία είχε καταντήσει. Όλα τα κάναμε μαζί. Μαζί διαβάσαμε. Μαζί πηγαίναμε σχολείο.

Μαζί κουραζόμασταν. Μαζί παίρναμε βαθμούς. Μαζί δίναμε εξετάσεις. Α... και το καλύτερο. Μαζί θα περνάγαμε στο πανεπιστήμιο. Φοβερό; Ναι, το άκουσα και αυτό το κουλό από τη μάνα μιας συμμαθήτριάς μου, όταν ο αδερφός της πέρασε στο Πολυτεχνείο. Την είχαμε συναντήσει μια μέρα στον δρόμο και μας είπε τα νέα.

«Είμαστε πολύ χαρούμενοι. Είμαστε φοιτητές πια. Περάσαμε στο Πολυτεχνείο, στην Αθήνα. Αλλά, διαβάσαμε πολύ φέτος. Ήταν δύσκολη χρονιά. Δεν κοιμόμασταν τα βράδια και ξενυχτούσαμε πάνω από ένα διδύλιο. Μόνο με το διάδασμα θα περάσετε και εσείς, όταν θα έρθει η σειρά σας».

Όπως καταλάβατε, η μπηχτή στο τέλος ήταν για μένα. Εδώ το είχα να τη ρωτήσω να μου πει τι είχε ακριβώς διαβάσει, αλλά κρατήθηκα. Αφού και η μάνα μου τα ίδια έκανε. Όταν οι βαθμοί ήταν καλοί, ήταν αποτέλεσμα της προσπάθειάς μας. Όταν οι βαθμοί δεν ήταν εκείνοι που θα ήθελε, το δάρος έπεφτε αποκλειστικά σε μένα. Ο πληθυντικός πήγαινε περίπατο και ο ενικός εμφανιζόταν ξανά στο προσκήνιο.

«Καλά, καλά. Να δούμε τι θα πάρεις και τα λέμε μετά» άρχισε να γκρινιάζει, βάζοντας με φούρια τα πιάτα και τα ποτήρια στο πλυντήριο.

Δεν υπήρχε περίπτωση να συνεννοηθούμε εκείνο το πρωινό. Όχι ότι συνεννοούμασταν τα υπόλοιπα. Αλλά λέμε τώρα, κουδέντα να γίνεται. Η κακή της διάθεση ήταν μεταδοτική και είχε αρχίσει να με επηρεάζει. Τα νεύρα μου τον τελευταίο καιρό δεν ήταν και στα καλύτερά τους, αλλά προσπαθούσα, όσο μπορούσα, να τα συγκρατώ.

Έβαλα όπως όπως το βιβλίο και τις σημειώσεις που χάζευα στην τσάντα και ετοιμάστηκα να την κάνω. Θα ήταν πιο ασφαλές να περίμενα την Αλίκη στον δρόμο, γιατί αν έμενα λίγο ακόμα εκεί μέσα, θα σφαζόμασταν.

«Μαμά! Φεύγω» της φώναξα με το χέρι στην πόρτα.
«Πρόσεχε!»

Κούνησα το κεφάλι μου και εξαφανίστηκα όσο πιο γρήγορα γινόταν από το οπτικό της πεδίο. Τι κακό και αυτό! Κάθε φορά που περνούσα την πόρτα του σπιτιού, άκουγα πάντα την ίδια λέξη: *Πρόσεχε!* Τι να πρόσεχα δηλαδή; Τα αυτοκίνητα; Μην πέσει ο ουρανός και με πλακώσει; Τους ληστές; Τους διαστές; Τους απαγωγείς; Τι ακριβώς; Γιατί ήμουν 100% σίγουρη πως εκείνα είχε στο μυαλό της η μάνα μου. Όλες οι συμφορές του κόσμου περιέμεναν εμένα, να φύγω απ' το σπίτι για να πέσουν πάνω μου.

«Δεν είμαι καλά. Καθόλου καλά» μουρμούρισα και πήρα μια βαθιά ανάσα.

«Το βλέπω».

Η κολλητή μου εμφανίστηκε στην είσοδο, με ένα τεράστιο χαμόγελο στο πρόσωπό της. Δεν ήταν η πρώτη και σίγουρα ούτε και η τελευταία φορά που με άκουγε να μιλάω μόνη μου. Ο διάλογος με τον εαυτό μου είχε γίνει η αγαπημένη μου συνήθεια. Ήταν η ψυχοθεραπεία μου.

«Δεν αντέχω άλλο. Μπούχτισα».

Ούτε και εγώ ξέρω πόσες φορές το είχα πει αυτό. Αλλά ήταν αλήθεια. Στο μυαλό μου είχα χιλιάδες σκέψεις και τόσα προβλήματα, που δεν ήξερα ποιο να πρωτοπιάσω. Γιατί κανείς δε μας ενημέρωνε όταν ήμασταν μικρά και αθώα παιδάκια πως η εφηβεία είναι ένα μεγάλο δά-

σανο; Τότε ίσως το ξανασκεφτόμασταν όταν σβήναμε με τόση χαρά τα κεράκια στην τούρτα και διαζόμασταν να μεγαλώσουμε.

«Join the club, φιλενάδα!» με καλωσόρισε η Αλίκη και με χτύπησε παρηγορητικά στην πλάτη για να μου δώσει θάρρος. Πάντα το πίστευα πως δεν ήμουν μόνη σαν το λεμόνι σε αυτό το δράμα που ζούσα. Χρειαζόμουν όμως μια επιβεβαίωση.

«Παίζει να είμαι μόνο εγώ που δεν είμαι καλά; Ή είναι και άλλοι;» τη ρώτησα, αν και ήξερα ήδη την απάντηση.

Το γέλιο της ήταν τόσο δυνατό, που μια παρέα από αγόρια της Τρίτης Λυκείου, καθώς περπατούσαν μπροστά μας, γύρισαν και μας κοίταξαν με περιέργεια. Δεν ήταν και τόσο συχνό να ακούς στις εφτά και μισή το πρωί γέλια και χαρές από κάποιον που πηγαίνει στο σχολείο.

«Ένα θα σου πω» έσκυψε και μου ψιθύρισε τάχα συνωμοτικά στο αυτί «υπάρχουν και άλλοι μπουχτισμένοι σαν εσένα. Και είναι πολλοί».

«Τώρα... με παρηγόρησες».

Για άλλη μια φορά καταφέραμε να τραδήξουμε όλα τα βλέμματα πάνω μας. Τα παιδιά που ήταν συγκεντρωμένα στην αυλή και περιμέναν να χτυπήσει το κουδούνι δεν έβλεπαν μία, αλλά δύο τρελές, που είχαν ξεραθεί στα γέλια πρωί πρωί, ενώ τα ίδια ήταν μες στη μαυριλά επειδή βόρισκονταν εκεί.

«Γι' αυτό είναι οι φίλοι» σκέφτηκα χαμογελώντας «για να σε κάνουν να γελάς, όταν το μόνο που θέλεις είναι να δάλεις το κεφάλι σου μέσα στην άμμο, σαν τη στρουθοκάμηλο, και να μη βλέπεις κανέναν».

Αλλά ούτε στρουθοκάμηλος ήμουν, ούτε έχωσα το κε-

φάλι μου στην άμμο – που μακάρι να το έχωνα, γιατί τα είδα όλα, όταν έφτασα στην πόρτα της τάξης. Η Μάργκο, καθισμένη στα πόδια του Ορέστη.

Μάργκο! Η Μαργαρίτα, από τα Γκράδαρα, που δεν μπορεί να ξεχωρίσει το μανικιούρ από το πεντικιούρ, μας το έκανε και Μάργκο. Και αυτός ο μαλακοπίτουρας την είχε και αγκαλιά. Ήμουν έτοιμη να ξεράσω!

«Μην ασχολείσαι!» η φωνή της λογικής μίλησε. Ή πιο σωστά... η φωνή της Αλίκης.

«Να υποθέσω πως είδες κι εσύ τη φωτογραφία που ανέβασε στο Instagram από το αθλητικό κέντρο χτες το βράδυ;» με ρώτησε.

«Δε νομίζω να υπάρχει κανείς που να μην την είδε» της απάντησα κοφτά και κατευθύνθηκα προς τη θέση μου, χωρίς να καταδεχτώ να τους ρίξω δεύτερη ματιά.

Και η κουτσή Μαρία είχε δει τη φωτογραφία με τη Μάργκο σε ρόλο μαζορέτας, με το σορτσάκι δύο νούμερα μικρότερο και το μπούστο μέχρι τον αφαλό, να πανηγυρίζει για το καλάθι του Ορέστη στον χθεσινό αγώνα.

Η αλήθεια ήταν πως έσκαγα από τη ζήλια μου και στο τσακ ήμουν να πάω να τη βουτήξω από το πλατινέ μαλλί της και να τη φέρω δυο σβούρες που θα τις θυμόταν μια ζωή. Αλλά, όχι. Δε θα της έκανα τη χάρη να γίνω ίδια με τα μούτρα της. Ούτε θα έδινα την ευκαιρία στον άλλον, που την είχε δει γκόμενος, να καταλάβει ότι ζήλευα. Μετά από όλα αυτά τα χρόνια που ήμασταν μαζί, και δεν εννοώ σαν ζευγάρι, αλλά και σαν φίλοι, δεν μπορούσε να καθίσει μια στιγμή και να σκεφτεί αυτά που περνούσα και να με καταλάβει; Μα τι έλεγα και εγώ; Φυσικά και μπορούσε να σκεφτεί. Ήταν το φυτό της τάξης. Απλά, από

ό,τι φαινόταν, τις τελευταίες δύο μέρες δε σκεφτόταν με το μυαλό, αλλά με κάποιο άλλο μέρος του σώματός του.

Αν προτιμούσε αυτό το τσουλάκι από εμένα, τότε ήταν άξιος της μοίρας του. Να τη χαιρόταν! Η Αλίκη σωριάστηκε στην καρέκλα δίπλα μου και άρχισε να αραδιάζει τα πράγματα της πάνω στο θρανίο. Το μόνο θετικό –αν μπορούσες να το πεις έτσι– που είχε βγει από όλο αυτό το μπάχαλο ήταν πως, έπειτα από πολύ καιρό, καθόμασταν ξανά μαζί.

«Τι θα κάνεις;» ψιθύρισε και κοίταξε στη μεριά του Θέμη που δεν έλεγε να ξεκολλήσει τα μάτια του από τον πισινό της Μάργκο, έτσι όπως τον κούναγε σαν νταλικά πάνω σε στροφιλικία, την ώρα που πήγαινε να καθίσει στη θέση της, εγκαταλείποντας την αγκαλιά του Ορέστη. Απορώ πως δεν έπαθε ίλιγγο ο κακομοίρης κοιτώντας μια δεξιά και μια αριστερά τα κουνήματά της.

«Δεν ξέρω. Έχω πολλά πράγματα στο μυαλό μου για να ασχοληθώ και με τις μαλακίες του καθενός. Ο μπαμπάς μου χτες, που γύρισε από τη Σουηδία, μου το ανακοίνωσε επίσημα. Σε δυο μήνες φεύγουμε και θα πρέπει να αρχίσω –υποτίθεται– να ετοιμάζομαι. Να ξεχωρίσω τι θα πάρω, τι θα αφήσω, ρούχα, βιβλία, προσωπικά αντικείμενα και χίλια δυο άλλα πράγματα. Εννοείται πως δεν έχω κάνει τίποτα ακόμα. Και έχω και αυτόν εδώ να ζαχαρώνει με τη δλαχάρα. Άσε με, ρε Αλίκη».

«Ηρέμησε, κοπελιά. Όλα θα πάνε καλά. Θα δεις».

Αυτό το *θα δεις* περίμενα και εγώ να δω. Όλον εκείνο τον καιρό έκανα υπομονή για να μη γίνουν τα πράγματα χειρότερα, αν μπορούσαν δηλαδή να γίνουν χειρότερα, αλλά δε με έβλεπα καλά. Καθόλου καλά.

Είχα μαλώσει με την κολλητή μου, με τους γονείς μου, με τον Ορέστη, είχα φορτώσει το διάδασμα στον κόκορα και ήμουν έτοιμη να αρπαχτώ με όποιον μου την έμπαινε. Το να ηρεμήσω δεν ήταν κάτι εύκολο. Και τα βλέμματα που έριχνε η κοπελιά τρία θρανία δεξιά προς το πρώην αγόρι μου δε βοηθούσαν.

Με τα χίλια ζόρια πέρασε η φυσική και ήρθε η ώρα των αρχαίων. Τα θέματα που έπεσαν μου φάνηκαν παιχιδάκι. Ξεμπερδεψα μαζί τους στο άψε σθίσε. Άφησα πίσω μου την Αλίκη να παλεύει με τη χρονική αντικατάσταση κάποιου ρήματος και αφού παρέδωσα το διαγώνισμά μου την έκανα για την αυλή. Χρειαζόμουν επειγόντως αέρα.

Κατευθύνθηκα προς τις κερκίδες και κάθισα στην ίδια θέση που πριν μέρες είχαμε αράξει με τον Ορέστη. Έκλεισα τα μάτια και ακούμπησα το κεφάλι μου πίσω. Τι ωραία που ήταν. Ηρεμία. Ησυχία. Κανείς να μη σου μιλάει. Κανείς να μη σε πρήξει. Μακάρι οι άλλοι να έδρισκαν δύσκολο το διαγώνισμα και να έμεναν μέσα μέχρι να χτυπήσει το κουδούνι.

«Ευκολάκι, ε;»

Από την τρομάρα που πήρα, παραλίγο να γκρεμοτσικιστώ και να βρεθώ πέντε σκαλοπάτια πιο κάτω. Ευτυχώς κατάφερα να κρατηθώ από τα πλαϊνά κάγκελα, για να μην πέσω, αλλά το χτύπημα στο χέρι δεν το γλίτωσα. Έπιασα τον αγκώνα μου και κοίταξα τον Ορέστη που είχε στρογγυλοκαθίσει λίγο πιο πέρα από μένα.

«Τι είπες;» Από την ταραχή μου είχα ξεχάσει τι με είχε ρωτήσει.

«Είπα πως ήταν εύκολα τα θέματα».

Σοβαρά τώρα; Είχαμε να μιλήσουμε τόσο καιρό και αυτό δρῆκε να με ρωτήσει; Βλαμμένος ήταν;

«Καλά ήταν» του απάντησα στον ίδιο χαλαρό τόνο και κοίταξα το ρολόι μου. Σε λίγο θα χτυπούσε το κουδούνι και όλα θα γίνονταν όπως ήταν και πριν. Αν είχε να μου πει κάτι, έπρεπε να διαστεί. Μετακινήθηκε από τη θέση του και δρεθήκε δίπλα μου. Η φωνή του, όταν ξαναμίλησε, ήταν η ίδια όπως και την τελευταία φορά που είχαμε έρθει εδώ, όταν μας έβγαλε έξω η φιλόλογος.

«Πώς είσαι;».

«Καλά. Το παλεύω». Γαμώτο! Σαν drama queen ακούστηκα. Προσπάθησα να το σώσω. «Εσύ;»

«Τα ίδια. Λίγο εδώ, λίγο εκεί».

«Ωραία».

«Δάφνη;»

«Ορέστη;»

«Ξέρεις;»

«Τι;»

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει σαν τρελή όταν έπιασε το χέρι μου και το κράτησε σφιχτά. Μου χαμογέλασε και είδα μετά από καιρό τα λακκάκια που τόσο πολύ μου είχαν λείψει. «Σε παρακαλώ, Θεούλη μου, κάνε να πει αυτό που νομίζω» παρακαλούσα από μέσα μου. «Πως με συγχωρεί που του μίλησα άσχημα στο καφέ, πως δε μου κρατά κακία που του έκανα χαλάστρα στο νετ, πως του είχα λείψει, πως μ' αγαπάει, πως θέλει να είμαστε μαζί».

«Δάφνη, νομίζω πως...» – πες το χριστιανέ μου, παρακαλούσα.

«Ορέστηηη! Ορέστηηη!» ακούστηκε από μακριά.

«Γαμώτο!»

Αυτή τη φορά δεν ήμουν εγώ αυτή που έδρισε, αλλά εκείνος, όταν γύρισε και είδε τη Μάργκο –μη χέσω– να έρχεται σχεδόν τρέχοντας προς το μέρος μας. Από τη διασύνη της κόντεψε να σκοτωθεί, έτσι όπως ανέβαινε δυο δυο τα σκαλιά στις κερκίδες. Έπαθε ένα σοκ όταν είδε τα χέρια μας πιασμένα, αλλά αυτό δε στάθηκε αρκετό ώστε να αλλάξει γνώμη και να ξεκουμπιστεί.

«Ορέστη, το πρωί μου υποσχέθηκες πως θα με βοηθήσεις με τα μαθηματικά. Το ξέχασες;»

Μου ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι. Στα μάτια μου μπροστά έπαιξε η σκηνή από την ταινία *Δεσποινίς διευθυντής* όταν εκείνη η χαζοχαρούμενη ξανθιά γκόμενα με το εφαρμοστό φόρεμα έλεγε: *Αλέκο, χρυσό μου, σε παρακαλώ.*

Είδα τα μάτια του Ορέστη να γυρίζουν ανάποδα. Το ήξερα αυτό το βλέμμα. Ήταν το βλέμμα της τσαντίλας. Δεν κατάλαβα γιατί, αλλά εκείνη τη στιγμή ξύπνησε η σκύλα μέσα μου. Ήθελα να πάρω το αίμα μου πίσω για τη φωτογραφία και την πρωινή αγκαλιά. Δεν ήθελα να πιστέψω πως είχε πέσει τόσο χαμηλά και είχε κάνει φάση μαζί της, αλλά ποτέ δεν ξέρεις. Και μέχρι να μάθαινα... ας πρόσεχε!

«Αφού κανονίσατε το πρωί» –και τόνισα αρκετά τη λέξη *πρωί*– «εγώ φεύγω». Τράβηξα το χέρι μου και άρχισα να κατεβαίνω τις κερκίδες.

«Δάφνη, περίμενε!»

Δε γύρισα ούτε καν να τον κοιτάξω. Ούτε τότε ούτε την υπόλοιπη μέρα. Όπως έστρωσε να κοιμηθεί. Αυτή η σκέψη όμως δεν ήταν αρκετή για να με ηρεμήσει όταν τα μαθήματα τελείωσαν και γύρισα στο σπίτι μου. Έπρεπε να

μάθω τι είχε συμβεί μεταξύ τους το Σαββατοκύριακο. Και μόνο στη σκέψη πως μπορεί να... άρχισα να φουντώνω.

Ευχόμουν μόνο να ήταν η μάνα μου ακόμα στο σχολείο, γιατί, αν την έδρισκα σπίτι και άρχιζε τις ίδιες ανόητες ερωτήσεις, του τύπου *πώς γράψαμε, πώς πέρασες, πώς πήγες, όλα καλά, έγινε κάτι ενδιαφέρον στο σχολείο*, όπως έκανε κάθε μέρα από τότε που πήγαινα νήπιο, εκείνη θα πλήρωνε τη νύφη.

Το ήξερα πως ήθελε να επικοινωνήσει μαζί μου, να μου δείξει πως νοιάζεται για μένα, αλλά με νευρίαζε ο τρόπος που το έκανε. Προσπαθούσε να αλλάξει ρόλο. Δεν ήταν η κολλητή μου, ήταν η μάνα μου.

Έβαλα το κλειδί στην πόρτα και την άνοιξα. Για κακή μου τύχη ήταν στην κουζίνα και μαγειρεύε. Σίγουρα η Δευτέρα δεν ήταν η μέρα μου.

«Ήρθες, Δάφνη μου;»

Από όλες τις μέρες της εβδομάδας, από όλες τις εβδομάδες της χρονιάς, εκείνη την ημέρα, εκείνη την εβδομάδα, έπρεπε να ήταν εκεί;

«Όχι. Το ολόγραμμά μου είναι».

Δεν ήμουν σε mood να ξεκινήσω για μια ακόμη φορά αυτή τη συζήτηση και της το έκανα φανερό από την αρχή. Αλλά εκείνη... τον χαδά της.

«Πώς πήγες στο σχολείο;» με ρώτησε.

«Με τα πόδια».

«Εννοώ πως έγραψες στο διαγώνισμα».

«Με το στίλο».

Μα γιατί να μην καταλαβαίνει πως έπρεπε να σταματήσει να μου κάνει αυτές τις ηλίθιες ερωτήσεις; Δεν έδλεπε πως δεν ήμουν καλά;

«Δάφνηη!» φώναξε και, από τον τόνο της φωνής της, κατάλαβα πως την είχα νευριάσει.

«Τι θες, ρε μάνα; Δεν μπήκα καλά καλά στο σπίτι ακόμα και άρχισες την ανάκριση; Ήμαρτον πια!»

«Α! Καλά! Φαντάζομαι πώς θα έγγραψες για να έχεις τέτοια μούτρα!»

Δεν είχα ιδέα πώς ήταν τα μούτρα μου, αλλά αυτό για το οποίο ήμουν σίγουρη ήταν πως δεν ήθελα να βλέπω ούτε τα δικά της ούτε και κανενός άλλου για τις επόμενες ώρες. Επειδή όμως την ήξερα και από την καλή και από την ανάποδη, δεν υπήρχε περίπτωση να με άφηνε ήσυχη αν δεν έπαιρνε την απάντηση που ζητούσε.

«Καλά έγγραψα. Ευχαριστήθηκες; Μπορώ να φύγω;»
«Έχεις κάτι;» επέμενε.

Επιτέλους. Το κατάλαβε. Το λογικό ποιο θα ήταν; Να με άφηνε στην ησυχία μου, για να μην άκουγε κανένα μπιβελίκι. Σωστά; Ε, λοιπόν, χάσατε! Για τη μάνα μου μιλάμε! Άφησε το φαγητό που έδραζε και ήρθε στη σκάλα που στεκόμουν. Να πάρει! Λίγο ήθελα να την κοπανήσω για το δωμάτιό μου. Τώρα ήμουν αναγκασμένη να μείνω εκεί.

«Όχι» της απάντησα απότομα και έκανα να την προσπεράσω. Αλλά εκείνη δεν κουνήθηκε από τη θέση της. Σαν να είχε βγάλει ρίζες.

«Είσαι σίγουρη;»

«Ναι. Αλλά αν συνεχίσεις, θα έχω».

«Θέλεις να το πεις στη μανούλα;»

«Τι να σου πω;»

«Αυτό που σε απασχολεί».

«Άσε μας, ρε μάνα!» Έπρεπε να τελειώνουμε το γρηγορότερο δυνατόν.

«Έχεις τελικά κάτι;» Α! Τα τραβούσε ο οργανισμός της. Αφού ήθελε τόσο πολύ να μάθει...

«Ναι».

«Τι;»

«**Νεύρα!**»

Ξ...

όπως Ξερνάω

«Το διαμέρισμα που βρήκα έχει μία κρεβατοκάμαρα, ένα καθιστικό και την κουζίνα ξεχωριστά. Εσύ, για αρχή, θα κοιμάσαι στον καναπέ στο καθιστικό, μέχρι να βρούμε κάτι μεγαλύτερο».

Όσο η μαμά μου έπινε τον καφέ της στο τραπέζι της κουζίνας και εγώ στεκόμουν όρθια δίπλα στον πάγκο και έτρωγα τα κορνφλέικς μου, ο μπαμπάς μου μας περιέγραφε όλες τις εξελίξεις από το ταξίδι του στη Σουηδία.

Πόσο διαφορετικά ξεκινούσε η μέρα μου όταν ήταν εκείνος στο σπίτι. Ούτε γκρίνια, ούτε νεύρα, ούτε ένταση. Είναι κουλ ο άνθρωπος, ρε παιδί μου! Τι κρίμα που αυτό δε συνέβαινε τόσο συχνά όσο θα ήθελα.

«Για να πάω με το αυτοκίνητο στη δουλειά, θέλω περλίπου πέντε λεπτά» πρόσθεσε «ενώ με το ποδήλατο είναι ένα τέταρτο. Το καλό, Δάφνη, είναι πως το σχολείο σου είναι μόλις δέκα λεπτά με τα πόδια. Δε θα ταλαιπωρείσαι καθόλου. Δεν είναι τέλειο; Τι λες και εσύ;»

Το ότι ζητούσε την άποψή μου με ξεπερνούσε. Τι μπο-

ρούσα να πω; Ο ενθουσιασμός του ήταν τόσο μεγάλος, που δε μου πήγαινε η καρδιά να του το χαλάσω. Δεν πετούσα και τη σκούφια μου από τη χαρά μου! Σήκωσα αδιάφορα τους ώμους και είπα απλά την αλήθεια.

«Ε, καλό ακούγεται».

Αυτή «η αλήθεια» ήταν η πιο συνηθισμένη μου απάντηση τους τελευταίους μήνες. Το είχα παρατηρήσει και εγώ η ίδια. Στις περισσότερες ερωτήσεις που μου έκαναν, απαντούσα με αυτή τη φράση – *Ε, καλό ακούγεται!* Τι άλλο να έλεγα; Αφού δε με ενδιέφερε καθόλου το θέμα. Είτε σε ιγκλού μέναμε είτε σε διαμέρισμα, το ίδιο και το αυτό.

«Θα μπορούσες να δείξεις λίγο περισσότερο ενθουσιασμό. Τι πάει να πει: *Ε, καλό ακούγεται*» πετάχτηκε η μανούλα μου σαν τη σφήνα. «Για το μέλλον σου μιλάμε».

Ψαχνόταν να πιαστούμε πάλι. Ο μπαμπάς μου χαμογέλασε και μου έκλεισε το μάτι δείχνοντας με ένα νεύμα του προς το μέρος της. Χωρίς να μας πάρει εκείνη είδηση, είχαμε σταθεί οι δυο μας δίπλα δίπλα και την κοιτούσαμε έτσι όπως άφηνε στον πάγκο της κουζίνας το ποτήρι της και πήγαινε να φτιάξει το μακιγιάζ της.

«Παίζει να είναι πιο αγχωμένη και από εσένα για το ταξίδι» μου ψιθύρισε στ' αυτί. Έμεινα κόκαλο. No way! Δεν υπήρχε πιθανότητα να ισχύει κάτι τέτοιο. Η μαμά μου ήταν ο πιο δυνατός άνθρωπος που ήξερα. Ήταν η σούπερ μαμά. Ήταν αυτή που μου πήγαινε πάντα κόντρα, χωρίς να κωλώνει. Ήταν αυτή που υποστήριξε από την αρχή αυτό το σχέδιο. Και τώρα φοβόταν; Δεν το πίστευα με τίποτα! Ούτε με σφαίρες.

«Μπαμπά! Μεταξύ μας είμαστε. Κόφ' το δούλεμα! Για τη γυναίκα σου μιλάμε».

«Δε σε δουλεύω καθόλου. Σκέψου μόνο αυτό». Σταμάτησε για λίγο και έπειτα συνέχισε: «Εσύ ανησυχείς μόνο για το πώς θα είναι η δική σου ζωή εκεί που θα πάμε. Εκείνη ανησυχεί για τις ζωές όλων μας».

Έσκυψε και με φίλησε στο μάγουλο τη στιγμή που η μαμά μου μας πλησίασε και, αφού μου είπε το γνωστό τροπάρι περί του να προσέχω και τα λοιπά, τον τράβηξε από το χέρι, γιατί αν δεν την άφηνε με το αυτοκίνητο εγκαίρως στο σχολείο της, θα αργούσε στο μάθημα. Και εγώ έπρεπε να διαστώ. Η Αλίκη δε θα περνούσε από το σπίτι μου εκείνη τη μέρα για να με πάρει.

Μπορεί και να έχει κάποιο δίκιο ο μπαμπάς, σκεφτόμουν στον δρόμο για το σχολείο, όσον αφορά τη μαμά. Η μαμά μου ήταν πάντα αυτή που φρόντιζε για όλα και για όλους, σε υπερβολικό βαθμό πολλές φορές. Παρόλο που εκείνος τής έλεγε πως δε χρειαζόταν να ανησυχί τόσο πολύ και να αγχώνεται, η μαμά μου έκανε του κεφαλιού της.

Θυμάμαι που πάντα έλεγε πόσο πολύ είχε διαβάσει για να περάσει στις εξετάσεις του ΑΣΕΠ, ώστε να μπορέσει να μπει στο δημόσιο, και τη συγκεκριμένη στιγμή ήταν έτοιμη να παρατήρει τη δουλειά της, που άλλοι θα σκότωναν για να έχουν, απλά για να στηρίξει τον μπαμπά μου σ' αυτή την επιλογή του. Το ίδιο είχε κάνει και παλιότερα, όταν τον γνώρισε και αναγκάστηκε να αφήσει την οικογένειά της, τους φίλους της, τη δουλειά της, για να τον ακολουθεί στις μεταθέσεις του.

Η γιαγιά και ο παππούς μου στη Θεσσαλονίκη είχαν γεράσει πια και τη χρειάζονταν όλο και περισσότερο, αν και υπήρχε η θεία μου η Γεωργία εκεί να τους προσέχει. Η μαμά μου όμως ανησυχούσε πολύ για αυτούς. Την έβλε-

πα πώς πεταγόταν κάθε φορά που χτυπούσε το τηλέφωνο και ήταν η αδερφή της ή η γιαγιά μου. Η πρώτη ερώτηση που έκανε ήταν: «Είστε καλά; Συμβαίνει κάτι;».

Και τώρα, για άλλη μια φορά, ήταν έτοιμη να παρατήρει τα πάντα και τους πάντες για να ακολουθήσει τον μπαμπά μου σε μια ξένη χώρα, όπου δε θα ήξερε κανέναν και δε θα έκανε τίποτα. Στην ουσία θα ήταν άνεργη και θα έπρεπε να ξεκινήσει ξανά από την αρχή. Τι στο διάβολο γινόταν; Μπορούσε κάποιος να μου πει; Τελικά ποιος ήταν ο κερδισμένος με αυτή την απόφαση; Φυσικά, όχι εγώ. Αλλά αν υπήρχε η παραμικρή περίπτωση και η μαμά μου να αισθανόταν έτσι, τότε γιατί δεν έκανε κάτι για να μείνουμε σπίτι μας;

Χρειαζόμουν χρόνο και ηρεμία για να σκεφτώ τα πράγματα από την αρχή. Και κάποιον για να τα συζητήσω. Το μυαλό μου πήγαινε προς ένα συγκεκριμένο άτομο, αλλά δεν ήμουν σίγουρη αν θα συμφωνούσε να τα μοιραστώ μαζί του. Την τελευταία φορά που του είχα ζητήσει βοήθεια, φτάσαμε στα χωρίσματα.

Το κουδούνι του σχολείου χτύπησε και αναγκάστηκα να τρέξω τα τελευταία μέτρα. Μόλις μπήκα στο προαύλιο έπεσα κατευθείαν πάνω στην Αλίκη που με περίμενε στην πόρτα, λες και ήταν θυρωρός.

«Όλα καλά;» ρώτησα και με το βλέμμα μου έδειξα το χέρι του Θέμη που ξεκουραζόταν γύρω από τους ώμους της. Όπως έδειχναν τα πράγματα, η κολλητή μου θα επέστρεφε στην παλιά της θέση. Ένα κουτί σοκολατάκια και ένας ολονύχτιος μαραθώνιος ανταλλαγής μηνυμάτων μεταξύ τους είχαν καταφέρει να την κάνουν να ξανασκεφτεί τη σχέση τους. Δε θα τον συγχωρούσε τόσο εύκολα

για τις χοντράδες που της είχε πει, αλλά τουλάχιστον δεν του είχε ανοίξει το κεφάλι με καμιά ζαρντινιέρα όταν πέ-
ρασε το προηγούμενο απόγευμα από το φροντιστήριο
που ήμασταν για να τη δει και να μιλήσουν.

«Σούπερ» ήρθε η απάντηση από τον Θέμη, που γύρι-
σε και έσκασε ένα ηχηρό φιλί στα μαλλιά της κοπελιάς
του, κάνοντάς τη να δάλει τα χέρια της μπροστά στο στό-
μα για να συγκρατήσει το γέλιο της.

Αν και κανονικά θα έπρεπε να νιώθω ανακούφιση
που δε θα τραβούσαμε πάνω μας την προσοχή των υπο-
λοίπων με τα γέλια και τις φωνές μας πρωί πρωί με τη
δροσούλα, μια περιεργή θλίψη από το πουθενά ήρθε και
έκατσε πάνω στο στήθος μου.

Σε λίγους μήνες θα στεκόμουν μόνη μου στην αυλή του
νέου μου σχολείου και θα έβλεπα τους άλλους γύρω μου
να γελάνε και να μιλάνε μεταξύ τους. Και εγώ θα ευχό-
μουν εκείνη την ώρα να ήμουν μαζί με την Αλίκη, κι ας
γελούσε όσο δυνατά ήθελε. Κι ας μας κοιτούσε ολόκληρο
το σχολείο. Δε θα με ένοιαζε τίποτα, αρκεί να ήμασταν
μαζί. Κοίταξα τα μάτια της που έλαμπαν από την προ-
σπάθεια να μην ξεκαρδιστεί και η μελαγχολία μου μεγά-
λωσε. Θα μου έλειπαν εκείνες οι στιγμές μας.

Να πάρει η ευχή! Τις μισούσα αυτές τις αλλαγές στη
διάθεσή μου. Εκεί που ήμουν χαρούμενη, ξαφνικά γινό-
μουν χάλια. Και ενώ ήμουν μες στη μαυρίλα, μια κουδέ-
ντα ή μια σκέψη αρκούσαν για να πετάξω από τη χαρά
μου. Έπρεπε να βρω ένα balance. Και σύντομα μάλιστα,
αλλιώς κινδύνευα να εξελιχθώ σε διχασμένη προσωπικό-
τητα.

Μ' αυτές τις ανησυχίες για την πνευματική μου κατά-

σταση, μπήκα μέσα στην τάξη. Τελικά είχα δίκιο. Η Αλί-κη πήρε τη θέση της πίσω από εμένα και δίπλα στον Θέ-μη, ενώ η καρέκλα δίπλα μου ήταν ξανά άδεια. Είχαν πε-ράσει πέντε μέρες από την τελευταία τετ-α-τετ συνάντη-σή μου με τον Ορέστη στις κερκίδες και το μόνο που εί-χαμε ανταλλάξει ήταν κάποια χαμόγελα και κάποιες μα-τιές. Και αυτά εξ αποστάσεως. Κανείς μας δεν τολμούσε να κάνει το πρώτο βήμα και να πάει να μιλήσει στον άλ-λον. Εγώ περιμένα εκείνον και εκείνος εμένα. Πού θα μας έβγαζε αυτό, κανείς δεν ήξερε.

Το καλό ήταν πως η Μάργκο είχε επιστρέψει στις πα-λιές καλές συνήθειές της. Φλέρταρε με όλα τα αγόρια του σχολείου, εκτός από τον Ορέστη, ο οποίος έδειχνε μεγα-λύτερο ενδιαφέρον για κάτι που έβλεπε στο κινητό του παρά για το στήθος της, που είχε βγει σχεδόν έξω από το τοπάκι που φορούσε, έτσι όπως είχε σκύψει στο θρανίο τους και ανακάτευε τα μαλλιά του Ηλία.

«Πάμε καμιά βόλτα σήμερα το βράδυ;»

Η πρόταση του Θέμη ήρθε ακριδώς τη στιγμή που τη χρειαζόμουν, αν και κατά βάθος ήξερα πως δεν το έκανε για να διώξει τη δική μου μελαγχολία, αλλά για την Αλί-κη. Είχα δάσιμες υποψίες πως η βραδινή έξοδος ήταν μέ-ρος της εξιλέωσής του για να κερδίσει ξανά την εύνοιά της. Αλλά, να και να για ποιο λόγο το είχε προτείνει. Ήταν ό,τι χρειαζόμουν. Να βγαίναμε. Να αλλάζαμε παραστά-σεις. Είχα τόση ανάγκη να φύγω από το σπίτι, να δω κό-σμο, να χορέψω, να ξεσκάσω. Ίσως αυτό με βοηθούσε να χαλαρώσω. Μπορεί και να ζητούσα από τους δικούς μου να με άφηναν να κοιμηθώ στης Αλίκης, μιας και την επο-μένη ήταν Σάββατο.

«Ρε φιλενάδα, δεν έρχεσαι να κοιμηθείς σε μένα σήμερα;»

Απίστευτο; Τη στιγμή που ήμουν έτοιμη να της το προτείνω, η Αλίκη με είχε προλάβει. Τα μεγάλα πνεύματα πάντα συναντιούνται. Και μερικές φορές έρχονται στην παρέα και τα μικρότερα, αφού εκείνη την ώρα ήρθε του Θέμη η φαινή ιδέα.

«Να πούμε και στον Ορέστη;» – και χωρίς να περιμένει απάντηση, έτρεξε να τον βρει και να τον ρωτήσει προτού μπει η αγγλικού στην τάξη. Κοίταξα με απόγνωση την κολλητή μου. Σήκωσε τους ώμους της και χαμογέλασε. Δεν ήταν χαζή. Είχε και αυτή καταλάβει ότι εκείνος προσπαθούσε να ξαναενώσει την παλιοπαρέα. Ο Θέμης παίζει να ήταν η χειρότερη προξενήτρα που είχα δει ποτέ μου. Σε λιγότερο από ένα λεπτό είχε επιστρέψει.

«Κρίμα μωρέ» είπε χωρίς να κρύψει την απογοήτευσή του. «Ο Ορέστης έχει ήδη κανονίσει με κάποια παιδιά για το νητ καφέ και δε θέλει να τα στήσει».

Ο καημένος ο Θέμης. Ήταν πραγματικά για λύπηση. Φαινόταν τόσο σίγουρος πως θα ερχόταν μαζί μας ο κολλητός του, που δεν του είχε καν περάσει από το μυαλό η πιθανότητα να είχε εκείνος κανονίσει κάτι χωρίς να του το πει πρώτα.

«Χαλάρωσε, ρε συ. Δεν τρέχει και τίποτα» του πέταξα αδιάφορα.

Έτρεχε, πώς δεν έτρεχε; Αλλά τι άλλο να του έλεγα; Δεν ήταν δικό του φταίξιμο που ο Ορέστης προτιμούσε να βρεθεί με κάποιους άλλους παρά με μας. Αφού εκείνος είχε αποφασίσει να μας ρίξει άκυρο... τότε αυτό θα κάναμε και εμείς. Ή καλύτερα, αυτό θα έκανα και εγώ.

Αμάν πια! Μια ζέστη, μια κρύο. Ας αποφάσιζε τι ήθελε. Με ή χωρίς εκείνον, εγώ το θράδυ θα έβγαίνα έξω.

Πρώτα, όμως, θα έπρεπε να πάρω άδεια εξόδου. Και ποιος θα μου την έδινε χωρίς πολλά πολλά;

«Μπαμπά, μπορώ να μείνω σήμερα στην Αλίκη;»

Ήμουν τόσο χαρούμενη όταν, επιστρέφοντας από το σχολείο, τον είδα να κάθεται στον καναπέ του σαλονιού και να χαζεύει κάποιο ιατρικό περιοδικό. Ήταν πιο εύκολο να πάρω άδεια από εκείνον, παρά από τη μαμά μου, η οποία θα μου έβγαζε πρώτα το λάδι και μετά θα μου την έδινε.

«Θα μείνετε σπίτι ή θα βγείτε και έξω;» ζήτησε να μάθει. Έκλεισε το περιοδικό και το άφησε στο τραπέζι. Έστρεψε όλη του την προσοχή στο πρόσωπό μου. Αυτό έκανε πάντα. Όποτε του μιλούσα, σταματούσε οτιδήποτε άλλο έκανε για να συγκεντρωθεί σε μένα και σε ό,τι του έλεγα. Όχι σαν τη μάνα μου, που, ενώ μου μιλούσε, μαγείρευε, σκούπιζε, άπλωνε ρούχα, έγραφε στον υπολογιστή, διόρθωνε γραπτά και ούτε και εγώ ξέρω τι άλλο έκανε την ίδια στιγμή.

«Λέμε να πάμε πρώτα σε μία καφετέρια, στην πλατεία, και μετά στο σπίτι της».

«Αν μου υποσχεθείς πως δε θα αργήσετε και θα μου στείλεις μήνυμα μόλις επιστρέψετε σπίτι, τότε μπορείς να πας».

Τον λάτρευα τον μπαμπά μου. Ήταν ο πιο γλυκός μπαμπάς του κόσμου. Η εμπιστοσύνη του ήταν πολύ σημαντική για μένα. Τον αγάλιασα σφιχτά και έτρεξα να ετοιμαστώ. Λίγο πριν κλείσω την πόρτα πίσω μου, μια άλλη πόρτα άνοιξε.

«Καλά έκανες, Δημήτρη, και την άφησες να μείνει στην

Αλίκης απόψε. Νομίζω πως θα της κάνει καλό να βγει έξω και να αλλάξει παραστάσεις» άκουσα τη μάνα μου να λέει. «Χρειάζεται να ξεφύγει λίγο. Πολλά τού έπεσαν του καημένου του παιδιού».

Ήμουν σίγουρη τώρα πια πως η μαμά μου έπαιρνε ληγμένα. Ποτέ της δε με είχε αποκαλέσει *καημένο παιδί*. Πώς της είχε έρθει αυτό; Δεν μπορώ να πω πως αδιαφορούσε για μένα. Το αντίθετο μάλιστα. Ήταν υπερπροστατευτική, σε βαθμό κακουργήματος, ιδίως σε ό,τι είχε να κάνει με την πρόοδο και την ασφάλειά μου. Αλλά αυτό το ξαφνικό ενδιαφέρον της, να περάσω καλά και να ξεφύγω από όλα αυτά, δεν το περίμενα με τίποτα.

Με το ένα και το άλλο, ετοιμάστηκα για τη βραδινή μου έξοδο. Η ριγέ παντελόνα μου με το μαύρο κορμάκι ήταν ό,τι έπρεπε για να μου φτιάξει τη διάθεση. Κατά τα λεγόμενα της Αλίκης ήμουν too hot και, αν έκρινα και από το «Ουάου» που έκανε όταν με είδε, είχε ακόμα την ίδια άποψη.

Το μαγαζί ήταν πίτα. Η μουσική στο τέρμα και τα τραπέζια όλα πιασμένα. Όπως ήμασταν, ανεθήκαμε στον εξώστη, όπου μας περίμενε ο Θέμης, μαζί με κάποια παιδιά που δεν τα είχα ξαναδεί. Μα πού την έβρισκε την όρεξη αυτό το παιδί να κάνει καινούριες γνωριμίες συνέχεια; Για εκείνο το βράδυ δε μου φάνηκε καθόλου άσχημο. Σε γενικές γραμμές δεν έχω πρόβλημα να γνωρίζω νέα άτομα, πόσο μάλλον όταν τυχαίνει να είμαι και μπακούρι.

Κάποια στιγμή έπιασα τον εαυτό μου να διασκεδάζει και να γελάει με κάτι που μου είπε κάποιος από τα αγόρια που μόλις είχα γνωρίσει. Ψηλός, ξανθός, με όμορφα μάτια και πολύ ωραίο χαμόγελο. Με μία λέξη κούκλος. Δεν

ήμουν τυφλή. Είχα δει πώς τον κάρφωναν τα κορίτσια από τις γύρω παρέες. Αλλά εμένα για κάποιον λόγο δε μου έκανε κλικ. Έφταιγε ο τρόπος που μιλούσε; Που κοιτούσε; Δεν ήξερα ακριβώς. Αλλά υπήρχε κάτι. Όχι ότι με ένοιαζε ιδιαίτερα, αφού για παρέα μια χαρά παιδί ήταν.

«Περνάμε καλά;»

Μια φωνή πολύ γνωστή διέκοψε το γέλιο μου και ένα χέρι επίσης πολύ γνωστό βρέθηκε ξαφνικά τυλιγμένο γύρω από τη μέση μου. Δε χρειαζόταν να είμαι μάντης για να καταλάβω πως ήταν ο Ορέστης. Ποιος νοήμων άνθρωπος θα ρίσκαρε τη σωματική του ακεραιότητα για να με αγγίξει έτσι όπως είχε κάνει εκείνος;

«Έλα, ρε κολλητέ, τι γίνεται;» φώναξε ο Θέμης, μες στην τρελή χαρά που είχε καταφέρει να φέρει όλη την παλιοπαρέα μαζί.

Αυτό που τα αγόρια κάθε φορά που συναντιούνται χαιρετιούνται σκουντώντας τους ώμους ή χτυπώντας ο ένας τη γροθιά του άλλου, δεν το κατάλαβα ποτέ. Ένα απλό «γεια» δεν αρκεί; Πάλι θα έπρεπε να περιμένω μέχρι να τελειώνει ο Ορέστης με τις χαιρετούρες για να συνέχιζα τη διασκέδασή μου με τους άλλους. Έκανα μια προσπάθεια να ξεφύγω και να πλησιάσω την Αλίκη για να πούμε και καμιά κουβέντα, αλλά το χέρι του γύρω μου δε με άφηνε να ξεμακρύνω. Έπειτα από έναν αιώνα και κάτι χρόνια, τελείωσαν τα καλωσορίσματα.

«Εσύ δεν είπες πως είχες να πας στο νητ καφέ;» τον ρώτησα χωρίς να κάνω καμία προσπάθεια να τραδηχτώ από το χέρι του, που τώρα πια έσφιγγε για τα καλά τη μέση μου.

«Όχι. Είπα ότι δεν ξέρω αν θα έρθω».

«Και τελικά ήρθες».

«Δε χαίρεσαι;»

Ουφ! Αυτή η συζήτηση τραβούσε πολύ και με είχε κουράσει. Δεν είχα καμία διάθεση να χαλάσει και εκείνο το δωράδυ μου. Έπρεπε να ξεκαθαρίσουμε την κατάσταση μεταξύ μας μπας και δγάζαμε καμιά άκρη.

«Δε μου λες, ρε Ορέστη...»

«Δε σου λέω, ρε Δάφνη».

Δεν το πίστευα. Με κοιτούσε με εκείνα τα μεγάλα γκριζοπράσινα μάτια του και μου χαμογελούσε, σαν να το διασκεδάζε. Ήπια μια γερή γουλιά από το ποτό που είχα παραγγείλει, επειδή είχα δει πώς το έπιναν οι περισσότεροι από την παρέα, και ετοιμάστηκα να τον στολίσω. Γύρισα προς το μέρος του και... τα χέρια του δρέθηκαν στο πρόσωπό μου και το στόμα του στο δικό μου. Με φιλούσε και εγώ του το ανταπέδιδα. Πόσο μου είχε λείψει. Τα δάχτυλά μου μπλέχτηκαν στα μαλλιά του και κόλλησα πάνω του. Τα σφυρίγματα και τα γιουχαΐσματα με επανέφεραν στην πραγματικότητα. Είχαμε ξεχάσει πού βρισκόμασταν.

Κρύφτηκα στο στήθος του μέχρι να ηρεμήσω και να εξαφανιστεί η ντροπή που ένιωθα. Υπό ομαλές συνθήκες δε διαφημίζαμε τη σχέση μας και κρατούσαμε τα φιλά και τις αγκαλιές για μας, αλλά το σημερινό ήταν εξαιρεση.

«Μαζί ξανά;» μου ψιθύρισε και με κοίταξε στα μάτια.

«Ξανά».

«Χωρίς συγγνώμες και εξηγήσεις;»

«Χωρίς».

Χωρίς; Εγώ ήμουν εκείνη που συμφώνησε τόσο εύκολα; Μέγα λάθος μου.